

လမင်းမိုမို

ဘယ်သူလဲ

BURMESE
CLASSIC

NYI NYI

လမင်းဖိုဖို

ဘယ်သူလဲ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၃၂၀၈၀၉

မျက်နှာခုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၆၁၀၉၀၉

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဝပြီလ

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-

အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၀၃၈၈၇)၊ စေတနာစာပေ အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာညွှနယ်၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃)၊ စေတနာ-OFFSET အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ ရန်ကုန်။

၀၉၅-၀၃

လမင်းဖိုဖို
ဘယ်သူလဲ/လမင်းဖိုဖို-ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၀။

၂၈၈- စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီ။

(၁) ဘယ်သူလဲ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု ဗဟိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်စွာ ဗဟိုကွဲရေး
အဖွဲ့ဝင်အဖြစ်အား တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပသားကိုး ပုဆိန်ဖို- အဆိုးမြင်ဝါဒများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို မှောင်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် မှောင်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား သုံးရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချော့နှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ခိုင်မာရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသား ဖွဲ့စည်းမှု အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြစ်ဒဏ်လက်ထပ်မှု ဖွဲ့စည်းမှု အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြန့်ပွား ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တိုးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြောင်းလဲရေး
- အမျိုးစုဝတ်၊ ဓာတ်ပုဂံပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အခြေအနှစ်ပေး အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဝညာရည်ပြင်ပေးရေး

သုဂတိ-နိဝါဒကဏ္ဍ

BURMESE CLASSIC

မိုးတွေ သံသံမဲမဲ သွန်းသွန်းခိုက်ခိုက် ရွာနေတဲ့ ထို
ညတွင် ရန်ကုန် ပြည်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ အဝေးပြေးကားတစ်စီး
မောင်းနှင်နေခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန်က ထွက်လာတာ ဘာမှမကြာ
သေးခင်ကတည်းက အမျိုးမျိုးဖောက်နေတဲ့ကားဟာ စစ်ကျန်ကား
စုတ်ကြီးတစ်စီးဖြစ်ပြီး ဝံ့လှိုက် ရပ်လှိုက် ဖွတ်ချက်မြည်လှိုက်
နှင့် တအိအိ ရွေ့လာခဲ့ပါသည်။

“မိုးကလည်း ရွာရတဲ့ကြားထဲ၊ ကားကလည်းစုတ်”
“ဟုတ်ပါ”

ကားပေါ်မှာ ခရီးသည်တို့ဟာ ပွစိစိ တဖျစ်တောက်
တောက်။ ညနေ လေးနာရီထွက်ရမည့်ကားဟာ စက်မကောင်းတာ
နှင့် ညခုနှစ်နာရီခွဲကျော်မှ ထွက်လာခဲ့တာပင်။ ကားဂိတ်မှာ
မိုးထဲလေထဲ အကြာကြီး စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရတဲ့ ခရီးသည်တို့ဟာ
အသီးသီး စိတ်တိုနေကြပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ရန်ကုန်ကနေ ပဲခူးကို ပြေးဆွဲတဲ့ကားမို့ ပုံမှန်ဆို ရင် ကားထွက်လာတဲ့အချိန်ဟာ ပဲခူးကိုရောက်ပြီးသားအချိန် ဖြစ်နေသင့်တာ။ ဒုတော့ လမ်းခရီးမှာ မိုးကြောင့် ခရီးဖင့်တာနှင့် ကားမကောင်းလို့ ခရီးဖင့်တာတို့ကြောင့် ပဲခူးမြို့သို့ ခရီးဆုံးကို ညအချိန်မတော် ဝင်ရတော့မှာပင်။

“မိုးက အာကြောင့် ဒီလောက်ရှာနေရတာလဲ”

“မှန်တိုင်းသေးသေးတစ်ခု ရှိတယ်၊ ရေဒီယိုက ကြေညာ ထားတယ်လေ”

“ဟုတ်လား”

“ဟေ့ ... မင်းတို့ကားက ဒီထက်မြန်မြန်မောင်းလို့ မရ တော့ဘူးလားကွ”

ကားပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က စိတ်မရှည် လက်မရှည် ခြေလိုက်တာဖြစ်သည်။

“ရာသီတုကလည်း ဘကြီးမြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ဒီမိုး ဒီလေနဲ့ ခပ်မှန်မှန်သွားမှ တော်ရုံကျမှာဗျ”

ကားစပယ်ယာက တုံ့ပြန်သည်။

“ခပ်မှန်မှန်သွားမှ တော်ရုံကျမှာဆိုလား၊ မင်းတို့ကားက ဒီခပ်မှန်မှန်ထက် အရှိန်ဖိုတင်လို့ မရတော့တာလား”

“ဒီလောက်သည်းသည်းတိုင်းထဲ အရှိန်နဲ့မောင်းရင် အန္တရာယ် ရှိတာပေါ့ ဘကြီးရ”

“ဒီလောက်သည်းတဲ့မိုးနဲ့ လာကြိုကြိုကနေတာကိုက မင်း တို့ကားထွက်ချိန် မမှန်လို့ပေါ့ကွ၊ ပုံမှန် လေးနာရီလောက် ထွက်ခဲ့ရင် ဒီမိုး လွတ်ကောင်း လွတ်နိုင်သေးတယ်”

“ကားမထွက်တာက တမင်တကာ မထွက်တာမှ မဟုတ် တာ ဘကြီးရ၊ ကားကိုပြင်နေရတာ အကြီးအမြင်ပဲလေ”

“ခင်းတို့ကားလိုင်းက ကားတွေကလည်း စုတ်ပါကွာ၊ ကားသစ်လေး ဘာလေး လဲပို့စိတ်ကူးမရှိကြဘူးလား”

“စိတ်ကူးတော့ ရှိပါတယ် ဘကြီး၊ ငွေသာမရှိတာ”

နောက်ဘက်ကျကျ ခုံတစ်ခုမှာ ထိုင်နေတဲ့ လင်မ ယားစုံတွဲက စပယ်ယာလေးရဲ့စကားကို ပြီးတုံ့တုံ့။ ကားပေါ်မှာ လူကျဲကျဲပဲပါကာ-စာယောက်တည်း ထစ်ခဲထိုင်ပြီး ဘာမှမမြင်ရတဲ့ ဖြစ်စဉ်အပြင်ဘက်ကို ငိုငေးပါလာတဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုး သမီးတစ်ယောက်လည်း ပါလာပါသည်။

“လမ်းမီးတိုင်တွေပါ ပျက်နေတာဗျ”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ အပြင်ကို ဘာမှကို မမြင်ရတာ၊ ရှစ်မိုင်လမ်း ဆုံလောက်တုန်းကတော့ နမ့်မိဆင်းစားသောက်ဆိုင်က မီးလင်းနေတာ တွေ့ခဲ့ရသေးတယ်၊ ဒီဘက်မှာတော့ လမ်း မီးတွေမပါပျက်ပြီး မောင်မည်းနေပြီ”

ရှစ်မိုင်လမ်းဆုံ အဝိုင်းလေးက ဓာတ်ဆီဆိုင်ကောင်း နမ့်မိဆင်းစားသောက်ဆိုင်တို့နားမှာ မီးရောင်နောက်ဘက် မြင်ခဲ့ရ တာပင်။ မိုးကသည်းသည်းထက်သည်းကာ မိုးကြိုးလာစစ် လျှပ်စီး

တွေလက်၍ ရွာတဲ့မိုးကလည်း ရေပါလွန်းတာကြောင့် ကားမောင်းရတာကိုပါ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေတာပါ။

“ခုလောက်နောက်ကျနေတော့ မထုံးတော့ပါဘူး၊ အယ် အချိန်ကျမှ ပဲခူးကိုဝင်ဝင်၊ အန္တရာယ်ကင်းအောင် ဖြည်းဖြည်းသာမောင်းပါတော်”

ပဲခူးထိလိုက်ပါမည့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ပြောလိုက်လျှင် တစ်ကားလုံးပင် ထောက်ခံခေါင်းညိတ်လျက် ဘုရားစာပင် ရွတ်ဆိုတဲ့သူက ဆိုလေသည်။ ပိန်းပိန်းပိတ်မှောင်မည်းနေတဲ့ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ထဲ ဘတ်စ်ကားမီးကလည်း ဝေးဝေးထိုးမခွဲနိုင်တော့ပါ။

ရှေ့ကို ဝေးဝေးလှမ်းလှမ်း မမြင်ရနိုင်၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းနေတဲ့ကားထဲတွင် ရုတ်တရက် ...

“အား ... အမယ်လေး”

အော်ဟစ်ညည်းညူလိုက်သံကြောင့် အားလုံးအလန့်တကြားဖြစ်ကာ ဒရိုင်ဘာက နောက်ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း ...

“ဘာလဲ ... ဘာလဲ”

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“အစ်မ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

စပယ်ယာလေးရဲ့ အမေးစကားက ပျာပျာသလဲ အလန့်တကြား မေးလိုက်လျှင်

“အား ... ဗိုက် ... ဗိုက် ... ကျွန်မဗိုက် ...”

“ဗျာ ... အစ်မ ... ဗိုက်နာလိုလား !”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ ... အမယ်လေး ... အား ...”

“ဆရာရေ ... ဒီမှာ ဗိုက်နာလိုတဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုန်း”

“အား ... ကောက်ကာငင်ကာကွာ”

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးသည် ရှေ့ခုံရဲ့ကျောမှ တန်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်း နောက်လက်တစ်ဖက်က ဗိုက်ကိုနှိပ်ရင်း အကြိတ်၍ ခပ်တိုးတိုး ညည်းညူလိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျားက နေ့စေ့လစေ့လား”

“လ ... လတော့ မစေ့သေးပါဘူးရှင်”

“အို ... ဗိုက်က အချိန်စေ့လို့ နာတာပေါ့ ကားဆရာရဲ့၊ အချိန်မစေ့သေးရင် ဘယ်ဗိုက်ကနာလို့တုန်း၊ ဘယ်လိုလဲ ကလေးမ နေသာရဲ့လား”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ဘယ်နားရောက်နေလို့ ရောက်နေမှန်းတောင် မသိတဲ့ကိစ္စ၊ အရေးထဲ ခရီးသည်က ဗိုက်နာနေလိုက်သေးတယ်”

“အို ... ဘယ်သူကတော့ နာချင်မတုန်း၊ ကားဆရာရဲ့၊ ဆေးရုံ ဆေးခန်း ဆရာဝန်လက်ထဲပဲ လူတိုင်း ဗိုက်နာချင်တာချည်းပေါ့၊ မတတ်သာလို့ လမ်းခရီးမှာ နာလာတဲ့ ဥစ္စာ၊ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ငါးဆယ်ကျော် အမျိုးသမီးကြီးဟာ ကားဒရိုင်ဘာ
ကိုလည်း မကျေမနပ် ပြန်ပြောရင်း နောက်နားကနေထကာ
ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်ရှိရာ ရှေ့ပိုင်းကို လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။
အမျိုးသမီးဘေးမှာ ဝင်ဆိုင်လိုက်ရင်း ...

“နေသာရဲ့လား သမီး”

“မိုက် ... မိုက်နာလိုက်တာ အဒေါ်ရယ်၊ အခု ဘယ်များ
ရောက်နေပြီလဲဟင် ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“ကားဆရာ ... အနီးအနား ဘာတွေတွေ့ရသလဲ၊ ဘယ်
နားရောက်နေတာလဲ”

“ဘာမှကို မမြင်ရတာ အဒေါ်ကြီးရ”

မီးတထိုးထဲမှာ မိုးတွေကသာ သည်းသည်းထန်ပိတ်
နေသည်။

“ခန့်မှန်းခြေပေါ့ မောင်ရှင်ရယ်”

“လေယာဉ်ကွင်းတော့ ကျော်လာပြီ”

နောက်ဘက်နားထိုင်နေတဲ့ လင်မယားစုံတွဲထံမှ

“ကျွန်တော်တို့က ထောက်ကြံ့ဆင်းမယ်နော်”

“ထောက်ကြံ့ဆင်းကြမယ် ... ဟုတ်လား၊ ထောက်ကြံ့ပါ
သေးလား”

“ငါလည်း ထောက်ကြံ့ဟေ့”

ငါးဆယ်နားနီး အမျိုးသားကြီး တစ်ယောက်က
လည်း လှမ်းအော်ပါသည်။

“ကလေးမ၊ ညည်းကကော ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ကျွန် ... ကျွန်မ ဝဲခူးအထိ သွားမှာပါ”

“ဒုက္ခပါပဲတော်၊ ညည်းမင်းကြီးများ မပေါ့မပါနဲ့ အဖော်
မပါ ထွက်လာရတယ်လို့ မိန်းကလေးရယ်”

“ကျွန်မလည်း ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကားအချိန်မှန်ထွက်
မယ် ထင်တာပေါ့ အဒေါ်ရယ်၊ လေးနာရီတုန်းကတော့

လင်းလင်းချင်းချင်းမို့လား၊ မောင်ရီပျိုးတာနဲ့ ဝင်ပြီ၊ ရောက်
ပြီ ထွက်ထားတာပါ၊ အမယ်လေး ... ကျွတ် ကျွတ်”

“အဖော်လည်းမပါ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲကွယ်”

“ကျွန်မအဖေ နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ချက်ချင်းထထွတ်ခဲ့
တာပါ၊ အဖော်ခေါ်စရာလည်း မရှိလို့ပါ”

“ညည်းယောက်ျားနှယ်၊ မိန်းမ ဒီအခြေအနေကို တစ်ယောက်
တည်း စိတ်ချလက်ချ လွှတ်စရာလားအေ”

မိန်းကလေးသည် “အိ” ခနဲ တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်ကာ
ဝမ်းပန်းတနည်း အရွိုက်ထိသွားပုံနှင့် တသိမ့်သိမ့်တုန်အောင်

ငိုချလိုက်ပါသည်။ နှုတ်ကတော့ ဘာမှမပြောသော်လည်း မိန်းမ
ကြီးရဲ့စကားက သူ့ခမျာကို ချက်ကောင်းထိသလို ခံစားသွားရ

စေမှန်း မိန်းမကြီးကလည်း နားလည်လိုက်ကာ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့အေး အားတင်းထားလိုက်ပါ၊ သုတ် ...
သုတ် မျက်ရည်တွေ၊ မှန်းစမ်း ... ဟင် ... ကိုယ်တွေ

လည်း ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလို့ပါလား မိန်းကလေးရယ်၊
နေလည်းမကောင်းပါလား”

နောက်နားက လင်မယားစုံတွဲထဲမှ ယောက်ျားလုပ်
သူဟာ လက်နှိပ်မာတ်မီးနှင့် ကားရဲ့မှန်ပြထင်းမှ အပြင်ဘက်ကို
အလင်းရောင် ထွင်းဖောက်နိုင်သလောက် မီးထိုးမြီးကြည့်နေပါ
သည်။ ဇနီးသည်ဖြစ်သူက ယောက်ျားလုပ်သူကို အသာလက်တို့
ရင်း ...

“အစ်ကို ... အစ်ကို ... ဟိုအမျိုးသမီးက ကိုယ်တွေလည်း
ပူပြီး ဖျားနေသေးတာတဲ့၊ သနားပါတယ်”

“အေးကွ၊ သူ့ဒီဗိုက်နဲ့ ဒီမိုးနဲ့တော့ ခက်တော့တာပဲ”

“အစ်ကို နည်းနည်းကြည့်ပေးလိုက်ပါလား”

“ကြည့်တာကတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ကြည့်ရုံအပြင် ဒီကား
ပေါ် သူ့ကို ဘယ်လိုပြုစောင့်ရှောက်နိုင်မှာလဲ၊ ဘယ်နား
ရောက်နေသလဲ ကြည့်ရဦးမယ်၊ ကိုယ်ထင်တော့ ကိုယ်တို့
ခြံနား မဝေးတော့ဘူး မိန်းမရဲ့”

ထိုစဉ်တွင် ရုတ်တရက် ...

“ကျွဲ ... အိ ... အိ ... ဂျာတ် ... ဂျာတ် ... ဂျာတ်”

ဘတ်စ်ကားကြီးဟာ အိပ်ပွဲနှင့် ထိုးရပ်သွားပါတော့

သည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကား ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဂရီး ... ရီး ... ရီး”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးသံတို့ကြားတွင် ကား
ဒရိုင်ဘာက သူ့ကားထိုးစက်ကို ကြိုးစားပမ်းစား ပြန်နိုးထလာ
အောင် နှိုးနေပါသည်။

“ကားပျက်တာလားဗျို့”

“ဘုရား တရား သံဃာ၊ လေကြီးခိုးကြီးထဲ ကားမပျက်ပါ
နဲ့တော်၊ ဘေးဘီ ဘယ်ကိုမှ ဘာမှမမြင်ရတဲ့ နေရာကြီးမှာ
ကားမပျက်လိုက်ပါနဲ့တော်”

“ဂရီး ... ရီး ... ရီး”

“ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းထို့ကားက ဘာလဲကွ၊ ကားသာ
ဆိုတယ်၊ တစ်လမ်းလုံးလည်း လှည်းလို တအိအိ ဆွဲလာပြီး
ဟိုမရောက် ဒီမရောက် နေရာကျမှ လာပျက်စရာလားကွ၊
တောက်”

“ဒါ ... ဘယ်နားလဲ၊ ဘယ်နားလဲ”

“ဒါထောက်ကြုံပဲ၊ ခင်ဗျားတို့က တစ်ဆိတ်လောက် တိတ်
တိတ်နေကြစမ်းပါဗျား၊ စိတ်ရှုပ်ရတဲ့ကြားထဲ ... တောက်”

“ဂရီး ... ရီး ... ရီး”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း စွတ်နှိုးနေ၊ ခုလောက်ရှိ ဘက်သာရီ
လည်း အားကုန်ပြီး သေလောက်ပြီ”

“တောက်”

တစ်ကားလုံးမှာပါသမျှ လူတို့ဟာ ကိုယ့်အာရုံနှင့် ကိုယ်၊ ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ်၊ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောချင်တာ ပြောနေကြပြီး အမျိုးစုံ ရေရှည်ညည်းညူနေကြသည်။

“အမယ်လေး ... အမေရေ၊ ဘုရား ... ဘုရား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“ဟဲ့ ... ကလေးမ၊ သိပ်နာနေတာလား”

“အမယ်လေး ... နာလိုက်တာ ... အား”

ကားထဲက ခရီးသည်မိသားစုတစ်စုထဲမှာ ခြောက်နှစ်အရွယ်လောက် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လည်း ပါလာသေး၍ ထိုကလေးငယ်ဟာ မောင်မောင်မည်းမည်းနှင့် လူကြီးတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူကြွပွက်ကြဲ ဖြစ်နေတဲ့ကြားထဲ အသည်းငယ်ကား ဆွဲဆွဲငင်ငင် ငိုကြွေးချက်မ ဖြစ်ပါတော့သည်။

တစ်ကားလုံးဟာ ငရဲပွက်သလို အသံမျိုးစုံနှင့် ဆူညံမြောင်းဆန်နေတော့တာပင်။

“မိန်းမ ... ငါတို့ ဒီနားပဲ ဆင်ကြစို့ဟေ့”

“အိမ်နားရောက်ပြီလား အစ်ကို”

“ဒီရှေ့နားက ဦးအောင်လှတို့ မွေးဖြူရေးခြံပဲ ဖြစ်မယ်၊ ကြက်တွေ ဝက်တွေ အနုရသလိုပဲ၊ ကိုယ်တို့ ဒီကနေဆင်းပြီး နည်းနည်းလျှောက်သွားလိုက်ရင် ကိုယ်တို့ခြံနီးပြီးပါကားကလည်း ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူး၊ စောင့်နေရင် အလကား

ပဲ၊ ထီးလည်းပါသားပဲ၊ မိုးစစ်လေထဲ ရွဲလည်းခကပေါ၊ ကိုယ့်အိမ်ရောက်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် နားလို့ရပြီ”

ပြောရင်း အမျိုးသားက ရှေ့ဘက်မှ ကိုယ်ခန့်ဆောင်အမျိုးသမီးထံ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ကားက တကယ်ပျက်ပြီထင်တယ်၊ လူတွေ ဒီလမ်းခုလတ်ကြီးပေါ်မှာပဲ ဘယ်လောက်များ ကြာကြာနေရမလဲ မသိဘူး၊ ဒီအမျိုးသမီးအတွက် မလွယ်ဘူး ထင်တယ်၊ သူ့ပုံစံက မွေးတော့မယ့် ပုံပဲ”

“သနားပါတယ် အစ်ကို၊ သူ့ကို အိမ်ခေါ်သွားရအောင်လေ၊ သူ မွေးတော့မယ် ဆိုရင်တောင် အိမ်မှာမွေးပေးလိုက်လို့ ဖြစ်တာပဲ”

အမျိုးသားက စဉ်းစားရင်း ...

“သူ့လည်း အဖော်က မပါဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ အိမ်မှာပဲ မွေးဖွားပေးပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး ထားပေးနိုင်တာပဲ၊ လိုအပ်ရင် မနက်ကျမှ ဆေးရုံပို့ပေးတာပေါ့၊ သူက ပဲခူးထိသွားမှာလို့ ခုနပြောသံကြားတယ်၊ နောက်နေ့မှ သူ့သွားမယ့်ဆီကို အကြောင်းကြားပေးရင်လည်း ကြားပေးတာပေါ့၊ အာပဲဖြစ်ဖြစ် ကူညီပေးလို့ရတာပဲ၊ ကားပေါ်မှာ စောင့်နေရမှာထက်တော့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုအဆင်ပြေမှာပါ”

ကားပေါ်မှာလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အသံ
တွေက ပိုပြီး ဆူညံလာသည်မှာ လေသံမိုးသံနှင့် လုံးတွေးနေသည်။

“ကဲ ... မိန်းမ ... ထ၊၊ ထီးအသင့်ထုတ်ကွာ”

ဘေးခံမှ လူကြီးကလည်း ထ၊ရပ်ရင်း ...

“ကျုပ်လည်းဆင်းမှ လှမ်းသေးစေမယ့်တော့ လျှောက်ရ
မှာပဲဗျို့”

“ဒီမှာဗျာ၊ အားလုံး တစ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ်နေကြပါ။ ဆူညံနေ
တာပဲဗျာ၊ ဦးနှောက်ခြောက်ရတဲ့ကြားထဲ ကိုယ်နေရာကိုယ်
ထိုင်နေကြဗျာ၊ မိုးတိုးမတ်တတ်နဲ့ လုပ်မနေကြပါနဲ့၊ ငြိမ်
ငြိမ်နေ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေပေးကြပါ”

ကားဆရာက ထ၊အော်ပါသည်။

“ဒီမှာ ကားဆရာ၊ ကျုပ်တို့က ဆင်းမှာဗျာ၊ နီးနေပြီ၊ ဒီက
ပဲ လျှောက်လိုက်တော့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကား ကောင်းတဲ့
ထိ မစောင့်တော့ဘူး”

“ဒီထောက်ကြံဆင်းမှာ ဘယ်နှယောက်လဲ”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း ဆင်းမယ်”

“သုံးယောက်လား စုစုပေါင်း၊ ခင်ဗျားတို့အိမ်တွေ နီးတာ
သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်ဗျာ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျာ ... ရှေ့က ကိုယ်ဝန်ဆောင်
အမျိုးသမီးကို ကြည့်ရတာ မွေးတော့မယ်ထင်ပါတယ်၊
သူ အနေနဲ့ ဒီကားပေါ်မှာ အဆင်မပြေနိုင်ဘူးလို့ ထင်ပါ

တယ်၊ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ၊ ပဟောဒါ
ကျွန်တော်ရဲ့ဇနီးပါ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကျွန်တော်ခြံ ကျွန်
တော်အိမ်ကို ခေါ်သွားပြီး သူ သက်သောင့်သက်သာဖြစ်
အောင် ကျွန်တော် မွေးဖွားပေးနိုင်ပါတယ် ...

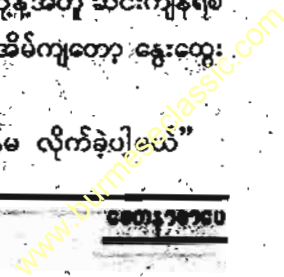
ကျွန်တော်အဖို့က သူ့ရဲ့ပြဿနာ သူ့ရဲ့အန္တရာယ်
ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးမှာ သက်သက်ပါ၊ ဒီတော့
ဒီကညီမ လိုက်ချင်ရင် လိုက်ခဲ့နိုင်ပါတယ်၊ နောက်နေ့
မနက်မှာကျမှ အိမ်ကို လှမ်းအကြောင်းကြားပေးတာမျိုး
လုပ်ပေးပါမယ်၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ လူနာတစ်
ယောက်ကို ကူညီကယ်တင်ပေးဖို့ပါပဲ၊ ခုမှတွေ့ကြတဲ့
သူတွေချင်း ယုံကြည်ရင် လိုက်ခဲ့လို့ရပါတယ်”

ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးက ဝေဒနာကို အံကြိတ်
ပွဲမိနေရင်းက ဈေးသီးဈေးပေါက်များကို လက်နှင့်သပ်ကာ နောက်
အက်နားက ဆရာဝန်စုံတွဲကို အားကိုးတကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်
ပါသည်။

“မယုံကြည်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးရှင်၊ ကျွတ် ...
ကျွတ်၊ ဆရာ ... ကူညီပါ၊ ကျွန်မကို ကူညီပါရှင်”

“ကူညီပါမယ် အစ်မရယ်၊ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ဆင်းကျန်ရစ်
ခဲ့လေ၊ မိုးမိတာလည်း ခဏပေါ့၊ အိမ်ကျတော့ နွေးတွေး
သွားမှာပါ”

“ကျေး ... ကျေးဇူးပါပဲရှင်၊ ကျွန်မ လိုက်ခဲ့ပါဇယ်”

“သူ့ကို ဘယ်လိုသယ်မလဲဟင်၊ လမ်းလျှောက်နိုင်ပါ့မလား”

ဘေးတ အဒေါ်ကြီးအမေးကြောင့် ဆရာဝန်နဲ့အတူ နှင့် အတူဆင်းမည့် အသက်ငါးဆယ်နီးပါးအရွယ်လောက် ထောင်မောင်းကြံနိုင်သော အမျိုးသားကြီးက ...

“ကျုပ် ချီသွားပွေ့သွားပါမယ်၊ ဒီက ဒေါက်တာတို့အိမ် အထိကူးပြီး ပို့ပေးပါမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားဟင်”

“ဖြစ်တယ် ... ဖြစ်တယ်၊ ကဲ ... ငါ့ညီမ ဘယ်လိုမှ စိတ်ထဲမနေနဲ့၊ ကျုပ် ချီပွေ့သွားမယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့”

ကားပေါ်က တခြားလူတွေလည်း တခြားအကြံဉာဏ်မပေးနိုင်၍ အားလုံး တိတ်ဆိတ်ကာ ဆင်းကြမည့်သူတွေကိုသာ နေရာရှင်းပေးရင်း ကြည့်နေကြပါသည်။ အမျိုးသားကြီးရဲ့လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးရဲ့ လက်ဆွဲအိတ်တို့ကို ဆရာဝန်ဖုန်းက သယ်ကာ သူက ထီးတစ်ချောင်း။

ဆရာဝန်က ပခုံးမှာ သူတို့ရဲ့အိတ်ကိုလွယ်ကာ ထီးကြီးတစ်ချောင်းကိုဖွင့်၍ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကို ချီပွေ့ထားသည့် လူကြီးကို ထီးမိုးပေးရင်း လက်နိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက် အားကိုးနှင့် ကားဆီမှ ထွက်ခွာကြပါသည်။

“ကဲ ... သွားပြီဗျို့”

ကားပေါ်က လူတွေဟာ မီးရောင်လေး မလက်တလက်နှင့် မိုးသည်းမည်းမှောင်ထဲ တိုးဝင်သွားတဲ့ လူတစ်စုကို ကားပေါ်မှ ငေးမောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါသည်။

www.burmeseclassic.com

၂၀၆
၂၀၆
၂၀၆

၂၀၆ နှစ်...။

“တီးတောင် ... တီးတောင် ... တီးတောင်”

လူခေါ်ဘဲလ်ကို အဆက်မပြတ် နှိပ်သံကြောင့် ဒေါသဉာဏ အိပ်ခန်းထဲမှ အလန့်တကြား အပြေးအလွှား ထွက်လာသလို မီးဖိုဘက်မှ ခိုင်ခိုင်ကလည်း အပြေးထွက်လာပါသည်။

“တီးတောင် ... တီးတောင်”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘယ်သူများပါလိမ့်ဟယ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး”

ခိုင်ခိုင်က တံခါးမကြီးရဲ့ ချောင်းကြည့်ပေါက် မှန်ဘီလူးကလေးမှ ချောင်းကြည့်ရင်း ...

“ချစ်တုံးလေးပါ အန်တီ”

“အောင်မယ်လေးဟယ် ... သူက ဘာယ်လိုများဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင် ဘဲလ်ကို အဆက်မပြတ် တီးနေတာလဲ၊ တကတဲတော်၊ ရင်တောင်တုန်တယ်”

ခိုင်ခိုင်က ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် တံခါးဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“ဟင်”

အပြင်မှာရပ်နေတဲ့ “အုမုရ”က တံခါးဝမှာပေါ်လာတဲ့ သူ မေမေနှင့် ခိုင်ခိုင် နှစ်ယောက်ပူးကို တအံ့တဩ လက်ညှိုးလေးညွှန်ရင်း ...

“မေမေနဲ့ ခိုင်ခိုင်က တံခါးဝမှာ နှစ်ယောက်ပူးကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အမယ် ... သူက တအံ့တဩ မေးရတယ်ရှိသေးတယ်၊ ညည်းက ဘဲလ်ကို အထိတ်တလန့် တီးနေတာကိုး၊ ဘာတွေများ ဖြစ်လာလဲလို့ အိမ်ကလူတွေ အလန့်တကြားဖြစ်ရတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ကဲ ... ပြော”

အမရက အိမ်ထဲလှမ်းဝင်ကာ ဖိနပ်ဖိရိုလေးရှေ့ဖိနပ်ချွတ်ရင်း ...

“အောင်ပွဲပေါ့ မေမေ၊ ဟိုကောင် အောင်ပွဲပေါ့”

“အောင်ပွဲက ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

“ဟိုကောင် ဝေလလည်း ပါတာပဲ”

ဒေါသဉာဏ ပြုံးရယ်ရင်း ...

“အမယ်လေးနော်၊ ငါ့သမီး အချစ်တုံး အပြစ်မမြင်တဲ့လူ သူငယ်ချင်းထဲမှာ ရှိသေးရဲ့လား၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကျေနပ်ပါလား။”

“ဟုတ်တယ်လေ မေမေရယ်၊ သူ့ အတန်းလစ်လို့ သမီးက အောင်ပွဲနဲ့ ပြန်ရတာပေါ့။”

“ဪ... အခု အောင်ပွဲနဲ့ ပြန်လာတာလား။”

“ဟုတ်တယ် မေမေ”

“အောင်ပွဲမှာရော ကားပါလို့လား။”

“ဘယ်ပါမလဲ၊ သူ့အဖေက သူ့ကို ဘယ်တုန်းက ကားပေးလို့လဲ”

“အဲဒီတော့ ခု ဘယ်လိုပြန်လာကြတာလဲ”

“အဲဒါပေါ့ မေမေရယ်၊ သမီးက မြို့ထဲနဲ့ရှစ်မိုင် အဝေးကြီး ကားငှားစီးပြန်ကြပါမယ်ဆိုတာ သူက မဟုတ်ဘူး၊ ဘတ်စ်ကားမဲ စီးမယ်တဲ့လေ”

“အမေ” က စုပုပ်ပုပ်ပြောရင်း အောင်ပွဲကို ထိုးချင်တဲ့မျက်စောင်းကို လေထဲကိုသာ အကောင်အထည်မှ ပစ်လွှတ်ထိုးလိုက်ရပါသည်။ အဲဒီအောင်ပွဲနဲ့တော့ ဘယ်တော့မှများ ကြည်ကြည်သာသာ အပေါက်အလမ်းတည့်တည့် ပေါင်းသင်းလို့ရမှာပါလိမ့်။ ဝေလနဲ့လည်း တစ်ဝမ်းကွည့်အစ်ကိုသာဆိုတယ် တခြားစီးလုံးဝဆန့်ကျင်ဘက် ပြောင်းပြန်မင်။

ပုံစံအသွေးအမျှကို ကြည့်မလား။

ဝေလက ရုပ်လက်တို့ ရုပ်လက်ရှည်လေးတွေကို စတိုင်လ်ဘောင်းဘီရှည်လေးနှင့်ဖြစ်စေ ပိုးတွဲပုဆိုးလေးနှင့်ဖြစ်စေ တွဲဖက်ဝတ်ကာ သန့်ကြောနေတတ်သလောက် အောင်ပွဲကတော့ တီရှပ်နဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီကပ်တက်။ တီရှပ်တွေကလည်း များသောအားဖြင့် သစ်သစ်တောင့်တောင့်မဟုတ်ဘဲ လည်ပင်းအရွဲနှင့် ဖိုသ်ဖတ်သီ နွမ်းနေပြီတွေက များသည်။ ဖိနပ်ဆို ဝေလက ရှူးစံတွေ၊ ကတ္တီပါခြေညှပ်တွေနှင့် သန့်သန့်လေးရှိသလောက် အောင်ပွဲက Kito ခြေညှပ်ဖိနပ်တို့ Scholl ခြေညှပ်တို့ အထိုက်အလျှောက် တန်ဖိုးရှိပေမယ့် ပုံစံက ဂျပန်ဖိနပ်ဆန်ဆန် မလှမပတွေ ပွဲမတူချေတွေကို ဒုပေ ဒါပေ မဆေးမကြော ကြေးတက်အောင် စီးတတ်သည်။

အပြောအဆိုကို ကြည့်မလား။

ဝေလက နှုတ်ခမ်းပါးလေး တွန့်မြူးပြီး စကားပြောညက်ညော ရည်မှန်သလောက် အောင်ပွဲက ဘုကန့်လန့်ခွာ။ ဘယ်တော့မှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်နှာချိုမသွေးတဲ့ ဘဝမှာ သူ့မိဘတို့တောင် သူက စကားပြောရင် ခေါင်းကိုင့်ပြီး ရုပ်အတည်ပေါက်နှင့်။ မိဘရယ် သားသမီးရယ်လို့ ချွဲနဲ့တာပင်မရှိ။ မှန်တေတေ အပြတ်ပြတ်နှင့် ရွယ်တူတန်းတူ အပေါင်းအသင်းအပေါ်ဆိုရင် ချီးတော့သည်ပေါ့။

မနက်က သင်တန်းကိုရောက်ပြီးမှ ဝေလထဲက ခန်းလာသည်။

“အမရ ... ငါ ဒီနေ့ အတန်းလာမတက်ဖြစ်ဘူး။ နင် အပြန်ကျရင် အောင်ပွဲနဲ့ တူတူပြန်လိုက်တော့”

မြို့ထဲက ကွန်ပျူတာသင်တန်းကြီးတစ်ခုမှာ အောင်ပွဲ နှင့် ဝေလကတော့ ဆော့ဖ်ဝဲအင်ဂျင်နီယာရင်း သင်တန်း တက် နေကာ အမရကတော့ ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်း တက်နေတာပါ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ဝါသနာအရ တက်ကြွတာဖြစ်ပြီး အမရက တော့ ကျောင်းအပြီး တခြားပညာရပ်တစ်ခုခု ထပ်တက်ချင်တဲ့ အခါ စီးပွားရေးပညာနဲ့ ပတ်သက်တာတွေကိုတော့ စိတ်မဝင်စား ဝဲအတွက် ကွန်ပျူတာသင်တန်းတွေထဲကပဲ တစ်ခုကို ရွေးတက် လိုက်တော့တာ။ မယ်မယ်ရရတော့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိလှ။ ဟို ကောင်တွေနဲ့ အသွားအပြန် အချိန်တူမို့ အတူသွားလာလို့လည်း ရတဲ့အားသာချက်ကြောင့် သူတို့တက်တဲ့သင်တန်းကျောင်းမှာပဲ မတူတဲ့ တခြားဘာသာရပ် တက်ဖြစ်လိုက်တာပါ။

မနက်ဆိုရင် ဖေဖေက ဆေးရုံအသွားမှာ အမရကို တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားကာ သင်တန်းမှာ ချခဲ့သည်။ ဖေဖေက အရှေ့ပိုင်းဆေးရုံကြီးမှာ တာဝန်ကျသုံးပါ။ ဝေလအဖေက ဂျိုက် ကာမှာ တာဝန်ကျပြီး အောင်ပွဲရဲ့အဖေက ဆေးရုံကြီးမှာ တာဝန် ကျတဲ့ ဆရာဝန်အသီးသီးပါ။

ဝေလအဖေနှင့် အောင်ပွဲအဖေက ညီအစ်ကိုရင်း တွေမို့ ဝေလနှင့် အောင်ပွဲက ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သည်။ ဝေလ အဖေ ဒေါက်တာဦးမျိုးသိမ်းက နှစ်တန်းစောတဲ့ စိန်ယာဖြစ်ကာ

အောင်ပွဲအဖေ ဒေါက်တာဦးစိုးသိမ်းနှင့် အမရရဲ့အဖေ ဒေါက်တာ ဦးထူးအောင်က အတန်းတူ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြပါသည်။

အောင်ပွဲအဖေနှင့် အမရအဖေတို့က ပိုပြီးခင်မင်တဲ့ ယေသုယေချင်းတွေ ဖြစ်ပေမယ့် အမရကတော့ ဝေလနှင့်ပဲ အရင်ခင်မင်ခဲ့ရတာ။ အကြောင်းရင်းကတော့ အောင်ပွဲအဖေက မန္တလေးမှာ အချိန်အတော်ကြာ တာဝန်ကျနေလို့ပါ။

လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ် ဒီဂျစ်ရှင်အိတ်က အိမ်ရာစီမံကိန်း တွေ ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခဲ့ချိန်က အမရရဲ့မိဘတွေက မြိုင်ဟောဝန် ကွန်ဒိုမီနီယမ်မှာ အခန်းဝယ်ခဲ့ကြပါသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဦးမျိုး သိမ်း ဦးစိုးသိမ်း ညီအစ်ကိုက မြိုင်ဟောဝန်ကွန်ဒိုနှင့် မြိုင်ဟောဝန် အိမ်ရာတိုက်တန်းကြားက လုံးချင်းအိမ်လေးတွေကို ခြံနှစ်ကွက် ကပ်လျက် ဝယ်ယူခဲ့ကြတာ။

အောင်ပွဲတို့မိသားစုက မန္တလေးမှာပဲ ရှိနေဆဲဖြစ် ပြီး သူတို့အိမ်ကို ပိတ်ထားခဲ့ပါသည်။ အမရနှင့် ဝေလတို့နှစ် ယောက်ကတော့ အဲဒီကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့ကြရပြီး ဆယ်တန်း ရောက်တော့ ကျူရှင်ပိုင်း တူတူတက်ဖြစ်ရာက ခင်မင်သွားခဲ့ကြ တာပင်။ အောင်ပွဲကိုတော့ တချို့သော နွေရာသီတွေမှာ အလည် လာတတ်တဲ့ ဝေလရဲ့ညီဝမ်းကွဲအဖြစ် သိထားခဲ့တာကလွဲပြီး မရင်းနှီးခဲ့ပါ။

အောင်ပွဲ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ် ထမှ သူလည်း မန္တလေးတက္ကသိုလ်က အင်္ဂလိပ်စာဘွဲ့ ရခဲ့။ သူ

အဖေလည်း ပို့စတင် ရန်ကုန်သို့ဝင်ခဲ့ရကာ တစ်မိသားစုလုံး ဒီကိုပြောင်းရွှေ့လာခဲ့တော့တာ။ အဲဒီတော့မှ အောင်ပွဲနှင့် အမရက တဖြည်းဖြည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိလာရသူတွေပါ။

တကယ်တမ်း ခင်မင်ဆက်ဆံရတာတော့ အောင်ပွဲ တို့မိသားစုက ပိုပြီးခင်မင်စရာကောင်းသည်။ ဦးဦးစိုးသိမ်းရော အန်တီနေခြည်ပါ အလွန်ပင် သဘောကောင်းကြတာပင်။ အမရ ကိုလည်း သူတို့မိသားစုက ပိုပြီးမွေးထွေးကြတာပါ။ မေဖေနှင့် ဦးစိုးသိမ်းကလည်း အရမ်းခင်မင်ကြတော့ နောက်ပိုင်းမှာ အဲဒီအိမ် နှင့် ပိုပြီးအဆက်အဆံ စိပ်သည်။

အန်ကယ်ဦးမျိုးသိမ်းနှင့် အန်တီဂျူလီကတော့ ငွေရေး ကြေးရေးလည်း ပိုပြီးပြည့်စုံကြွယ်ဝကြတာနဲ့အမျှ အနည်းငယ် မာန်ရှိပါသည်။

အမရတို့အိမ်နှင့် ခင်ခင်မင်မင် ရှိသည်ဆိုပေမယ့် ပြောမနာ ဆိုမနာတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ကျောင်းတုန်းက စန္ဒီဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် နဲ့ပဲ တွဲခဲ့ကာ အဲဒီသူငယ်ချင်းက ဘွဲ့ရပြီးတာနှင့် ဩစတြေးလျ ထွက်သွားပြီး ကျောင်းဆက်တက်နေတော့ အမရမှာ ဟုတ်ဟုတ် ဟတ်ဟတ် ပေါင်းသင်းစရာဆိုလို့ အဲဒီညီအစ်ကိုပဲ နည်းနည်းပါး ပါး ရင်းနှီးသူကျန်တာ။ အောင်ပွဲမှာ ညီမငယ်လေးတစ်ယောက် “ခင်အေးချမ်း” ဆိုတာရှိပေမယ့် အဲဒီညီမလေးကလည်း ခုမှရှစ် တန်းမို့ အခရာသွားပေါင်းဖို့ အဆင်မပြေ။

“အောင်ပွဲက ရိုးရိုးအေးအေးပဲ နေတတ်တာ သမီးရဲ့၊ ခမ်းကြီးနားကြီး နေတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘဝဆန်တယ်၊ စိတ်ကူးယဉ် မဆန်ဘူး။”

“မေမေရယ် ... တက္ကစီလေး ငှားစီးတာပဲ၊ ဘာမှခမ်းကြီး နားကြီး ပြစ်မသွားပါဘူး၊ သူက ကတ်စီးကိုလည်း ကုပ်တယ်၊ ပိုက်ဆံကို ပွတ်ပြီးသုံးတာ၊ တစ်ရွက်ကနေ နှစ်ရွက်များ ထပ်နေမလားလို့၊ သူ့အမေက မုန့်ဖိုးတစ်ပတ် တစ်သောင်း၊ တစ်လ လေးသောင်းပေးတာ မကုန်ပါဘူး ဆို၊ သမီးတောင် အဲဒီထက်မက ကုန်သေးတယ်၊ ဝေလ ဆိုရင် တစ်လ တစ်သိန်း မလောက်ဘူးတဲ့”

“ပိုက်ဆံမသုံးတာ ကောင်းတာပေါ့ သမီးရဲ့”

“ဒါပေမဲ့ မေမေရယ်၊ သုံးစရာရှိရင်တော့ သုံးဦးပေါ့”

အောင်ပွဲကတော့ တကယ်ကို ကပ်စေးခဲ့တာပါ။

ခါတိုင်းတော့ ကားယူယူလာတတ်တဲ့ ဝေလကားနှင့် သုံးယောက် တူတူ ပြန်ကြသည်။ ဒီနေ့တော့ အမရက ခေလမရှိ၍ အောင်ပွဲ နှင့်ပဲ အတူပြန်ရမှာဖြစ်ရာ ဆယ့်ငါးမိနစ် စောလွှတ်တဲ့အတန်းက သွက်ကာ အောင်ပွဲတို့အတန်းရဲ့ထိပ် လှေကားထစ်လေးမှာသွား ထိုင်စောင့်နေပါသည်။

အောင်ပွဲတို့ အတန်းလွှတ်လျှင် အောင်ပွဲသည် သူ့ ခင်အတိုင်း အသားရောင်တိရုပ် လျှော်ပါများ၍ လည်ပင်းကျယ် ငြိမ့်တာကို သေချာကျကျနန နေရာမချဘဲ စလွယ်သိုင်းအိတ်

လွယ်လိုက်တော့ အင်္ကျီက နောက်ဘက်ခွဲကာ ရှေ့လည်ပင်းပေါက် အစ်နေပြီး ကျောဘက်မှာ လည်ပင်းဟိုက်ကြီးလိုဖြစ်နေတဲ့ ပုံမျိုး နှင် ဆံပင်ကလည်း ရှည်ရှည်နှင့် ထွက်လာသည်။

“ဟဲ့ ... အောင်ပွဲ”

“အေး”

“နှင်နဲ့ ငါနဲ့ပဲ တူတူပြန်ရမှာ”

“အေး ... သိတယ်”

လှေကားက ဆင်းလာပြီး လမ်းမပေါ်ရောက်လျှင် အောင်ပွဲက ဘယ်ချိုး၊ အမရက ညာချိုးမိလျှက်သား။

“ဟဲ့ ... အောင်ပွဲ၊ ဒီဘက်ထိပ်က ကားငှားမယ်လေ”

“အာ ... ကားဘာလို့ ငှားရမှာလဲ၊ ဘတ်စ်ကားဂိတ်က ဒီဘက်ထိပ်လေ၊ လာ”

“ဘတ်စ်ကား !”

“အေး ... လာ”

“ဟာ ... ဘတ်စ်ကား မစီးချင်ဘူးဟာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျပ်တယ်ဟ”

“နှင်ကလည်းဟာ သူ့ငွေးသမီးလိုလို ဘုရင့်သမီးလိုလို လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ လူတိုင်းစီးနေကြတာပဲဟာ၊ လိုအပ်ရင် စီးရမှာပေါ့ ... လာ”

“လိုမှမလိုအပ်တာ၊ ကားငှားလို့လည်း ရတာပဲ”

“ဟာ ... ဘတ်စ်ကားစီးရင် တစ်ယောက်နှစ်ရာ လေးရာ၊ တက္ကစီငှားရင် အနည်းဆုံး နှစ်ထောင်ငါးရာကျမှာလေ၊ သိဟသုဓမ္မသိဂီ ဒေါ်အမရရဲ့”

“ငါပေးမယ်လေ”

“အာ ... နှင်ပေးလည်း ငါမစီးပါဘူး၊ နှစ်ယောက်အတူ ကားငှားပြန်ရင် အနည်းဆုံး ငါက ထောင့်နှစ်ရာငါးဆယ် မပေးရင် ကောင်းပါ့မလား၊ နှင်က မိန်းကလေးဟာ နှင် ချည်းအားလုံးပေးရင် သဘာဝမကျပါဘူး”

“သဘာဝကျကျ မကျကျဟာ၊ နှင်က စီးချင်တာမဟုတ်ဘဲ ငါက စီးချင်တာဆိုတော့ ငါပေးတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ လာမပါဟဲ့ အောင်ပွဲ”

“မလာဘူး ... ဘတ်စ်ကားပဲစီးမှာ၊ အပိုကုန်တယ်၊ နှင်ပဲ ဒီဘက်လာ”

နှစ်ယောက်သားဟာ ကိုယ်တွေ့ချိုးဖြစ်တဲ့ဘက်ဆီ သုံးလေးလှမ်း လျှောက်ပြီးသားမို့ ခြေလှမ်း ရှစ်လှမ်းစာလောက် ခြားနေတာကို ရှေ့မတိုးဘဲ ခပ်ကျယ်ကျယ် လှမ်းအော်ပြောနေ ကြတာပင်။

“နှင် လာလို့ ပြောနေတာ၊ တက္ကစီပဲ စီးမှာ၊ ကျွတ် ... အောင်ပွဲနော်”

“ငါမလာဘူး၊ နှင်လာခဲ့၊ ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ ပြန်မယ်”

“အောင်ပွဲ”

www.burmeseclassic.com

“နင် ဘတ်စ်ကားပေါ် လှလေးနည်းနည်း ကျပ်တာကို တောင် ကြုံကြိမ် ရင်မဆိုင်နိုင်ဘူးဆိုရင် ရှေ့လျှောက်ကိုယ် ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် ဘယ်လိုရပ်မှာလဲ”

“ငါ ရှေ့လျှောက် ဝှစ်သက်လုံး ကိုယ်ပိုင်ကားပဲစီးမှာ”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား၊ ခြေထောက် ... ငါ့ဗျည်း ... ငါ့ဗျည်း”

“တောက်”

အောင်ပွဲက အမေရကို ရံဖန်ရံခါမှာ “ငါ့ဗျည်းလို့” နာမည်ဖျက်ပြီး ခေါ်တတ်ပါသေးသည်။ နာမည်မှာ “သရ”မပါဘဲ “ဗျည်း” ချည်း သုံးလုံးပါတာမို့ ဆိုပြီး ငါ့ဗျည်းလို့ ပြောင်ပြီးခေါ် တတ်ပါသည်။

“ကဲဟာ ... နင့်ဟာနင် ကားငှားပြန်ရင်လည်းပြန်၊ သွား တော့”

“ဟဲ့ ... မေမေက ငါ့ကို နင်တို့နဲ့ပဲ တူတူပြန်ခိုင်းထား တယ်ဟဲ့ ... ကောင်စုတ်ရဲ့”

အမေရက ခြေကိုတစ်ချက်ဆောင့်ကာ ဒေါပွပွနှင့် အော်ပါသည်။

“ဒါဖြင့်လည်း လာလေ၊ ငါနဲ့ပြန်မယ်ဆိုရင် ငါပြန်သလို လိုက်ပြန်ပေါ့”

“နင် တော်တော်အကျင့်ယုတ်တယ်၊ ငါ့ကို ကားပေါ်မှာ လှတွေထိရင် ငါက ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မစီးချင်တာ၊ ဘာမှဘုရင့်သမီးတော်ဆန်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါ ကာထားပေးမယ်၊ သူများမထိအောင်၊ ကဲ ... လာဆို ဟာ၊ အချိန်ကြာတယ် ... ကျွတ်”

ပြောပြောဆိုဆို အောင်ပွဲဟာ သူဦးတည်တဲ့လမ်း ထိပ်သက်ကို ပြန်လှည့်လျှောက်သွားပြီမို့ အမေရက စိတ်တိုတိုနဲ့ ခြေကိုဆောင့်ကာ ဆောင့်ကာ လျှောက်ရင်း သူ့နောက်ကပဲ မကျေမချမ်း ပါလာရပါသည်။

“ကတ်စီးနဲကောင်၊ ကော်တရာ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း တက္ကစီမစီးရဲလို့ အိရဲ့လား၊ နို့မို့ နင့်နောက်ကို မလိုက် ဘူး”

အောင်ပွဲက ရှေ့ကနေ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် လျှောက်ရင်း မှန်တေတေ ကြားကပဲ မြီးစိစိ လှုပ်နေပါသည်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်ရောက်တော့ နေ့လယ်ဘက်မို့ ညနေရုံးဆင်းချိန် ဆွေလောက် ကားကမကျပ်ပါ။ လူတွေတော့ ပြည့်နေသော်လည်း နွန်းကျပ်ပိတ်သိပ်တော့ မနေပါ။ ထိုင်စရာနေရာတော့မရ။ အပေါ် သ ကိုင်စရာကွင်းကို လှမ်းဆွဲရင်း ဘတ်စ်ကားစီးနေမကျတဲ့ အမေရက ယိုင်တီယိုင်ထိုး ဖြစ်နေတာကို အောင်ပွဲက တစ်ဖက် ဘက်ပြီး မြီးနေပါသည်။

ဘယ်လိုကောင်စားမျိုးမှန်း မသိ။ ကားပေါ်က ခြားယောက်ကားတွေနှင့် မတိုးတိုက်မိအောင်တော့ သူ့ကိုယ်စွန့် ခပ်ကွယ်ကွယ် ကာကွယ်ပေးထားပါသည်။

“သူက သူ့ဟာသူသွားတဲ့လမ်းဆိုရင် ဘတ်စ်ကားချည်းပဲ စီးတာ မေမေရဲ့”

“ဘာဖြစ်တုန်း သမီးရဲ့၊ ကောင်းသားပဲဟာ”

“ဦးဦးစိုးသိမ်းကို ပြောတာပါ။ အန်ကယ်မျိုးတောင်မှ ဝေလကို ကားတစ်စီး ပေးထားသေးတာပဲ။ သူလည်း အောင်ပွဲကို ကားတစ်စီးဝယ်ပေးလိုက်ရောပေါ့။ အောင်ပွဲလည်း ကားမောင်းတတ်သားပဲဟာ။ ဂျစ်ကားလောက်ဆို ဘာမှပေးရတာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ် နော်”

“အမယ်လေး ... ညည်းစကားက သူများကြား ရိုက်ချင်စရာ၊ ဘာမှပေးရတာကလည်း သိန်းငါးဆယ် တစ်ရာ ကြားတော့ ပေးရမှာပဲမို့လား သမီးရဲ့”

“သူတို့လည်း ပိုက်ဆံရှိတာပဲ မဟုတ်လား၊ ညီအစ်ကိုတွေပဲဟာ။ အန်ကယ်မျိုးတို့ရှိသလောက် ဦးဦးစိုးသိမ်းလည်း ရှိမှာပေါ့”

“မဂျူလီဘက်ကလည်း ချမ်းသာတာ သမီးလေးရဲ့၊ ဒေါက်တာစိုးသိမ်းတို့ မနေခြည်တို့လည်း ပိုက်ဆံရှိတယ် ဆိုပေမယ့် သူတို့က အနေကပ်ကပ် ရိုးရိုးကျစ်ကျစ်လှူလှူ နေတတ်တာလေ”

“ကိုယ့်သားပဲဟာ ဝယ်ပေးပေါ့၊ မွေးစားသားမှ မဟုတ်တာ”

“အမယ်လေး ... အချစ်တုံးလေးရယ်၊ စကားပြောတာ လက်လွတ်ပယ်နိုင်လိုက်တာ၊ ညည်းပြောပုံက ကားဝယ်မပေးတာနဲ့ပဲ မွေးစားသား ဖြစ်ရမယ်ရယ်လို့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပိုက်ဆံလည်း သိပ်ပေးမသုံးဘူး၊ တယုတယ ထွေးပိုက်တာလည်း မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ အန်တီနေခြည်ကလည်း သဘောကောင်းသားနဲ့၊ အောင်ပွဲနဲ့ဆို သိပ်အရောမဝင်သလိုပဲ၊ ညီမလေး ခင်အေးချမ်းနဲ့ကျတော့ တစ်ချိန်လုံး ပူးချည်တုပ်ထားသလို အလကားနေရင်း ဖက်ပိုက်ထားတာ”

“ဪ ... သမီးကလည်း ဒါတော့ သားနဲ့သမီး ဘယ်တူမလဲ၊ သမီးဆိုတော့ တိတိတာတာလေး ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ မအေနား ချွဲနဲ့နေတာပေါ့၊ သားကျတော့ ဘာသိဘာသာနေတာပေါ့၊ အောင်ပွဲက တစ်ယောက်တည်းအတွေးနဲ့နေတတ်ပုံရတဲ့ကလေးဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ သမီးရဲ့”

“တီးတောင်”

“ဟော ... ဘဲလဲတီးပြန်ပြီ ခိုင်ခိုင်ရေ”
ခိုင်ခိုင်က တံခါးဆီပြေး၍ ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ချောင်းရပြန်ကာ ...
“အောင်ပွဲ ... အန်တီ”
“ဟုတ်လား”

နိုင်နိုင် ဖွင့်ပေးလိုက်တဲ့ တံခါးအပြင်မှာတော့ အရွယ် နဲ့ မလိုက် နဂိုနေမျက်နှာထားတည်တဲ့ အောင်ပွဲက ရပ်နေပါသည်။

“သား ... အောင်ပွဲ၊ ဝင်လေ”

“မဝင်တော့ဘူး အန်တီ၊ ဒီမှာ အမရရဲ့ ဖိုင်လ် ကျွန်တော့် ဆီ ပါလာလို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာပေးတာပါ”

“ဟုတ်လား ... သမီးလေး အချစ်တုံး၊ ဒီမှာသမီးရဲ့ ဖိုင်လ်တဲ့”

အမရက ရေခဲသေတ္တာထဲက နွားနို့ဘူးကို ပိုက်နှင့် ထိုးဖောက်စုပ်သောက်ရင်း နောက်ဖေးဘက်က ထွက်လာကာ မျက်နှာစူပုပ်ဆဲနှင့် ...

“မေမေပဲ ယူထားလိုက်တော့”

“ဘတ်စ်ကားစီးလာရလို့ သူ စိတ်တိုလာတာ အန်တီ”

“ဟင်း ဟင်း ... အခုပဲ သူပြောနေတာ သားရဲ့”

“ကားပေါ်မှာ သူ ယိုင်ထိုးနေတာနဲ့ သူ့ဖိုင်လ်ကို ကျွန်တော် ယူကိုင်ပေးထားတာ၊ ပြန်မပေးဖြစ်ဘဲ အိမ်အထိပါသွားတာ နဲ့ လာပို့ပေးတာပါ”

“နောက်နေ့မှပဲပေးလည်း ဖြစ်သားပဲ သားရယ်၊ တကူးတက လာပို့ပေးရသေးတယ်”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ သူ စာလေးဘာလေး ကျက်ချင်ဖတ် ချင်မလားလို့ပါ၊ ကျွန်တော် သွားတော့မယ် အန်တီ၊ ငမည်း ... ငါသွားပြီ”

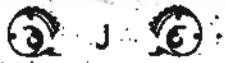

“ဟွန်း”

အမရက အောင်ပွဲရဲ့ ကျောပြင်ကို အနီလှမ်း၍ မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်ပါသည်။

ဒူးလောက်ဂျင်းဘောင်းဘီစကလေးနှင့် ဝေလတို့ခြံထဲ လျှောက်ဝင်လာတဲ့ အမရကို တစ်ဖက်ခြံဝင်းထဲမှာ ပန်းပင်လေးတွေ ရေဖျန်းနေတဲ့ ဒေါ်နေခြည်က အပြုံးနှင့် လှမ်းကြည့်ရင်း-

“သမီး ... အချစ်တုံး၊ မနေ့က သမီးချက်တဲ့ မန်ကျည်းသီးစိမ်းနဲ့ ပုစွန်စိမ်းငါးပိချက်က တယ်ကောင်းပါလား သမီးရဲ့၊ တော်လိုက်တာကွယ်၊ သမီးဦးဦးဆိုတာ ထမင်းတွေစားလိုက်တာမှ အများကြီး”

အမရသည် အဟောင်းသားဟသွားတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ရင်း အံ့ဩတကြီးနှင့် ...

“ဟင် ... အန်တီ ဘယ်လိုသိလဲ”

“အဟင်းဟင်းဟင်း ... သူ့က တစ်ပန်းကန်စာထောင်ခိုင်ခိုင်နဲ့ လွတ်ပို့ပေးလို့ စားရတာ သမီးရေ”

“ဟယ်”

အမရက ပါးလေးပင် နီမြန်းကာ ...
“မေမေက အန်တီနေခြည်တို့အိမ်လည်း ပို့လိုက်တယ်၊ ဟုတ်လား”

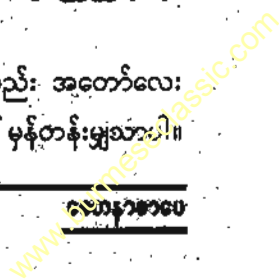
“အင်း”

“အာ ... ရှက်စရာကြီး၊ သမီးကဖြင့် ခုမှ ချက်တာပြုတ်တာတွေ စသင်တုန်း၊ ခုမှ စမ်းချက်တုန်းဟာကို”

“စမ်းချက်တာတောင် ဒီလောက် လျှာလည်နေရရင် ကျွမ်းသွားရင်တော့ ငါ့သမီးတို့အိမ်ကို အမြဲထမင်းလာစားရတော့မှာပဲ အချစ်တုံးရေ”

အန်တီနေခြည်ဟာ အမရကို မေမေ ခေါ်သလို အမြဲပဲ အချစ်တုံးလို့ လိုက်ခေါ်လေ့ ရှိပါသည်။ မွေးကာစက တည်းက မေမေက “အချစ်တုံးလေး” လို့ ချစ်မြတ်နိုးတကြီး အသည်းတယားယားခေါ်တဲ့ အမည်ဟာ အန်တီနေခြည်နှုတ်မှာပါ ဇွဲနေတာ။ ဖေဖေနှင့် ဦးဦးစိုးသိမ်းက ပိုခင်ကြသလို မေမေနှင့် အန်တီနေခြည်ကလည်း အန်တီဂျူလီနှင့်ထက် ရင်းနှီးချစ်ခင်သည်။ အန်တီနေခြည်နှင့် အန်တီဂျူလီက ခင်မင်အိမ်တော်စပ်ပေမယ့် အမေနှင့် အန်တီနေခြည် ခင်မင်သလောက် ချစ်ကြည်ရင်းနှီးသလောက်တောင် မရင်းနှီးပါ။

အန်တီနေခြည်ဟာ အမရကိုလည်း အတော်လေး ချစ်ခင်လှပြီး အန်တီဂျူလီကတော့ အမရအပေါ် မှန်တန်းမျှသာပါ။

“အန်တီ ... အမေက ဒီဘက် လေလတို့ဆီရော ပို့သေးလား”

အမေက ခြေစည်းရိုးနား ကပ်သွားကာ တီးတိုးမေးလျှင် အန်တီနေခြည်က ပြုံးရင်း ...

“ဟင့်အင်း ...၊ အန်တီတို့ကိုပဲ လာပေးတာ”

အင်း ... တော်ပါသေးရဲ့။ အန်တီနေခြည်ကတော့ အမေရ အပေါ် ချစ်ခင်စိတ်နှင့် ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း ချီးမွမ်းမည့်သူ ဖြစ်ပေမယ့် အန်တီဂျူလီကတော့ ဒီလိုချီးမွမ်းမှာ မဟုတ်။ မကောင်းဘူးဆိုရင် ဖွင့်မပြောတောင်မှ စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီ။ “ကောင်းလည်းမကောင်းဘဲ အလကား လာပို့နေသေးတယ်” လို့ တွေးမှာမျိုးပါ။ အန်တီဂျူလီကို အမေရက နည်းနည်း ရှိန်ပါသည်။

“အန်တီ ... အောင်ပွဲရော စားသေးလား”

အန်တီနေခြည်က တသိမ့်သိမ့်ရယ်ရင်း ...

“စားတာပေါ့ သမီးရဲ့”

“သမီးချက်တာလို့ရော သိလား”

“အင်း ... သိတယ်၊ အန်တီကလည်း ထမင်းရိုင်းမှာ ပြောမိတယ်လေ၊ အဖေကြီး ဒီဟာ အချစ်တုံးလေးချက်တာ၊ ခြည်းကြည့်ဦးလို့၊ ဒီတော့ သူလည်း သိတာပေါ့”

“သူ ... သူ ... အောင်ပွဲ ဘာပြောသေးလဲဟင် အန်တီ”

အမေရဲ့ မရဲတာရဲ မေးပုံကြောင့် အန်တီနေခြည်က သဘောတွေကျသလို တသိမ့်သိမ့်သာ ရယ်မောနေတော့ရင်း ...

“ဘာမှတော့ မပြောဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူလည်း ထပ်ထည့်ယူပြီး အားရပါးရ နယ်စားနေတာပဲ၊ သူက တော်ရုံဘာမှပြောတာမှ မဟုတ်တာ၊ အားရပါးရ စားနေတာကြည့်ရင်တော့ သူ့စားကောင်းလို့ ကြိုက်လို့ပေါ့ သမီးရဲ့”

“အဟီး”

အမေရက ခပ်ရှက်ရှက်လေး ရယ်လိုက်ရင်း ...

“အန်တီ ... ဦးဦးက အောင်ပွဲကို ကားဝယ်ပေးတော့မလို့ ဆို”

“အေး ... တားကြည့်နေတယ် သမီးရဲ့၊ သူ့ဘာလည်း တိုက်တွန်းတာနဲ့ ဟုတ်သားပဲလို့ သူလည်း မောင်းတတ်နေတာပဲလေ၊ သူလည်း အသက်နှစ်ဆယ်သုံးပဲ ရှိနေပြီပဲဟာ၊ သူ့ရဲ့ကိစ္စစိစ္စလေးတွေလည်း ရှိပြီလေ၊ ဒါတောင် သမီး သူငယ်ချင်းက မိဘကို သူကပဲ အားနာနေသေးတာ၊ အလကား ပိုက်ဆံကုန်တယ်၊ ဝယ်မပေးပါနဲ့တဲ့၊ ရတယ်တဲ့၊ ကားက ဝယ်ပေးလိုက်ပြီးရင် ဒီငွေဆုံးသွားတာမှ မဟုတ်တာ ...

ဒါတောင် သူက ကားစီးရတာ ငွေပိုကုန်တယ်တဲ့ လေ၊ ဓာတ်ဆီဖိုးနဲ့ကားပျက်ရင် ပြင်ရမယ့်စရိတ်ကို မနည်းဘူးတဲ့၊ ဘတ်စ်ကားစီးရင် တစ်ရာ နှစ်ရာပေးလိုက်ရင် ပြီးနေပြီပေါ့၊ သူက ငြင်းနေသေးတာ၊ ဒါပေမဲ့လည်းကွယ်၊ ကိုယ့်သားလည်း အရွယ်ရောက်ပြီပဲ တတ်နိုင်လောက်

အတွင်းတော့ သူများတန်းတူလေး လုပ်ပေးရမှာပဲလေ၊
အမြဲတမ်းကြီးတော့လည်း သူများကား လိုက်စီးရတာမျိုး
မကောင်းဘူးပေါ့ အဖေရဲ့”

အန်တီနေခြည်က အသံနှိမ် ပြောပါသည်။ အမရက
ခေါင်းလေးညှိတ်ပြီး ထောက်ခံလိုက်ပါသည်။ ဟုတ်တယ်လေ။
အဖေရဲ့အဖေရဲ့ အောင်ပွဲကို အထက်စီးက ဆက်ဆံထုတ်
တာ။ ခေလက အောင်ပွဲထက် ငါးလကြီးပြီး အမရထက် သုံးလ
ကြီးသည်။ အောင်ပွဲဟာ အမရထက်တောင် နှစ်လငယ်တာ။
ဝေလက ငါးနှစ်ခွဲကျော်မှ ကျောင်းနေလိုက်ရတာမို့ အတန်းက
တော့ တူနေကြပါသည်။

မိဘတွေက အတူပြန်ခိုင်းထားတာမို့ ကွန်ပျူတာ
သင်တန်းက အတူပြန်တာကလွဲရင် အောင်ပွဲက ဝေလကားကို
ဘာကိစ္စနှင့်မျှ ကပ်မစီးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဝေလက သူ့ကားပေါ်ပါလာ
တုန်းတွေမှာ ...

“ဟေ့ကောင် ... အောင်ပွဲ၊ ဟိုးရှေ့မှာစတိုးဆိုင်၊ ဘောလ
ပင်တစ်ချောင်းလောက် ဆင်းဝယ်ပေးစမ်းကွာ”

အဲသလို ခိုင်းတာမျိုးတွေ အလားတူတူ ရှိတတ်
သည်။ ကားကို ပလက်ဖောင်းဘေး ကပ်ရပ်ကာ သူက ကားပေါ်
က မဆင်းဘဲ အောင်ပွဲကို ဆင်းဝယ်ခိုင်းတာမျိုး လုပ်တတ်သည်။
ကားဟယ်တော့ ပလက်ဖောင်းဘေး ကားရပ်မှတော့(သူက မောင်း
သူဖြစ်ပေမယ့်လည်း) ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆင်းဝယ်လိုက်လို့ ရတာပါ။

ပင်။ အောင်ပွဲကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှ မညည်းညူပါ။ ခပ်မူန့်
တောတေနှင့်ပင် ဆင်းဝယ်ပေးတတ်ပါသည်။

အင်း ... အခုတော့ တကယ်လိုများ သင်းတို့ညီ
အစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ် သွားလာကြရင် အမရက
အပြန်ကျ ဘယ်သူ့ကားနဲ့များ လိုက်ရမှာပါလိမ့်။

“ကဲ ... သမီး ဝင်တော့၊ တော်ကြာ ဆရာ ရောက်လာဦး
မယ်”

“ဟုတ်”

အမရက ဝေလတို့တိုက်ထဲ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။
ဝေလအဖေရဲ့အစီအစဉ်နှင့် သူတို့သုံးယောက် English သင်နေ
ကြတာပါ။ သူတို့အိမ်မှာ စာအုပ်ခန်း စာကြည့်ခန်း သီးသန့်ရှိ
ပေမယ့် စားပွဲက လူလေးယောက်စာ မဆန့်၍ ထမင်းစား စားပွဲ
မှာပဲ သင်ပါသည်။ အမရ ဝင်သွားတော့ ထမင်းစားပွဲမှာ အောင်ပွဲ၊
ဝေလနှင့် သူ့အမေပါ ရှိနေသည်။

“ရွှေစင် ... အမရဖို့ပါ ဖရုတ်ကော့ကံတေးလ် ဂုဏ်ပွဲပြင်
လိုက်”

အန်တီဂျူလီက စားပွဲထိပ်မှ ပြောလိုက်ပါသည်။
အမရက သူဝင်လာတဲ့ဘက်နဲ့နီးတဲ့ဘက်ခြမ်းမှာ ကျောပေးထိုင်
နေတဲ့ အောင်ပွဲ နံဘေးမှာပဲ ခုံဆွဲထုတ်၍ ထိုင်လိုက်ပါသည်။
စားပွဲရှည်မှာ ဆရာက ထိပ်ကထိုင်၍ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာနှစ်ယောက်၊
နောက်တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ တစ်ယောက် ထိုင်ရတာပါ။

အောင်ပွဲ နဲ့ဘေး ဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့ အမရကို သစ်သီး ကောက်ထားလဲ စားနေတဲ့ ဝေလက လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“အမရ ... ဒီဘက်လာဦး”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

“ဒီဘက်လာထိုင်လို့ ဆိုနေ”

အမရက ထိုင်မလို ထမလို ဖြစ်သွားရရင်း ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟဲ့”

“မနေ့က လိုက်ရေးတဲ့ နင့်မှတ်စု ကြည့်မလို့၊ လာပါဆို နေ့”

အမရက သူ့ကို အထက်စီးစီးခေါ်တဲ့ ဝေလကို မနှစ်သက်သော်လည်း အန်တီဂျူလီရှေဖြစ်၍ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ နေရာကထကာ ဝေလဘက် ရွှေ့ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ဆရာသင်တာ လိုက်မှတ်ထားတဲ့စာအုပ်ထုတ်၍ ...

“ရှေ့ ... ကြည့်”

ဝေလက ခပ်တည်တည် ယူကြည့်နေပါသည်။ သူ ဘာကိုမှ တကယ်ကြည့်ချင်တာ မဟုတ်ဘဲ အမရကို တမင်တကာ သူ့ဘက်ခေါ်ထိုင်ခိုင်းလိုက်တာဆိုတာ အမရက ရိပ်မိနေပြီး အန်တီဂျူလီများ ရိပ်မိမလားဟု စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေမိသည်။ ဘယ်သူ့ နဲ့ဘေးရယ်လို့မဟုတ်ဘဲ အလျဉ်းသင့်သလို ဝင်ထိုင်လိုက်တတ် တာဖြစ်၍ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ဝေလနဲ့ဘေး ဖြစ်နေကာ တစ်ခါ တစ်ရံတော့လည်း အောင်ပွဲနဲ့ဘေးမှာ။ စုတလော အောင်ပွဲနဲ့ဘေး

ထိုင်မိလျှင် ဝေလက လှလည်ကျပြီး တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်း ပြ၍ သူ့ဘက်ခေါ်ကာ နေရာပြောင်းခိုင်းတတ်တာကို ကြိုရတာ သုံးလေးကြိမ်ရှိပြီ။

အန်တီဂျူလီက အိမ်ကကောင်မလေး ရွှေစင် လာ ချပေးတဲ့ သစ်သီးစုံပန်းကန်လေးကို အမရရှေ့ တိုးပေးရင်း ...

“အမရ ... စား”

“ဟုတ်”

“သမီးက ကွန်ပျူတာဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်း ဆိုင်လေး ဖွင့်မလို့ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ အခု သင်တန်းမှာ တူတူတက်နေရင်း ခင်လာတဲ့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ဆိုင်လေးတစ်ခုဖွင့် မလားလို့ပါ။ သူတို့ကလည်း စိတ်ပါလို့၊ စာစီစာရိုက်လည်း လက်ခံ၊ ဖိတ်စာဒီဇိုင်းတို့ ဗစ်စစ်တင်းကတ်တို့ စာအုပ် မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းတို့ ကြော်ငြာဒီဇိုင်းတို့ အသလို ဂရပ်ဖစ် ဒီဇိုင်းလေးတွေ လက်ခံလုပ်ပေးတဲ့ဆိုင်လေးပေါ့ အန်တီ၊ ဆိုင်သေးသေးပါ”

“ဘယ်မှာဖွင့်မှာလဲ”

“သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က ချော်တွင်းကုန်းနားမှာ အောက် ထပ်ဆိုင်ခန်းတစ်ခန်း အပိုင်ရှိတယ် အန်တီ၊ သူ ဆိုင်ဖွင့် ချင်ရင် သူ့အိမ်ကလည်း ဆိုင်ခန်းကို သုံးခွင့်ပေးတယ်”

အန်တီဂျူလီက လှပပြီး ချစ်စဖွယ်ကောင်းတဲ့ အမရ ရဲ့မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

“နင် ငါ့ကို အရင်ဆုံး ဖစ်စစ်တင်းကတ် လုပ်ပေးစမ်းပါ”

“အင်း ... ရတယ်လေ၊ လုပ်ပေးမှာပေါ့”

“ပိုက်ဆံပေးရမှာလား”

“အောင်မာ၊ ငါက နင်ကို ပိုက်ဆံယူနေစရာလား။ နင် ထည့်ချင်တဲ့ စာသားပေး၊ ငါအပျံ့စားဒီဇိုင်းလေး လုပ်ပေးမယ်၊ အောင်ပွဲ ... နင်ကိုလည်း ဖစ်စစ်တင်းကတ်လုပ်ပေးမယ်”

အောင်ပွဲက နှုတ်ခမ်းကိုချွန်ပြီး မျက်ခုံးပင့်ကာ ဘာမှမပြော။

“ဟ ... ငါကတော့ နင်ကို အလကား နေရင်းထိုင်ရင်း အပျော်လုပ်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါက မကြာခင် အလုပ်ခွင်ဝင်တော့မှာမို့ ငါ့ရာထူးနဲ့ ငါ့အက်ဒရက်စ်နဲ့ ဖစ်စစ်တင်းကတ် လိုက်လိုလားလို့ လုပ်ခိုင်းတာ”

“နင်က ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဘာရာထူးလဲ ဝေလ”

“ဟ ... ဟဲ ... ဒီလိုပေါ့ဟ”

“ဝေလကို Business man တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်စေတော့မှာလေ သမီး၊ ဒီကွန်ပျူတာဆော့ဖ်ဝဲတွေ ဘာတွေကလည်း ခေတ်အလျှောက် ပေါ်ပင်သဘော အပျင်းပြေတက်ခွင့်ပြုထားတဲ့သဘောပဲ၊ အန်တီ အစ်ကိုတွေ မောင်တွေကလည်း ကုမ္ပဏီထူထောင်ပြီး စီးပွားရေးပဲ လုပ်ကြတာချည်းပဲ၊ ဝေလကိုလည်း ဒီလိုပဲ လုပ်ခိုင်းရမယ် ...”

ပထမတော့ အန်တီလည်း ရှယ်ယာပါတဲ့ သူ့ဦးလေး ဘကြီးတွေ လုပ်ငန်းမှာ ဒါရိုက်တာဘုတ်ထဲ သူ့ကိုထည့်ပြီး အလုပ်သင်ရမှာပဲ၊ နောက်တော့ ကိုယ်ပိုင်သီးသန့်တစ်ခု ထူထောင်ရင် ထူထောင်မယ်လေ၊ ခုခေတ် သူများတကာတွေ နိုင်ငံခြားတွေ ထွက်နေကြတာတွေ ဘာတွေလို ဝေလကို လွှတ်ဖို့မလိုဘူးလေ ...

နိုင်ငံခြား ထွက်ကြတယ်ဆိုတာက နိုင်မာတဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းအလုပ်ထစ်စရာမို့ နိုင်မာတဲ့ ဘွဲ့ တစ်ခုခုယူကြရတဲ့သဘောပဲ၊ ဝေလမှာက သူ့ဟာနဲ့သူ လုပ်စရာလုပ်ငန်းက ရှိပြီးသား၊ အန်တီ သူ့ကို နိုင်ငံခြားတွေ တာတွေလဲ လွှတ်မနေပါဘူး၊ ဒီမှာပဲ Business man လုပ်မစေလေ”

အမရက လေသံခပ်မော်မော်လေးနှင့် ပြောနေတဲ့ အန်တီဂျူလီစကားကို နားထောင်ရင်းကပင် တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ အောင်ပွဲကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ အောင်ပွဲက အနားကဏ္ဍနယ်တစ်စောင်ကို သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်နေပါသည်။ ခဏလောက်တိတ်သွားပြီးလျှင် အမရက နေရထိုင်ရ ခက်သလိုကြီးဖြစ်ကာ ...

“အောင်ပွဲ”

“... ..”

“ဟ”

“အင်း”

“နင်ကော ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

သူ့ရှေ့ရေ သူ့ရည်ရွယ်ချက်တို့ကို မမေးမမြန်း စိတ်မဝင်စား ချန်ထားသလို မဖြစ်ချင်တာကြောင့်သာ မေးလိုက် ရသော်လည်း သူ့မှာ အဖြေအဆင်သင့်မှ ရှိပါ့မလားလို့ အမရက စိတ်ပူသွားမိပါသေးသည်။

“ငါက ဒီမှာတက်လို့ရတဲ့ ဆော့ဖ်ဝဲနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ တက်ပြီးရင်တော့ လက်မှတ်တွေကိုငံပြီး စင်ကာပူမှာ မာ စတာတန်းဝင်နိုင်အောင် ကြိုးစားမှာ၊ မာစတာတန်းတော့ နှစ်နှစ်လောက် ဆက်တက်လိုက်ဦးမယ်၊ ဟိုမှာရော ဒီမှာ ပါ ဆော့ဖ်ဝဲနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အိတ်စ်ပီးရင်းရဲ့စံတွေ လိုသလောက် ထပ်ရအောင်ယူပြီးရင် ဒီမှာပဲ ဆော့ဖ်ဝဲနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်သင်တန်းကျောင်းလေးတစ်ခု ထောင် နိုင်အောင် ကြိုးစားမှာ”

အမရက ကျေနပ်သော အပြုံးလေး မျက်နှာပေါ် ဖူးပွင့်သွား ပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ နိုင်နိုင်မာမာမှာ ရည်ရွယ်ချက် ဦးတည်ချက်မျိုး ရှိပြီးသားပါလား ဆိုတာကို သိလိုက်ရ၍ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မိပါသည်။

“ဒါဖြင့် သူ့ဗစ်စစ်တင်းကတ် လုပ်ပေးဖို့ နင် နောက်ထပ် နှစ်အနည်းငယ် စောင့်လိုက်ဦးပေါ့ဟ အမရ”

ဝေလ ဝေပြောတဲ့စကားကြောင့် အမရက အောင်ပွဲ ကို အားနာသလိုဖြစ်ကာ ...

“ဗစ်စစ်တင်းကတ်ပဲဟယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်ရယ်၊ လိပ်စာရယ် ပိုင်တဲ့သူဆိုရင် ဘယ်သူမဆို လုပ်လို့ရတာပဲဟာ၊ အလုပ် ကိစ္စမဟုတ်လည်း မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းချင်း ပေးလို့ သုံးလို့ ရတာပေါ့”

“တို့ ... တို့ ... တို့ ... တို့”

ရုတ်တရက် ဖုန်းမြည်သံနှင့်အတူ အောင်ပွဲက သူ့ ဂျင်းဘောင်းဘီနောက်အိတ်ထဲကဖုန်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်မိပါသည်။

“ဟယ်လို”

“.....”

“ဟယ်လို ... ဟယ်လို”

ဝေလတို့အိမ်ထဲ လှိုင်းသိပ်မမိဘဲ အသံက ပြတ် ဆောက် ပြတ်တောက် ဖြစ်နေ၍ အောင်ပွဲက နေရာထုပြီး အိမ် ဩင်ထွက်သွားကာ ...

“ဟယ်လို ... ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ ခဏလေးနော်၊ အသံသိပ် မကြည်လို့ အပြင်ခဏထွက်လိုက်ဦးမယ်၊ အစ်ကိုကြားလား”

အောင်ပွဲ မရှိတော့သည်နှင့် ဝေလက အမရအက် ဆွဲကြည့်ရင်း ...

“နင် ဒီခိုင်းကို နှစ်မျိုးအရင်လုပ်ပြီးရင် နာမည်တွေအတည် မထည့်သေးဘဲ ငါ့ကိုအရင်ပေးနော်၊ ငါ့ဖိုကြိုက်တဲ့ဒီခိုင်း ကို အရင်ရွေးမယ်၊ ပြီးမှ ကျန်တာကို ဟိုကောင်ပေးလိက်”

အမရက ဝေလကို နှာခေါင်းရွံ့ကာ ငဲ့ကြည့်ရင်း ...

“နင်တော်တော်ပိုလိကျတယ်၊ နင်က အစ်ကိုဖြစ်ပြီ။”
 “ဘာအစ်ကိုလဲ၊ တစ်နှစ်တောင် မကွာဘူး၊ ဘာမှ အစ်ကို မဟုတ်ဘူး။”
 “ခုနှစ်ချင်း မတူဘူးလေ၊ နင်က ခုနှစ်တစ်နှစ် ကြီးနေတာ ပဲဟာ အစ်ကိုပေါ့”
 “အစ်ကိုဖြစ်ရင်ကော ဘာဖြစ်လဲ”
 “အကြီးက အငယ်ကို ညှာရမှာပေါ့ဟဲ့”
 “ဒါဖြင့် ငါတို့သုံးယောက်ထဲမှာဆိုရင် ငါကချည်းပဲ နင် တို့နှစ်ယောက်ကို ညှာနေရတော့မှာလား၊ သွားစမ်းပါ ဟာ”

ဒေါ်ဂျူးလီက သားဖြစ်သူ ဝေလနှင့် အမရကိုကြည့်နေပါသည်။ အောင်ပွဲနှင့် နှစ်ယောက်ယှဉ်ကာ အမရရဲ့ဦးစားပေးမှု ကရုစိုက်မှုကို သူကပဲ ပိုလိုချင်နေတဲ့စိတ်မျိုး ဖြစ်နေပုံရတဲ့ ဝေလရဲ့ အရိပ်အကဲကို မိခင်ပီပီ ရိပ်မိနေပါသည်။ မိဘတွေချင်း ရင်းနှီးကြတယ် ဆိုပေမယ့်လည်း ကိုယ့်မှာရင်းနှီးခင်မင်တဲ့သမီး ရှင်ဆိုလို့ အမရတို့ မိဘတွေတင်ရှိတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အများကြီးပေါ့။

အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ သမီးပျိုရှိတဲ့ မိတ်ဆွေတွေမှ အများကြီး။ အဲဒီထဲမှာ ကိုယ့်မျက်စိထဲဝင်တဲ့ အဆင့်တွေလည်း အများကြီးပေါ့။ အမရကိုလည်း ခင်မင်စိတ်တော့ ရှိပေမယ့် တကယ်တမ်း ပြောရရင် အမရရဲ့ အဆင့်အနေအထားလောက်

က ဒေါ်ဂျူးလီပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းမှာရှိနေတဲ့ မိန်းမပျို တွေထဲ အောက်ခြေနားလောက်ကပါ။

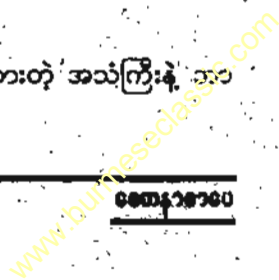
အင်း ... သားကို ဘာမှသိပ်မဖြစ်ခင်ကတည်းက ကြိုတားထားရရင် ကောင်းမလား။ ကြိုတားလိုက်တာက တော်ကြာ လက်တို့သတ်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာလည်း စိုးရသေး။ ဝေလ ပုံစံက အသည်းအမည်း စွဲလမ်းနေတာမျိုးလည်း ဟုတ်သေးပုံမရ တော့ ကိုယ်ကပြောလိုက်မှ မကြာမကြာ စဉ်းစားဖြစ်ပြီး စွဲလမ်း သွားတာမျိုး စိတ်ကူးတယဉ်ယဉ် ဖြစ်သွားတာမျိုး ဖြစ်သွားနိုင် သေးသည်။ ဒီတိုင်းထားတာ ပိုကောင်းမည် ထင်ပါရဲ့။

ဝေလကလည်း ဘဝင်ခပ်မြင့်မြင့် ကြီးထောင့် ကြီး ကျယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ တော်ရုံတန်ရုံနှင့်တော့ အလွယ်တကူ ကျဆုံးသွားမည့် စရိုက်လက္ခဏာမျိုး မတွေ့ရပါ။

“ဟဲ့ ... မင်းတို့ဆရာ နောက်ကျလှချည်းလား၊ လာကော လာဦးမှာလား၊ ပုန်းသွားဆက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်ဂျူးလီက အိမ်ရှေ့ခန်းက တယ်လီဖုန်းရှိရာ ထေ့လာခဲ့ပါသည်။

“အမရ”
 “ဘာလဲ”
 “နင့်ကို ငါ မှာထားမယ်နော်”
 “ဘာလဲ၊ နင့်အသံက အကြိတ်ထားတဲ့ အသံကြီးနဲ့ ဘာ ဖြစ်တာလဲ”

“ဘယ်က အကြိတ်ရမှာလဲ၊ တိုးတိုးပြောနေတာ၊ ငါ့အမေ မကြားအောင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တိုတိုးပြောရမယ့် စကားမို့ပေါ့ဟ”

အမရက ဝေလကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ကို ရိုလဲ့လဲ့ စိုက်ကြည့်နေတာမြင်လျှင် မျက်နှာလွှဲလိုက်ပါသည်။

“ဒီမှာ ... ငါနဲ့ အောင်ပွဲနဲ့ နင် ဘယ်သူနဲ့အရင်သိလဲ၊ အရင်ခင်ခဲလဲ”

“အဲဒါ မေးစရာမှ မလိုတာ”

“ဖြေစမ်းပါဟာ”

“နင်နဲ့ပေါ့”

“အေး ... အောင်ပွဲဆိုတဲ့ကောင် နင့်မျက်စိရှေ့မှာ ရှိလာတာ အချိန်ကာလ သုံးနှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အမရက ဝေလဘာဆိုလို့နေတာကို သဘောပေါက် သော်လည်း အူကြောင်ကြောင်နှင့် နားမလည်သလိုပုံစံ လုပ်နေပါ သည်။ သူတောင် ဘာမှမပြောဘဲ ကိုယ်က ကိုယ့်ဟာကိုယ် နား လည်နေရင် ရှက်စရာ ကောင်းတာပေါ့။

“နင်နဲ့ ငါနဲ့ကြားမှာ ရှိထားတဲ့ သံယောဇဉ်က အောင်ပွဲ နဲ့ နင်နဲ့ကြားမှာ ခုမှရှိလာတဲ့ ရင်းနှီးမှုသံယောဇဉ်နဲ့ နှိုင်း ယှဉ်စရာကို မလိုဘူး”

“ငါကလည်း မနှိုင်းယှဉ်ပါဘူး”

“ဘယ်ဘက်ကတွက်တွက် ဘယ်လိုတွေးတွေး ငါက ရှေ့ က၊ ငါက နင်နဲ့အနီးကပ်ဆုံးမှာ ဒါပဲ၊ နင်ရဲ့ဦးစားပေး ပထမလူဟာ ငါဖြစ်ရမှာ”

“ဟင် ... နင်ကလည်း ဇွတ်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နှစ်ရှည်လများ လူရင်းဖြစ်ထားတဲ့ ငါ့ ကို ကျော်ပြီး နင် အောင်ပွဲကို ပိုဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူး”

“ငါက ပိုဂရုစိုက်နေလို့လား”

“မစိုက်နဲ့လို့ ပြောထားတာ၊ နင့်ဆီမှာ နှစ်ခုရှိရင် ပိုကောင်း တာ ပိုအရေးပါတာဟာ ငါ့အတွက် ဖြစ်ရမယ်၊ နင့်ဆီမှာ တစ်ခုပဲရှိရင် အဲဒါဟာ ငါ့တစ်ယောက်တည်းအတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒါ နင်သေချာခေါင်းထဲ ထည့်ထားလိုက်တော့”

“ငါက ဘာတွေများ အောင်ပွဲကို ပိုကောင်းတာပေးနေမိ လို့လဲ”

“ခုထိမပေးသေးပေမယ့် နောင်ကိုလည်း မပေးရဘူးဆိုတာ ပိုသိလာအောင် ပြောပြနေတာ”

“ဝေလရယ် ... နင်နဲ့က ပိုရင်းနှီးတာလည်း မှန်တယ်၊ အရင်ခင်တာလည်း မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုအောင်ပွဲနဲ့ လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးတာပဲလေ၊ သူ့ကို သိသိသာသာ ကြီးချိန်ခဲ့လို့တော့ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ။ သူငယ်ချင်းက သူငယ်ချင်းပဲပေါ့”

“ဘာမှမသင့်တော်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း ဖုန်းပြောနေဟန်တူတဲ့ အောင်ပွဲရဲ့စကားသံတချို့က နီးကပ်လာကာ ဝေလနှင့် အမရ ကြားသာအောင် ကျယ်လာပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို ကြည့်လိုက်မယ်လေ၊ အစ်ကိုပြောတဲ့ ဟိုဂျစ်ကားလေးလည်း ကြည့်မယ်၊ ‘သ’နံပါတ် ပတ်ဘလစ်ကားလေးဆိုတာလည်း ကြည့်မယ်လေ၊ ဆူပါဆလွန်းတော့ မကြည့်တော့ဘူး၊ လီမိတက်လည်း မကြည့်ဘူး၊ ဈေးများတယ်၊ အဲသလောက် ပိုက်ဆံများများသုံးရတဲ့ကားမျိုး မဝယ်ချင်သေးဘူး အစ်ကို၊ တစ်ရာပတ်ချာလည်တွေပဲ ကျွန်တော် ကြည့်မယ်”

ဝေလက အမရရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်၍ အမရက အလန့်တကြား အံ့အားတံသင့် ရုန်းဖယ်လိုက်ပါသည်။

“အမရ ... အောင်ပွဲကို သူ့အိမ်က ကားဝယ်ပေးမလို့တဲ့၊ အောင်ပွဲ သူ့ကားနဲ့သူ သွားလာနေတဲ့အခါ နင် အောင်ပွဲကားကို လိုက်မစီးရဘူးနော်”

“ဟင်”

“ကြားလား”

“ကြားတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မစီးရမှာလဲ၊ အခု နင့်ကားကိုလည်း ငါ စီးတာပဲလေ၊ သူ့ကားကိုလည်း ကြိုရင်စီးရမှာပေါ့”

“ငါနဲ့ ဒုနဲ့ကို နင် မနှိုင်းယှဉ်ပါနဲ့လို့ ခုပဲပြောနေတာကို၊ ငါကားစီးလို့ သူ့ကားလည်း စီးရမှာပဲ ဆိုတာမျိုး လာမနှိုင်းယှဉ်နဲ့”

“အဲဒါ နှိုင်းယှဉ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ တမင်တကာ သူ့ကားလိုက်ကပ်စီးမနေရင် ပြီးရောပေါ့၊ တစ်ခါတစ်ရံကြိုကြိုက်လို့ စီးဖို့အကြောင်း ပေါ်လာရင် ငါကလုံးဝမစီးဘူးဆိုပြီး သူ့ကားရှိရှိနဲ့ ကားငှားသွားလို့ ကောင်းပါ့မလား၊ သူ့အဖေအမေနဲ့ ငါ့အဖေအမေက ဒီလောက်ခင်ကြတာ နင့်ကားတော့စီးပြီး သူ့ကားလုံးဝမစီးဘူးဆိုတာမျိုးတော့ လုပ်လို့မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲဟဲ့”

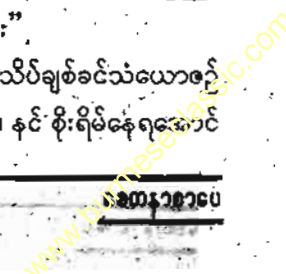
“ကျွတ် ... နင် အတော့ပြောရ ခက်နေပါလား၊ သူ့ကားပေါ် နင်ပါသွားမှာ ငါမကြိုက်ဘူး၊ ဒါကိုပြောနေတာ”

“အမရနော်”

“နင်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အောင်ပွဲက နင့်ညီလေးပဲလေ၊ နင်နဲ့ ညီအစ်ကိုတစ်ဝမ်းတည်း ကွဲတာလေ”

“တစ်ဝမ်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ်ဟာ၊ အရင်းပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စိမ်းဖြစ်ဖြစ် နင် ငါ့ထက်ပိုရင်းနီးသွား သံယောဇဉ်ကြီး သွားမှာမျိုးတော့ လုံးဝလက်မခံဘူး”

“နင်ပြောနေပုံက ငါနဲ့ အောင်ပွဲနဲ့ပဲ သိပ်ချစ်ခင်သံယောဇဉ်ကြီးပြီး တတွဲတွဲ ဖြစ်နေကြသလိုလို၊ နင် စိုးရိမ်နေရအောင်

က သူနဲ့ ခင်မယ့်သာ ခင်နေတယ် စကားပြောလည်း အပေါက်အလမ်းတည့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူကလည်းပြော စရာရှိရင် လိုရင်းတိုရင်းကိုတောင် ဘာကျကျပြောတတ်တာ၊ သူကလည်း ငါ့ကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ခုလို နင့်လိုတောင် မရိုးမသားတွေ မပြောဘူး”

“အေး ... မပြောရင် ပြီးရော၊ ပြောရင် ငါနဲ့တွေ့မှာ”

အမရက ဝေလကို မျက်စောင်းလှည့်ထိုးလိုက်ရင်း အိမ်ထဲပြန်ဝင်ရောက်လာတဲ့ အောင်ပွဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ အောင်ပွဲကတော့ အမရကို လှမ်းမကြည့်ဘဲ သူ့နေရာသာ သူဝင် ထိုင်လိုက်တာပင်။

အနက်ရောင်ခပ်များများမှာ အနီရောင်စာလုံးတွေ ရယ်၊ အမိုးဒီဇိုင်းက ခပ်လန်လန်ရယ်၊ ဆိုဖာခုံကောင်းကောင်းတွေ ရယ်၊ သံပိုက်လုံးတွေရယ်၊ အနီနှင့် အနက်ရောင် ရောစပ်ထားတဲ့ ခပ်ဆန်းဆန်းဒီဇိုင်း သူ့ဂျစ်ကားကို အောင်ပွဲက သိပ်ကြိုက်နေပါ သည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့မျက်နှာက ခုတလော ခပ်မုန်မုန်မှ သည် ခပ်ကြည်ကြည်သာသာ ဖြစ်နေတော့တာပါ။

တကယ်တော့လည်း သူ့မျက်နှာ မှန်တော့တော့ဟာ လောကကြီးကို မကျေနပ်ချက်တွေ ရှိလို့ရယ်လည်း မဟုတ်ပါ။ သူ့နဂိုမွေးဇီဝကိုက စကားနည်းနည်း တသီးတသန့်ဆန်ဆန်နေ တတ်ကာ အပြုံးအရယ်နည်းခဲ့တာ။ မိဘတွေနှင့်လည်း သိပ်ကြီး အရောတဝင်မနေတတ်။ လူသူစိမ်းတစ်ယောက်နဲ့ အလွယ်တကူ ခင်ဖို့မပြောနဲ့ သိက္ခာမီးပြီးသားလူတွေထဲကပင် ကိုယ့်ကိုချစ်ပြီး ခွာမသွားရင် ကံကောင်း။

မသိတဲ့သူတွေက ဒီကောင် ယှဉ်ထိုင်နေတာတောင် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောရအောင် ဘာများ ဖင်ခေါင်းကျယ်နေတာ လဲဟု ထင်ချင်စရာ ဖြစ်ဖြစ်နေတာ သူ့ပုံစံပါ။ သူက စကား နည်းရတဲ့အထဲ လောကွတ်ပျူငှာချိုချိုသာသာလည်းမရှိ၊ မျက်နှာ ထားကလည်း မဖော်ရွေဘူးဆိုတော့ တော်ရုံလူက သူ့သဘောကို သိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။

အပေါင်းအသင်း နည်းတာမို့ ဘယ်သူ့အပေါ်မဆို စိတ်ထဲက အလွယ်တကူ ခင်လိုက်မိတတ်ပြီး ဘယ်သူကမှ သူ့ အပေါ် သူ့ခင်သလို ပြန်ခင်တာမျိုးကို မရခဲ့။

သူ့ပုံစံကြောင့် တစ်မျိုးထင်ပြီး နည်းနည်းပါးပါး ခင်မင်ရာမှ တန်းသွား စိမ်းသွားပြီး ဝေးသွားခဲ့ကြတာပဲ များပါ သည်။

တကယ်တော့ သူက အများထင်မြင် ယူဆသလို ဘဝမှာ အလိုမကျတဲ့သူလည်း မဟုတ်။ သူ့ဘဝမှာ အလိုမကျ ချင်စရာကို ရှာကြံပြောပါဆိုရင်တော့ ဖေဖေက ဝေလကို တည့် အောင်ပေါင်းဖို့ အမြဲညွှန်ကြားတတ်တာပဲဖြစ်သည်။

“သား ... ဝေလက မင်းထက်လည်း ကြီးတာပဲဟာ၊ မင်း က ညီပဲလေ၊ အစ်ကို့ကို ရိုသေရလည်း ဂုဏ်မငယ်ပါ ဘူးကွ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ရွယ်တုံညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဖြစ်ပြီး ရိုင်းရိုင်းပင်းပင်းလည်းမရှိ၊ သူငယ်ချင်းလောက် တောင် ခင်ပုံမရကြတာ တွေ့နေရတယ်၊ သူငယ်ချင်းလို

ရှေ့ညီအစ်ကိုရှေ့ ရင်းနှီးလို့ ကောင်းလိုက်တာမှ၊ တကယ် ဆို ပခုံးဖက်ပြီး လှစ်ခနဲနေ နှစ်ယောက်ပူး ပျောက်သွား ပြီး ဘယ်လိုက်ဖမ်းရကောင်းမှန်းမသိ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေက ထင်နေတာ ...

မင်းကလည်း အေးတိအေးစက်၊ ဝေလကလည်း တသီးတသန့်၊ ဝေလကလည်း နည်းနည်းတော့ ဆောင့် ကြွားကြွားနိုင်တာ ဖေဖေ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေမှာ ထားချင်တာက ညီအစ်ကိုချင်း ပြဿနာမရှိစေနဲ့ကွာ၊ တည့်အောင်ပေါင်း၊ လိုအပ်ရင် ကိုယ်ကညီအငယ်ပဲကွာ၊ မင်းဘက်က လျှော့ပေးပြီး ပေါင်းလိုက်ပါ”

ဖေဖေက အဲသလိုပြောလျှင် မေမေကတော့ သိပ် ကျေနပ်ချင်လှပုံမရပါ။

“သူတို့ကမှ ဝမ်းကွဲ၊ ကိုစိုးတို့ ညီအစ်ကိုရင်းရှေ့ အဲသ လောက် အဆင်တပြေ ပေါင်းနိုင်ခဲ့လို့လား၊ ကိုကိုမျိုးသိမ်း နဲ့စာရင် ကိုစိုးက ငယ်ငယ်တည်းက ကိုထူးအောင်နဲ့မှ အရမ်းချစ်ကြသေးတာလေ၊ ညီအစ်ကိုတော်တိုင်း ဘော်ဒါ လို့ ချစ်ချစ်ကြည်ကြည် ပေါင်းလို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဪ ... နေခြည်က ဝင်မြောက်ပေးနေပြန်ပြီ၊ သူတို့နှစ် ယောက်က အစေးမကပ်လို့ အစေးကပ်အောင် ပြောနေရ တာပါ နေခြည်ရ၊ ကိုယ်တို့ညီအစ်ကိုက တရင်းတဖူးလုံး ပြီးမပေါင်းတာက ကိုကိုကလည်း သူ့ဘော်ဒါတွေနဲ့သူ၊

ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်ဘေးဒါတွေနဲ့ကိုယ်ကိုး အောင်ပွဲနဲ့
* လေကတော့ ချစ်ချစ်ခင်ခင်ပုံကို မရှိတာ”

“ငယ်ကတည်းက အတူမနေရလို့ပါ။ ခုမှ နီးနီးနားနား
နေရတာကိုး ကိုစိုးရဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ သား၊ မင်းက အငယ်နော်၊ ပြဿနာတွေ
ဘာတွေတော့ မတက်စေနဲ့”

ဖေဖေကိုယ်၌ကိုက အန်ကယ်မျိုးသိမ်းကို ကြောက်ရ
ရှိန်ရ လန့်ရတာ အောင်ပွဲလည်း မြင်တွေ့ သိနေတာပင်။ အသက်
နှစ်နှစ်သာကွာတဲ့ ညီအစ်ကိုရင်း ဖြစ်ပေမယ့် ဖေဖေက အန်ကယ်
မျိုးသိမ်းကို တော်ရုံတန်ရုံ ဘာမှစောဒကမတတ်ရဲပါ။ ငယ်စဉ်
တောင်ကျေးကတည်းက မိဘက ပုံသွင်းပျိုးထောင်ခဲ့တဲ့အထဲ
အစ်ကို့၊ ညီ ရိုသေလေးစားဖို့ စကားနားထောင်ဖို့ ကောင်းကောင်း
သွန်သင်ခဲ့ပုံရပါသည်။

ဖေဖေကိုယ်၌က အန်ကယ်မျိုးသိမ်းကို ကြောက်နေ
ရတော့ မေမေနှင့် အောင်ပွဲတို့မောင်နှမပါ နောက်ကလိုက်ပြီး
ကြောက်ရ ရှိန်ရသည်။ ခြံချင်းကပ် အတူလာနေရတာ သုံးနှစ်
သာရှိသေးတာမို့လည်း မွေးကတည်းက အတူနေရတဲ့ ချစ်ကြည်
ရင်းနီးမှုမျိုးတော့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။

ဖေဖေက အောင်ပွဲကို ဒီလိုအမြဲသတိပေးနေ ပြော
နေသလိုမျိုး အန်ကယ်မျိုးသိမ်းရော အန်တီဂျူလီပါ ဝေလကို
အဲသလို မပြောကြဘူးဆိုတာ သိနေရှုလည်း အောင်ပွဲစိတ်ထဲမှာ

ပိုပြီး ကသိကအောက် ဖြစ်ရပါသည်။ အစ်ရေကံသလို ရှိရပါသည်။
အန်ကယ်မျိုးသိမ်းရော အန်တီဂျူလီရောဟာ ဝေလ ဘယ်လိုကြီး
ပဲနေနေ ဘာမှပြောတာ မဟုတ်။ ဒီအတိုင်းသာ သဘောရှိကြည့်
နေကြတာပါ။

“ဟော့ကောင် ... အောင်ပွဲ”

* အောင်ပွဲက ခေါ်သံကြောင့် ကျောခိုင်းထားတဲ့
တစ်ဖက်ခြံထဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဘယ်သူ့မှမတွေ့။
အောင်ပွဲက ပိုင်ဆိုင်ရတာ မကြာသေးတဲ့ သူ့ရဲ့ဂျစ်ကားလေးကို
စိမ်ပြေနပြေ ရေဆေး၊ အခြောက်သုတ်၊ အတွင်းပိုင်းတွေ Wax
သုတ်ရင်း အရောင်တင်နေတာပါ။

“ဟော့ကောင် ... ငါ ဒီမှာ”

အောင်ပွဲက ဒီတစ်ခါတော့ အသံလာရာ အပေါ်ထပ်
ဘက်ဆီ မော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဟိုဘက်တိုက်ရဲ့ ဒီဘက်ခြမ်း
အပေါ်ထပ်ခန်းဟာ ဝေလရဲ့အခန်းပင်။

ဝေလက သူ့အခန်းအပြင်ဘက် ဝရံနံတာမှာ ထွက်
ရပ်နေကာ ဝရံနံတာလက်ရန်းပေါ် လက်နှစ်ဖက်ပိုက်တင်၊ ခါး
ဆိုကိုင်းပြီး အောင်ပွဲ ကားသုတ်နေတာကို လှမ်းကြည့်နေပါ
သည်။

* “အေး ... ဘာလဲ”

သူက ခပ်စီးစီးအမြင့်ကို အမြဲယူထားတဲ့ ဝေလကို
အောင်ပွဲက အစ်ကိုဝမ်းကွဲရယ်လို့ ငယ်စဉ်ဘဝ မသိကြကတည်း။

က တရုတ်သေကို မလုပ်ခဲ့။ ကိုယ့်ထက် ရှစ်လပိုကြီးတာသိပေမယ့်လည်း မင်းနဲ့ ငါနဲ့ပဲ အမြဲပြောခဲ့တာပါ။

“သ၊ လှချည်လားကွ”

“အဟင်း ... ရကားစ၊ ပိုင်ကာစမို့ ထင်ပါရဲ့ကွာ၊ နောက်တော့လည်း မင်းလိုပဲ ရိုးရင် ရိုးသွားမှာပေါ့”

“အပင်ပန်းခံလိုကွာ၊ အပြိုင်ခံပြီး စွတ်လုပ်နေတယ်၊ ဟံသာဝတီမှာ ကားလေးထိုးရပ်ပေးလိုက်ရင် မင်းကားကို အပြတ်ရှိုင်းပြီး အရောင်တင်ပေးမယ့်သူတွေ ပြေးလာလိမ့်မယ်”

“အာ ... အဲဒီတော့ ပိုက်ဆံပေးရမှာပေါ့ကွ”

“ဟား ... မင်းကတော့ လာပြီ၊ ငွေစကားပဲ”

“ငွေစကားပေမယ့် ငါက ငွေဂုဏ်မောက်တဲ့စကား ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငွေကို တန်ဖိုးထားတဲ့စကား ပြောတာပါ”

“ငွေပဲကွာ၊ တန်ဖိုးထားသင့်သလောက်ပဲ ထားပေါ့”

“တန်ဖိုးထားရမှာပေါ့ကွ၊ ငါတို့ ဒီငွေကို ရအောင်မှ သေချာမရှာတတ်သေးဘဲ၊ မိဘရှာပေးနေတာကို ယူသုံးနေရတာလေ”

“ဟား ဟား ဟား ... မင်းကတော့ မင်းမိဘရှာတဲ့ငွေကို ကိုယ့်ငွေမဟုတ်ဘူးလို့ သဘောထားရင်လည်း ထားပေါ့ကွာ၊ ငါကတော့ ငါ့အဖေငွေဟာ ငါ့ငွေပဲ၊ ငါ့အမေငွေဟာ ငါ့

ငွေပဲ ဟောကောင်၊ မင်းပဲ သူများငွေလို့သာတ်မှတ်၊ ငါမသာတ်မှတ်ဘူး”

အောင်ပွဲတ အပြုံးမပျက်ပင် ...

“အေး ... ဝါကတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ရှာနိုင်မှ ငါ့ငွေလို့ သဘောထားမှာကွ”

“ဟွန်း ... မင်းကတော့ လေကမလျှော့ဘူး၊ လူကြည့်တော့လည်း ဘာမှတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ပြောလိုက်ရင် စကားကလေးကြီးမိုးကြီးနဲ့ အများဖျားလောက်တယ်၊ နက်ဖြန်သန်ဘက်ခါပဲ ငွေအပုံလိုက် ရှာနိုင်တော့မလိုလို့”

“ဟား ဟား ... မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ဒါပေမဲ့ ငါက ငွေတော့ရှာမယ်ကွ၊ အပုံလိုက်မဟုတ်လည်း နည်းနည်းပေါ့၊ ကားစရိတ်ကျေရုံရလည်း မဆိုးဘူးပေါ့ကွ၊ ဖေဖေတို့က ကားလည်းဝယ်ပေးလိုက်ရသေး၊ ကားဝယ်ပေးရတဲ့နောက်မှာ ဆီဖိုးတို့ ကားပြင်စရိတ်တို့က ထပ်ပါလာဦးမယ်ဆိုရင် မဟုတ်သေးဘူးကွ ...

ကိုယ်သုံးမယ့် ဆီဖိုးတော့ ကိုယ်စုမိအောင် ရှာမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အောင်မာ ... ဘယ်လိုရှာမှာလဲ”

“စဉ်းစားတုန်းပဲကွ၊ မသိသေးဘူး”

“ရှာလို့ရမှ ပြောကွာ၊ မရခင် မပြောနဲ့၊ နားညည်းတယ်”

အောင်ပွဲက ဝေလကို လှမ်းမော့ကြည့်ကာ ရယ်မော့ လိုက်ရင်း ...

“ဟား ဟား ဟား ... အေးပါ၊ ရမှပြောပါတော့မယ်၊ မင်း ရော့ !”

“ဘာလဲ”

“Business man လုပ်တော့မယ်ဆိုတာ မလုပ်သေးဘူး လား”

“ဘယ်တော့လုပ်လုပ် ရတယ်၊ အေးဆေးပဲ၊ အခုဝင်လုပ် အခု ဒါရိုက်တာပဲ”

“အေးပါကွာ၊ မင်းကွတော့ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် ဆိုတော့ ပြောနိုင်တာပေါ့”

အောင်ပွဲက အပြုံးနှင့်ပင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် တုံ့ ပြန်လိုက်အပြီး ကားရဲ့ဒက်ဂျာတ်ပေါ်ကို လှည့်သာပေါလစ်ရုံဆီ ခွတ်ထားတဲ့ ရေမြှုပ်တုံးနှင့် ဖိကာ ဖိကာ အားကြီးမာန်တက် သုတ်နေလိုက်ပါသည်။ အစိမ်းပုပ်ရောင် ခွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်နှင့် ချည်ဘောင်းဘီတိုအကွက် ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အောင်ပွဲရဲ့ဖရီးစတိုင်လ် ကို ဝေလက အနည်းငယ် နှာခေါင်းခွံ့ခွံ့နှင့်ကြည့်ရင်း ...

“ဟေ့ကောင် ... အောင်ပွဲ”

အောင်ပွဲက မော့မကြည့်တော့ဘဲ ...

“အင်း”

“မင်းကို ငါပြောစရာရှိသေးတယ်”

“ပြောလေကွာ”

“မင်းမှာ ကောင်မလေး ရှိလား”

အောင်ပွဲက မျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်နှင့် မော့ကြည့်

သာရင်း ...

“ဘာတုံးကွ”

“ကောင်မလေး ရှိပြီလားလို့ မေးနေတာ”

“ဪ ... မရှိပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ မရှိတာလဲ”

“ငါမှ စိတ်မဝင်စားတာ၊ စိတ်ဝင်စားတဲ့သူမှ မရှိသေးတာ”

“ဪ ... ဆိုလိုတာက ခုထိ မင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ တွေ့ဖူး မြင်ဖူး ဆုံဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ မင်းစိတ်ဝင် စားတာ မင်းသဘောကျတာ တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့၊ ဟုတ်လား”

အောင်ပွဲက နဖူးမှချွေးတို့ကို လက်ဖျံတစ်ဖက်နှင့်

ညှပ်လိုက်ရင်း ...

“အင်း ... ဆိုပါတော့၊ မင်းက ဘာတွေသိချင်နေတာလဲ”

“ဒီလောက်သိရရင် တော်ပါပြီ၊ မင်းပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ် ကောင်မလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုရင် ပြီးတာပဲ၊ အဲဒီ ထဲမှာ အမရလည်း ပါတာပဲပေါ့”

အောင်ပွဲက ခါးတစ်ဖက်ထောက်ကာရပ်ရင်း ဝေလကို ပြီးမှန်မှန်လေး လှမ်းကြည့်နေပါသည်။ ဪ ... ဝေလ ... ဝေလ။ သူ့ကို သတိပေး တားမြစ်ချင်နေတာပါလား။ ဒါပေမဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အဲသလိုမျိုး တားလို့ရလို့လား။

“အင်းပါ၊ ခုချိန်ထိပေါ့၊ ငါပြောတာ အခု မင်းနဲ့ ငါနဲ့ စကားရပ်ပြောနေတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေ အထိနော်၊ မနက်ဖြန်နဲ့ သန်ဘက်ခါကိုတော့ ငါ ကြိုမသိဘူးကွ”

“ဟေ့ကောင် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ကြိုကြိုတင်တင်ပဲ ပြောထားလိုက်မယ်၊ အမရကိုတော့ မင်း တစ်သက်လုံး ခေါင်းထဲက ထုတ်ထားလိုက်ကွာ အောင်ပွဲ”

“အမရက မင်းချစ်သူ ဖြစ်နေပြီလား ဝေလ”

“ဖြစ်ဖြစ် ... မဖြစ်ဖြစ်ကွာ”

အောင်ပွဲက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ ကားဘက်ပြန် လှည့်ငုံ့ပြီး ဟိုသုတ် ဒီသုတ် သုတ်နေပါသည်။

“ဟေ့ကောင်”

“ပြောလေကွာ”

“ငါပြောတာ ကြားလား”

“မင်းပြောတာ အားလုံးကြားသားပဲ”

“ကြားရင် ပြောလေကွာ”

“ဘာပြောမှာလဲကွာ၊ မင်းကလည်း ပြဿနာပဲ”

“အမရကို လက်ရှောင်ထားလို့ ပြောနေတာ”

“ဝေလ ... ငါက သူများချစ်သူကိုတော့ ဝင်သုတ်ဖို့ စိတ်ကူးလုံးဝမရှိဘူး၊ ပိုင်ဆိုင်သူ မရှိဘူး ဆိုရင်တော့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမဆို ငါ ပတ်သက်ခွင့်ရှိတယ်လို့ ခံယူထားတာ ဝေလရ၊ ကာယကံရှင်မိန်းကလေး လက်ခံရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲ ... ကာယကံရှင်က ငြင်းရင်တော့ နောက်ဆုတ်ရမှာပေါ့ကွာ၊ အဓိကကတော့ မင်း သူ့ကို သူများလက်မပါစေချင်ရင် မင်းချစ်သူဖြစ်အောင် လုပ်ထားပေါ့၊ အဲဒါ အရေးအကြီးဆုံးပဲလေ၊ ငါလည်း အလိုလိုရှောင်ပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း မဆိုင်တာတွေ လာထည့်မပြောနဲ့၊ ငါက ခုလောလောဆယ် အမရကိုပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိစေချင်သေးတဲ့ သဘောနဲ့ သေချာဖွင့်မပြောသေးတာ၊ ဒါပေမဲ့ အမရက ငါ့ရည်းစားလို့တော့ သတ်မှတ်ထားပြီးသား၊ ပြီးတော့ ဟေ့ကောင်၊ ဒီမှာ မင်းပုံစံကို ငါသိနေတယ်နော်”

အောင်ပွဲက ဝေလကို “ဘာသိတာလဲ” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျက်ဝန်းနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“မင်း မရိုးသားဘူး၊ အမရကို မင်း မရိုးသားဘူးဆိုတာ ငါ သိနေတယ်ကွ အောင်ပွဲရ၊ အဲဒါကြောင့် ကြိုတားထားတာ၊ အမရက အချိန်မရွေး ငါချစ်ရေးဆိုမယ့်သူ၊ အခုခဏ

သူ့ကို လွတ်လပ်နေပါစေဦးလို့ ထားထားသေးတာ၊ မင်း
စိတ်ထဲမှာ အမရက ပိုင်ရှင်ရှိပြီးသားလို့သာ မှတ်ထားလိုက်
စမ်းပါကွာ၊ ဟုတ်လား”

အောင်ပွဲက ဝေလကို ရယ်ချင်ပါသည်။ တစ်ဦးတည်း
သောသားပီပီ သူလိုချင်တဲ့အရာကို အခု သူ့မှာမယူအားသေးတာ
တောင် ဦးထားချင်တဲ့ကောင်။

“ဝေလ ... အမရကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရအောင်
မင်းက မပြောသေးတာလား၊ မင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေ
ရအောင် မင်းမပြောသေးတာလား”

“မင်း ဘာပြောနေတာလဲ”

“မင်း မအားသေးလို့ မဟုတ်လား၊ တစ်နေ့က မြို့ထဲမှာ
မင်းကားပေါ်မှာ မင်းကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ငါ
တွေ့လိုက်တယ်၊ ဆံပင်ရွှေရောင်လေးနဲ့၊ ငါတောင် ဒီ
ကောင်မလေးကို သိပါတယ်၊ အမ်စီက ချာတ်တံမလေး
မဟုတ်လား၊ မင်း အဲသလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်
သေးလို့ အမရဘက် အာရုံမလွတ်အားသေးတာ မဟုတ်
ဘူးလား”

“ဟေ့ကောင်”

“ပြော”

“မင်း ညီအစ်ကိုအချင်းချင်း ယုတ်တော့ မယုတ်မာနဲ့နော်”

“ဘာယုတ်မာရမှာလဲ”

“ဒီအကြောင်း အမရကို မင်း သွားပြောလို့ကတော့ အသိ
ပဲဟေ့ကောင်”

“မင်းနဲ့ အမရက ဘာမှမှမဟုတ်တာ၊ မင်းမှာ ရည်းစား
ရှိပါတယ်၊ အမ်စီက ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေ
ပါတယ်ဆိုတာကို ငါက အလုပ်ပိုလုပ်ပြီး အမရကို ဘာ
ကိစ္စ သွားသံတော်ဦးတင်နေရမှာလဲ ဝေလရာ၊ ဘာမှမပြော
ဘူး စိတ်ချ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ အမရက ခုချိန်မှာ ချစ်သူတွေ
ရည်းစားတွေ တော်စပ်နေတယ် ဆိုရင်တော့ မင်းအပြင်
မှာ တခြားကောင်မလေးနဲ့ တွဲနေတဲ့ကိစ္စဟာ အမရကို
သစ္စာဖောက်နေတဲ့ကိစ္စအဖြစ် ပြောင်းသွားပြီ ...

အေး ... အဲဒါမျိုးဆိုရင်တော့ အဲဒီကိစ္စကို ငါက
အမရကို အသိပေးမှာ၊ အမရသိအောင် သွားပြောမှာကွ၊
အခုတော့ မပြောဘူး”

“တောက် ... မင်း တော်တော်အကျင့်ယုတ်တယ်”

“ဟာ ... ငါ ဘာယုတ်လို့လဲ”

“မင်းစိတ်ထဲမှာကို ငါနဲ့ အမရကြားမှာ ကုန်းတိုက်ချင်
စိတ် ဖြစ်နေတာ”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ငါပြောတာ ရှင်းရှင်းလေး၊ မင်းသေချာ
စဉ်းစားလိုက်၊ မင်းဟာမင်း ကြိုက်တဲ့လူနဲ့တွဲ၊ ကြိုက်တဲ့
လူနဲ့ ရည်းစားဖြစ်၊ အမရကို သစ္စာမဖောက်ရင် ဘာမှ
ပြောစရာမလိုဘူး၊ အမရကို သစ္စာဖောက်ရင်တော့ ငါအသိ
ပေးမယ်”

“မင်းနဲ့ အမရ ဘာဆိုင်လို့လဲကွ ... တောက်”

“အမရဟာ သူများသစ္စာဖောက်ခံရဖို့ နာကျင်ရဖို့ မထိုက်တန်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ငါက သတ်မှတ်လို့ပါ ဝေလရာ”

“မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်တာရှိလို့လဲ”

“အမရက ငါတန်ဖိုးထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေလို့ပေါ့”

“တွေ့လား ... မင်း ... မင်း မရိုးသားဘူးဆိုတာ၊ မင်းလည်း အမရကို စိတ်ထဲက ကျိတ်ကြိနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ခိုးကြိုက်နေတာ မဟုတ်လား ... တောက်”

ဝေလက အပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှ မခံချိုမခံသာ ဧရာဝတီရုံးရုံး ဖြစ်နေပါသည်။ အောင်ပွဲက ဝေလ ဖြစ်နေတာတို့ တကယ်ရယ်ချင်မိ၍ မအောင်နိုင်ဘဲ ရယ်လိုက်မိပါသည်။

“ဟား ဟား ဟား ... မင်းက အရမ်းရယ်ရတာပဲဏှ ဝေလ၊ ငါက အမရကိုကြိုက်ရင် အဲဒါက ခိုးကြိုက်တာ မင်းကကျတော့ ခိုးကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး ! အဲလိုလား”

“ဟေ့ကောင် ... ငါက မင်းကို ပြောင်ဖွင့်ပြောထားတာကွ”

“ရည်းစားတန်းလန်းကြီးနဲ့ ပြောင်ဖွင့်ပြောထားလို့ ရလာ အမရကို လှည့်ကြိုက်ဖို့တောင် မင်းမှာ မအားသေးဘဲ လောဘတကြီး လှမ်းဦးထားတာလား”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ အောင်ပွဲ”

“ငါ ဘာမှမဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ အမရကိုသာ သူ့ကို တကယ် သိပ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူကောင်းကောင်းနဲ့ ဆုံတွေ့စေချင်တာပါ။ အမရက ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ ဝေလရာ၊ သူ့အပေါ် ရိုးရိုးသားသားချစ်မယ့်သူမျိုး ရထိုက်ပါတယ်ကွာ”

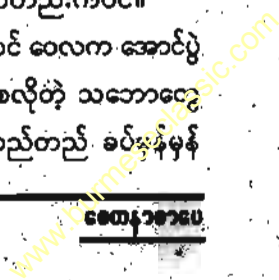
“မင်းဆိုလိုတာက ငါက သူ့ကို ရိုးရိုးသားသားမချစ်ဘူး၊ ချစ်သူကောင်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုလိုနေတာလား”

“ငါ ဘာမှမဆိုလိုပါဘူး၊ မင်းကို မဝေဖန်ဘူး၊ မင်းကလည်း ဝေဖန်တာ ခံမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိတယ်၊ ဖြစ်သင့်တာ ထိုက်တန်တာကို ပြောနေတာပါ”

“ဘာလဲ ... အမရနဲ့ လိုက်ဖက်ထိုက်တန်မယ့် ချစ်သူကောင်းက မင်းလား”

ပြောအပြီး တဟက်ဟက်နှင့် သရော်သလို ရယ်မောတဲ့ ဝေလကို အောင်ပွဲက လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ဘာကြောင့် နူးညီအစ်ကို တော်စပ်ပါလျက်နှင့် အောင်ပွဲအပေါ် အပြောင့်ဘာမထားနိုင်တာပါလိမ့်။ သူစိမ်းသူငယ်ချင်းမျှလောက်တောင် အကောင်းမမြင်ဘဲ ရှိခဲ့သည်မှာ ငယ်ငယ်ကတည်းကပင်။

ဒီကိစ္စပြောင်းလာကတည်းကပင် ဝေလက အောင်ပွဲ သူ့အောက်လျှိုဝင်ပြီး မော့ပင့်ဆက်ဆံစေလိုတဲ့ သဘောတွေ ရှိသည်။ အောင်ပွဲက သူ့ဟာနှင့်သူ ခပ်တည်တည် ခပ်နုနုမှန်

နေတဲ့အခါ အဲဒီကတည်းက မကျေနပ် မချမ်းနိုင် ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။
ရိသဲ့သဲ့ ထေ့ငေါ့ငေါ့လိုလို ဆက်ဆံတတ်မှုကြောင့် သူ အံ့အားသင့်
ပြီး မေမေ့ကိုတောင်မှ “ဝေလက ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေပါလိမ့်” ဆို
တာ ပြောမိသေးသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ သားကို မနာလိုနေတာ”

မေမေက တစ်ခွန်းတည်း ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

“အာ ... မေမေကလည်း၊ မနာလိုရအောင် ကျွန်တော်က
ဘာမို့လို့လဲ၊ သူတို့မိသားစုကသာ ကျွန်တော်တို့မိသားစု
ထက် အများကြီး ပိုပြည့်စုံတာ ပိုသာတာ မဟုတ်လား”

“ပိုပြည့်စုံချမ်းသာတာတော့ မှန်တယ်လေ၊ ဒါကို ပိုသာ
တယ်လို့တော့ ပြောမရဘူးပေါ့၊ သားရဲ့၊ သားကို မနာလို
ချင်ရင် အများကြီးပေါ့၊ သားရယ်၊ ငါသားက သူနဲ့ယှဉ်ရင်
အရမ်းချောပြီး ပိုကြည့်ကောင်းတယ်၊ နောက်ပြီး ယောက်ျား
ပီပီသသ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနဲ့လေ
သူက အရပ်က ငါပေခြောက်လက်မလောက်ပဲ ရှိတာဆို
တော့ သားကို မော့ကြည့်နေရတာကိုး၊ အမရထက်မှ
တစ်လက်မလောက်ပဲ မြင့်နိုင်မှာ၊ သူက လမ်းလျှောက်ရင်
မြောက်ကြွ မြောက်ကြွ လျှောက်လို့ အမရထက် ဒီထက်ပို
မြင့်မလား ထင်ရတာ၊ တကယ်တော့ မတိမ်းမယိမ်းပဲ ...

ပြီးတော့ ဆယ်တန်းအောင်တော့ သူက ရိုးရိုးအောင်
တာ၊ ငါသားက ဂုဏ်ထူးသုံးလုံး၊ ဒီထက်လိုင်းမြင့်တာတွေ

မိသားပေမယ့် အင်္ဂလိပ်စာကို ဝါသနာပါလို့ ငါသားက
တက်ခဲ့တာလေ၊ သားကို သူ တစေတစောင်း ကြည့်လိုက်
တိုင်း သူထက်သာတယ် မြင့်တယ် ထင်နေလို့ကို နေရင်း
ထိုင်ရင်း ကြည့်မရတွေ ဖြစ်နေတာပေါ့၊ သားရယ်၊ ဒါပဲ
ရှိတာပဲ”

မေမေ့မျှာ ကိုယ့်သားကိုယ် ကြိဖန်အမွန်းတင်
အကောင်းမြင်ရှာကာ အဲသလိုပြောတော့ အောင်ပွဲမှာ ဟုတ်ကောင်း
နီးနီး မဟုတ်ကောင်းနီးနီးနှင့် ရယ်မောခဲ့ရပါသေးသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ပြောလေကွာ၊ အမရရဲ့ ချစ်သူကောင်းက
မင်းလား ... ဟုတ်လား၊ မင်းကမှ ထိုက်တန်တယ် ပြော
ချင်တာလား”

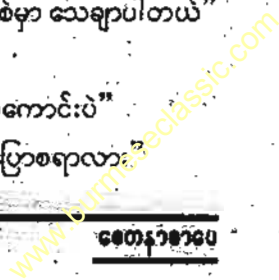
ဝေလကို အောင်ပွဲက သိပ်စိတ်မရှည်ချင်တော့ပါ။
ဒီကောင်တော့ မဟုတ်တော့ဘူး။ သိပ်ရန်လိုနေတာပဲ။ သူကဘာမှ
သို့ ရည်းစားတစ်ယောက် တွဲထားပြီး အမရကိုတော့ ရီဇာဗ်အနေ
နဲ့ ရထားချင်ရမှာလဲ။

“ဝေလ ... တကယ်လို့များ ငါက အမရရဲ့ ချစ်သူဖြစ်လာ
ခဲ့တယ် ဆိုရင်တော့ အမရအပေါ် သစ္စာလည်းရှိတဲ့ ထိုက်
လည်းထိုက်တန်တဲ့ ချစ်သူကောင်းဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်”

“ဘာကွ ... မင်းကများ”

“ချစ်သူဖြစ်ရင်တော့ ငါက ချစ်သူကောင်းပဲ”

“တောက် ... မင်း ဒီစကားမျိုး ပြောစရာလား”

“ဘာဖြစ်လို့ မပြောရမှာလဲ”

“အမရက ငါ့အတွက်ပါ၊ မင်း ဝေးဝေးရှောင်နေပါလို့ ခုပဲပြောနေတာလေ”

“မင်းရည်းစား မဟုတ်သရွေ့ ငါကလည်း ရှောင်စရာမလိုဘူးလို့ ပြောနေတာ”

“တောက် ... မင်း ပြောတာဆိုတာ သိပ်အဆင်မပြေဘူးနော် အောင်ပွဲ၊ မင်း ဆင်ခြင်နော်၊ ငါပြောတာ နားလည်လား”

“မင်းကသာ ဒေါသတကြီး ပြောနေတာပါ၊ ငါကအေးအေးဆေးဆေး ပြောနေတာပါ”

အစကတည်းက ခပ်သဲ့သဲ့တော့ ကြားနေကြတဲ့ မိခင်နှစ်ယောက်ဟာ အသီးသီး ကိုယ့်အိမ်ထဲက ကိုယ်ထွက်လာကြပါသည်။

ဒေါ်ဂျူးလီက ဝရန်တာထွက်တဲ့ တံခါးဝမှာ ရပ်လိုက်ရင်း ...

“ဝေလ ... အထဲဝင်စမ်းသား၊ မင်းတို့ အသံကျယ်ကျယ်တွေနဲ့ မရှက်ဘူးလား”

ကိုယ့်သားကိုယ် မာန်မဲလိုက်သလို၊ ဒေါ်နေခြည်ကလည်း ပေါ်တီကိုအောက် ထွက်လာကာ ...

“အောင်ပွဲ ... တော်တော့၊ အိမ်ထဲဝင်တော့၊ မင်းတို့စကားတွေက အပျက်အပျက်နဲ့ ဘာမှလဲ ဟုတ်တာမဟုတ်ဘဲ

နောက်ဟယ် ပြောင်ဟယ်ကနေ ပြဿနာဖြစ်နေဦးမယ်၊ လာတော့”

အောင်ပွဲက ချာခနဲ လှည့်ဝင်လာခဲ့ရင်း ...

“ကျွန်တော် လေအေးနဲ့ပဲ ပြောနေတာ မေမေ၊ ဟိုကောင်ပဲ ဆရာကြီးလိုလိုနဲ့ အထက်စီးကနေ ကျွန်တော့်ကို အမိန့်လာပေးနေတာ”

“မေမေ အားလုံးကြားနေတယ် သား၊ မင်းလွန်တဲ့စကား ဘာမှမရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအဖေက သူ့အစ်ကိုမိသားစုနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သားလည်းသိသားပဲ၊ ကိုယ်က မဝင်မထွက် မဆက်မဆံလိုလည်း မရဘူးလေ၊ ဒီထက်ဆိုးဆိုး ပြဿနာတက်လာရင် မင်းအဖေက မင်းကို သွား ... အစ်ကိုကို ပြန်တောင်းပန်လိုက် ဆိုတာမျိုး မလုပ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ သူကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အစ်ကိုကို မျက်နှာပျက်ခံရတာမှ မဟုတ်တာ သားရယ်၊ ကိုယ်လည်းမမှားဘဲနဲ့ အငယ်ဖြစ်တာကြောင့်ဆိုပြီး တောင်းပန်နေရပါဦးမယ်၊ ဇီလနဲ့ သွားပြဿနာမထက်စမ်းပါနဲ့ ...

မင်းတို့ဟာက ဘာမှကို ဟုတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အမရက ကိုယ့်ရည်းစား ဖြစ်နေလို့ ပြဿနာတက်ကြရတယ်ဆိုရင် တော်သေးရဲ့၊ ဘယ်သူ့ရည်းစားမှလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံးက အလျှော့မပေး ငြင်းခုံနေလို့ကြတာ၊ အများကြားရင် ရယ်ချင်စရာကွယ်”

အောင်ပွဲက အနည်းငယ် ရှက်ရှက်နှင့် ဆံပင်တွေ ရှုပ်ဖွပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေပုလင်း ထုတ်ယူခဲ့သောက်နေပါ သည်။

“သား ... အမေရကို ကြိုက်နေလား?”

“အာ ... မေမေကလည်း”

“မေမေကလည်း မလုပ်နဲ့၊ မင်းသာကြိုက်နေရင် သဉ္ဇာဆီ ကိုယ်လက်ဦးအောင် နားဖောက်ထားရမှာပေါ့၊ သဉ္ဇာက မကျွန်ုပ်ကို ခမည်းခမက်တော်မလား၊ မေမေ့ကို ခမည်းခမက် တော်မလား၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ သားရဲ့၊ ပြော ... ငါ့သားက အမေရကို ချစ်သလား ... ဟင်”

“ဟာ ... မသိပါဘူး မေမေရာ၊ အမေရကလည်း ကျွန်တော် နဲ့စာရင် ဝေလနဲ့ပိုပြီး ရင်းနှီးတာပါ”

“ရင်းနှီးတာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး သားရဲ့၊ မင်းပြောသလို သာဆို ရင်းနှီးနေတဲ့ မိန်းမယောက်ျားမှန်သမျှ ချစ်ကြိုက် ကုန်ကြရမလို့ ဖြစ်နေတာပေါ့၊ သူတို့ချင်းက အရင်တွေ့ဆုံ ပြီး အရင်သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့ ရင်းနှီးတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ သားက နောက်မှခင်ရတာကိုး”

အောင်ပွဲသည် ရှက်ပဲရှက်သလိုလို မျက်နှာမထား တတ်ဘဲ ရှင်တွေ ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာသလိုလိုနှင့် မေမေ့ရှေ့ မှထွက်ခွာခဲ့တဲ့ အချိန်မှာ တစ်ဖက်ခြံက သားအမိကြား၌လည်း စကားစစ်ထိုးပွဲ ဖြစ်နေရပါသည်။

“နေပါဦး ဝေလရယ်၊ အဲဒီ အမေရက ဘာမို့လို့ အောင်ပွဲ နဲ့တောင် လှယက်ယူနေရမှာလဲ သားရဲ့၊ သားမှာ သမား တော်ကြီး ဦးမျိုးသိမ်းရဲ့သားဆိုပြီး မိန်းကလေးတွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပြီးသား၊ ကြိုက်တာယူပါလေ ခေါင်းခေါက် ပြီးတော့”

“အာ ... မေမေကလည်း၊ အမေရက ဒီလောက်လှတာ”

“လှတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဦးထူးအောင် တို့ မသဉ္ဇာတို့က ဘာမှရှိကြလှတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ သဉ္ဇာ နဲ့ အမေရနဲ့ သားအမိ ဒီနှစ်ယောက် စိန်နားကပ်လေးနှစ်ရန် ကိုတောင် စိန်ပွင့်သေးသေးတွေနဲ့ခြယ်ပြီး ဖြစ်ဖြစ်မြည်အောင် မရမက လုပ်ဝယ်ထားရတာ။ တစ်ခါလာလည်း ဒီနားကပ် ဒီလက်စွပ်နဲ့ အလဲအလှယ်တောင် များများစားစားရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟား ... မေမေကလည်း၊ စိန်တွေ ရွှေတွေ ငွေတွေပါ လာပြီ”

“ပါတာပေါ့ ပါရမှာပေါ့၊ ဒီထက်သာတာတွေ ဝိုင်းနေတဲ့ ငါ့သားက အခုမှ ရန်ကုန်တက်လာပြီး တောင်ကြည့်မြောက် ကြည့်နဲ့ လူရေးမပါ လူရာမဝင်တဲ့ အောင်ပွဲနဲ့မှသွားယှဉ် ပြီးလှနေရတယ်လို့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သားက ဒီကောင်ကို မခံချင်ဖြစ်လို့ပါ၊ သူက နောက်မှပေါ်လာပြီး သားလက်ခုပ်ထဲကို လာချက် စောင်းထိုးနေတာ”

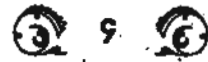

လမ်းစိုစို

“ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ အပတ်အသက် အံတော်အစပ်ရှိလို့သာ ဆက်ဆံရမှာမို့ ဆက်ဆံနေတာ၊ အောင်ပွဲနဲ့ပြိုင်လှရမယ့် မိန်းမမျိုးတော့ မယူနဲ့၊ လုပ်မနေနဲ့”

ဝေလက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိပါသည်။

“ဟဲ့ ... မြန်မြန်သောက်၊ ကုန်ရင် ပြန်မယ်လေဟာ”

မစ်လ်ခီရိုတ်တစ်ခွက်ကို မကုန်အောင် စိမ်ဆွဲသောက်ရင်း သူ့ကို စိမ်ပြေနေပြေ ကြည့်နေတဲ့ ဝေလရဲ့မျက်ဝန်းတို့ရှေ့မှောက်တွင် အမရက စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာကာ ကိုယ့်ဖန်ခွက်ကိုလည်း လက်စသတ် သူ့ကိုလည်း လောဆော်လိုက်ပါသည်။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဟာ”

“ဟဲ့ ... သင်တန်းကဆင်းပြီးတာ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်တောင် ရှိနေပြီ၊ ကားမောင်းချိန်နဲ့ အိမ်ရောက်ဖို့ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် လိုသေးတာ၊ ဒါတောင် ချက်ချင်း ထပြန်မှ၊ မေမေ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်ဟ”

“အန်တီဆီ ဖုန်းဆက်ထားလိုက်၊ တစ်နေရာဝင်နေတယ်လို့”

“တော်ပါပြီ၊ ခုပဲပြန်မှာပဲဟာ”

သင်တန်းက ပြန်လာကတည်းက ဗိုက်ဆာတယ် အအေးဝင်သောက်မယ်ဆိုပြီး ကားပတ်မောင်းရင်း ဆိုင်ရှာဖွေရွေးချယ်နေလိုက်တာက မပြီးတော့တာ။ ဆိုင်ထဲထိုင်ပြီး မှာပြီးတော့လည်း မစ်လ်စ်ရှိတ်လေးတစ်ခွက်ကို မပြီးနိုင် မဆုံးနိုင်အောင် သောက်နေလိုက်တာ အကြာကြီး။

ဟိုးအရင်က အပြန်ကျ သုံးယောက်ဖြစ်ပေမယ့် ခုတော့ နှစ်ယောက်တည်း။ အောင်ပွဲ ကားရပြီးကတည်းက သုံးယောက်အတူတူ မဖြစ်တော့တာပါ။ တကယ်တော့ ခြံချင်းကပ်ရက် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်နေရာတည်းကိုသွားပြီး တစ်နေရာတည်းကို ပြန်ရမည်ကိစ္စမှာ ကားနှစ်စီး ဆီနှစ်ခါကုန်ရသလို ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။

ဝေလကတော့ သူ့မှာ ကားမပါဘဲ ဘယ်ခရီးမှ အပြင်ထွက်တဲ့သူ မဟုတ်၍ သူ့ကားနှင့်သူပဲ သွားမှာ ပြန်မှာပင်။ အောင်ပွဲကျတော့လည်း ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ် ရှိလာပြီဖြစ်ပါလျက် ဝေလရဲ့ကားကိုပဲ ဆက်ကပ်စီးနေပြန်တော့ မကောင်းသလို ဖြစ်ပြန်သည်။ ဝေလရဲ့ကားနဲ့တစ်လှည့်၊ အောင်ပွဲရဲ့ကားနဲ့တစ်လှည့် တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ သွားလာကြစို့ ဆိုရင်လည်း အဲဒီအစီအစဉ်ကို (သူ့ကားနဲ့ သူ့တင်ပါး ကော်သုတ်ထားပုံရသည့်) ဝေလက လက်သပုံမမှာ မဟုတ်တဲ့အပြင် သူတို့ညီအစ်ကိုက အဲဒီလောက်ကို အစေးမကပ်လှ။

ဒီတော့ ... ဒီခရီးဦးတည်ရာကိုပဲ တစ်ယောက်ကား တစ်စီးနှင့် ထွက်ခွာနေကြပါသည်။ ပထမဆုံး သူ့ကားသူ စုယူတဲ့နေ့ သင်တန်းက ပြန်ခါနီးမှာ အောင်ပွဲက ...

“ငါက ငါ့ကားနဲ့လိုက်မလား ဆိုတာမျိုး နင့်ကိုမေးနေရင် နင်ကြားထဲကနေ ဘာလှုပ်ရမှန်းမသိ နေရထိုင်ရခက် ဆုံး ဖြတ်ရခက် ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ငါ နင့်ကို မဖိတ်ခေါ်တော့ဘူး ငါ့ဗျည်း။ ဒါပေမဲ့ နင် တစ်ခုခု သွားစရာ လာစရာရှိရင် အချိန်မရွေး ငါ့ကိုပို့ခိုင်းလို့ရတယ် ဆိုတာတော့ အသိပေးထားတယ်နော်၊ လိုအပ်ရင် ငါ့ကို ဘယ်အခြေအနေမဆို ပြော၊ ငါကတော့ ဝေလကို ဝင်လှူပြီး လောကွတ်ချော်ရာ ကျအောင် တကူးတက ခေါ်မနေတော့ပါဘူးဟာ”

စေတနာ့စာပေ ကျွန်ုပ်တို့ အောင်ပွဲရဲ့မျက်နှာကို အမရကလည်း စေ့စေ့ပြန်ကြည့်ကာ နားလည်သဘောတူစွာ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ပါသည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ သူပြောတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ သူ့နဲ့လိုက်ဖို့ အောင်ပွဲက ခေါ်ရင် အမရအဖို့လည်း လိုက်ခေါ်နေမည်ဖြစ်ကာ ဝေလနှင့်လည်း ပြဿနာတက်ကြွလိမ့်မည်။ ဆာလနေရာ ဝင်လှူပြီး မကြိုမပိုတာကို နားလည်ပါသည်။ နို့မို့ နို့ယိုပဲ နားညည်းရမှာလေ။

“အမရ”

“အင်”

“နင့်ကို ဟိုကောင်က သူ့ကားနဲ့လိုက်ဖို့ မခေါ်ဘူးလား”

“မခေါ်ဘူး”

“လုံးဝမခေါ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်းပါဆိုမှ”

“ဒီကောင် ဘာကောင်လဲ၊ နည်းနည်းပါးပါးတောင် လောက
ဝတ်အရတောင် မခေါ်ဘူးလား”

“မခေါ်တာ နားအေးတာ မဟုတ်လား၊ ခေါ်နေရင် နင်တို့
နှစ်ယောက် ပြဿနာတက်နေကြဦးမှာလေ၊ ငါလည်းမ
နင်နဲ့လိုက်ရနိုး သူနဲ့လိုက်ရနိုး ဦးနှောက်ခြောက်မှာ”

“အောင်မာ ... သူနဲ့လိုက်ရနိုးက ဘာကြောင့် ထည့်စဉ်းစား
ရမှာလဲ”

“နင်ကလည်းလေ၊ နှစ်ယောက်လုံးက သူငယ်ချင်းချည်း
ဟာ၊ နှစ်ယောက်လုံးက ပြိုင်ခေါ်နေရင် ငါက တစ်ယောက်
တစ်လှည့် စီးရမလို့ ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဘာကိစ္စ သူနဲ့လိုက်ရမှာလဲ”

“တစ်လှည့်စီလေ”

“မလိုပါဘူး၊ အဖြူ ငါနဲ့လိုက်လာတာ၊ ခုလည်း ငါနဲ့ပေါ့”

“အေးပါ၊ ခုလည်း နင်နဲ့ပဲ လိုက်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါက ဒီကောင်က နင်ကို မခေါ်ဘူးကိုး၊ ခေါ်များ
ရင် နင် ဖွေခနဲ ပါသွားမယ့်ပုံပဲ၊ နင်ပြဿနာရှာမ
မကြံနဲ့နော် အမရ”

“ပြဿနာရှာတာ နင်၊ အခုကို ရှာနေတာ၊ ပြဿနာမရှိတာ
ပြဿနာရှာနေတာ၊ ဖြစ်မလာတဲ့ဟာကို ကြိုက်နဲ့ ကွက်ပြီး
ရစ်နေတာ ပြဿနာရှာနေတာပေါ့”

“နင်နော် ... အမရ၊ ခုတလော လေသံကို ပြောင်းနေတယ်”

“ဘာမှမပြောင်းဘူး၊ အရင်အတိုင်းပဲ”

“အရင်အတိုင်းဆိုရင် ပြီးရော၊ မဟုတ်ရင်တော့ ငါ့ကို
အဆိုးမဆိုနဲ့”

“နင်ကော ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ခုတလော အသံပြောင်းတာ
က နင်၊ ဘာတွေဖြစ်မှန်း မသိဘူး၊ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း
နင်နဲ့ အောင်ပွဲ ဟိုဘက်ခြံ ဒီဘက်ခြံ အပေါ်နဲ့အောက်
ပြဿနာတက်ကြသေးတယ်ဆို”

“ဘာ ... အဲဒါ နင်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ၊ ဟိုကောင်
ပြောတာပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ဒီကောင်ကွာ၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး
တော့ ကွယ်ရာမှာ တီးတိုး တီးတိုး သွားသွားအတိုအထောင်
လုပ်တယ်၊ တွေ့မယ် ... ဒီကောင်တော့”

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ရန်လိုနေရတာလဲ၊ ငါ့ကို
အောင်ပွဲ ဘာတစ်လုံးမှ မပြောဘူး၊ ငါ အောင်ပွဲဆီက
ကြားရတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်ကကြားရတာလဲ၊ သူ့အမေဆီကလား”

“အန်တီနေခြည်ကကော ဒီကိစ္စမျိုး ငါ့ကိုပြောပါ့မလားပဲ၊
လူကြီးက လူကြီးလိုပဲ နေမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် နင် ဘယ်ကသိတာလဲ”

မပြောလျှင် ဝေလက ဟိုလူထင် ဒီလူထင် စွပ်စွဲ
နေတော့မည်ဖြစ်၍ ...

“အိမ်သုံးအိမ်က ကောင်မလေးတွေချင်း ပြောကြတာဟော၊
နင်တို့အိမ်က ကောင်မလေးရော၊ အောင်ပွဲအိမ်က ကောင်
မလေးရော၊ ငါတို့အိမ်က ခိုင်ခိုင်ရော တစ်ရပ်တစ်ရွာထဲက
လာကြတဲ့ဟာ၊ သူတို့ချင်း ဈေးထဲမှာတွေ့ကြတော့ နင်တို့
အိမ်တွေက နှစ်ယောက်ပြောတာတွေကို ခိုင်ခိုင်က စပ်စု
ပြီး မှတ်လာတာဟော”

“ဒါဖြင့် နင် အားလုံးပြန်သိတာပေါ့”

“အားလုံးနီးပါး ဖြစ်မှာပေါ့”

“ကျွတ် ... ဒီဟာမတွေ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်အိမ်ကကိစ္စ အ
ချောင်ကြရတာလဲ”

“သူတို့ကတော့ ကြားတဲ့သတင်း ဖြန့်ဝေမှာပဲလေ၊ နင်တို့
က အော်ကြီးဟစ်ကျယ်တွေ ပြောနေတာကိုး၊ နင်တို့နှစ်
ယောက်ဟာလေ ငါ့ကွယ်ရာမှာ ငါ့ကို အားရပါးရ ထည့်
ပြောနေလိုက်ကြတာ လူတကာကြားတဲ့အထိပဲ ... ဟွန်း-
ကောင်းကို မကောင်းဘူး”

“မကောင်းတာတွေ ပြောတာမှ မဟုတ်တာဟာ”

ဝေလသည် ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ဘာတွေများ
အဲဒီနေ့က ပြောစိနုပျံလိမ့် ကမန်းကတန်း ပြန်စဉ်းစားရပါသည်။

“မကောင်းတာတွေ မဟုတ်ပေမယ့် ငါ့ကို နင်တို့နှစ်ယောက်
အပြိုင်အဆိုင်ကိစ္စထဲ ထည့်ပြောစရာလားဟဲ့၊ ပြီးတော့
နင်ပိုဆိုးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင့်မှာ ရည်းစားရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာ ... ဒါ ... အောင်ပွဲ ပြောတာ မဟုတ်လား”

“လာပြန်ပြီ၊ အောင်ပွဲ ငါ့ကို ဘာမှမပြောဘူး၊ အိမ်ကကောင်
မလေးတွေ အချင်းချင်း ပြောကြတာပါဆိုနေမှပဲ၊ နင့်မှာ
နင့်ဟာနင် ရည်းစားရှိရက်သားနဲ့များ နင်တို့ညီအစ်ကို
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြိုင်တဲ့ယှဉ်တဲ့ကိစ္စမှာ ငါ့ကို
ဆွဲထည့်ပြိုင်ဆိုင်ကြသေးတယ်၊ နင်က ရည်းစားရှိရက်နဲ့
အပြိုင်ပြောတာ ပိုဆိုးတယ်”

“အာ ... ဘယ်သူပြောလဲ၊ ငါ ရည်းစားရှိတာ ! မရှိပါ
ဘူး”

“လာညာမနေနဲ့နော် ဝေလ”

“ရည်းစားကိုမရှိတာ”

“ဟိုကောင်မလေးတွေ အားလုံး ကြားတယ်၊ လုံးစေ့ပတ်စေ့
ကြားကြတယ်”

“ငါ့ကားပေါ်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်တွေ လိုက်တာ
ကို ဟိုကောင် အောင်ပွဲက ပြောတာ၊ အဲဒါကို ဒီဟာမတွေ
က ငါ့ရည်းစားလို့ ထင်တာနေမှာ”

“ဧလည်ချောင်ပတ် လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ နင်တို့နောက် တစ်ခါ ဟုတ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် စကားနိုင်လှရရှိသက်သက် ငါ့ကိုထည့်မပြောကြ နဲ့ ဒါပဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ရှိပစေတော့”

“ဟာ ... အမရ၊ အဲဒါ ငါ အောင်ပွဲနဲ့ စကားနိုင်လှရသက် သက် ယှဉ်ပြိုင်ရသက်သက် ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးဟ၊ ဟို ...”

“တော်တော့ ... ပြောနေတဲ့ ကြားထဲက နင် စွတ်တိုးပြော မနေနဲ့၊ နင်က အောင်ပွဲစက်တောင် ပိုဆိုးတယ်၊ ပိုအပြစ် ကြီးတယ်၊ ရည်းစားရှိရက်နဲ့”

“မရှိပါဘူးဆိုမှ၊ ဟိုကောင်မလေးတွေအပြင် နင့်ကို အောင်ပွဲ ပြောကို ပြောပြထားပြီ မဟုတ်လား”

“မပြောပါဘူးဆိုမှဟာ၊ ဘာဆို ဘာမှမပြောဘူး၊ နင် သူ များကို အတင်းလိုက်စွပ်စွဲမနေနဲ့၊ နင့်ဆီကသာ အောင်ပွဲ အကြောင်း ကြားရတာ၊ အောင်ပွဲဆီက နင့်အကြောင်း ဘယ်တော့မှ ကြားရတာမှ မဟုတ်တာ”

လေက အမရစကားကြောင့် မျက်နှာပျက်သွားရပုံ သည်။ သူကတော့ ကွယ်ရာမှာ အတင်းပြောတတ်သလို အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်နေသည် မဟုတ်လား။

“ဒါဖြင့် ဟိုတစ်နေ့က ကျောင်းဆင်းတော့ ဘာကပ်ပြော တာလဲ”

“ဘယ်နေ့ကလဲ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်က၊ အတိအကျ ဆိုရင် သူ သစ်တန်းကို ကားစယူလာတဲ့နေ့က၊ ငါက နင်တို့ နောက်ကပါလာတယ် မှတ်လို့ လှေကားက ဆင်းသွားတာ၊ အောက်ရောက်နေပြီ၊ နင့်ကို အောင်ပွဲက လှေကားတွေချိုးမှာ ခပ်ကြာကြာရပ် ပြီး စကားပြောနေတာလေ၊ အဲဒါဘာပြောနေတာလဲ”

“တခြားကိစ္စပါ၊ နင့်အကြောင်း မပါဘူး”

“တခြားကိစ္စက ဘာလဲ”

“ဟဲ့ ... နင် တယ်စပ်စုပါလား”

“ဒါလေးမေးကြည့်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်တို့နှစ်ယောက်မှာ ငါ့ကိုလျှို့ဝှက်ထားချင်တဲ့ကိစ္စ ရှိလို့လား”

အမရက လေကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကားနဲ့ လိုက်ပြန်ဖို့ ငါ့ကိုမခေါ်တော့ ဘူးတဲ့”

“ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ငါက နင့်ကားနဲ့ ပြန်နေကျဖြစ်နေတော့ သူက ခေါ်နေ ရင် ငါ့မှာ သူနဲ့လိုက်ရနိုး၊ နင်နဲ့လိုက်ရနိုး နေရထိုင်ရ ခက်နေမှာစိုးလို့ သူ့ကားနဲ့ပြန်ဖို့ မခေါ်တော့ဘူးတဲ့”

“အောင်မှာ ... သက်သက်မဲ့ မနာလုပ်တာပါဟာ၊ သူ့မှာ သူ့ ဆီကုန်မှာ ကတ်စေးနဲ့ပြီး နင့်တို့မခေါ်တာ၊ ဒီကောင် ဒီလောက်ကတ်စေးနဲ့တာ”

“ဆီက ဘာကုန်စရာရှိလို့လဲ၊ တစ်နေရာတည်းကိုပဲ ပြန်ရမှာပဲဟာ”

ဝေလသည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စုလောလောဆယ် အနေအထားမှာ သူ့ရဲ့အခြေအနေက အောင်ပွဲလောက် မကောင်းသလို ဖြစ်နေ၍ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေပါသည်။ အောင်ပွဲကို အပြစ်ဖြင့် ချင်စရာလေးတွေ သာသာထိုးထိုး ပြောသော်လည်း အမရက အားလုံးပုတ်ချပြီး အောင်ပွဲကို အကောင်းပဲ မြင်နေသဖြင့် ပိုအံ့ရစက်ကာ အမရကိုပါ သိပ်ကြည့်မရချင် ဖြစ်နေပါသည်။

“ကဲ ... ပြီးရင် ပြန်မယ်”

“နင်က တအားလောတာပဲ”

ဝေလက မျက်နှာညိုညိုနှင့် မစ်လိမ်ရိုတ်ကို မြန်မြန် သောက်လိုက်ပါသည်။ အမရက စားပွဲထိုးကောင်လေးဆီ မစ်လိမ် ရှိတ်ဖိုးရှင်းနေ၍ ဣတ်လှရှင်းမနေတော့ဘဲ အမရကို စိတ်တိုနေပါသည်။ တခြားမိန်းကလေးတွေလို မဟုတ်ဘဲ အမြဲတမ်း ယောက်ျားလေးက ငွေရှင်းတာကိုပဲ ငြိမ်ပြီးလက်သင့်ခံမနေဘူးဆိုတဲ့ အထောက်အကူကိုလည်း “အလကား ကြီးကျယ်တာ” ဟု အမြင်ကတ်သည်။

ကားကို စုကောက်ကောက်နှင့် မောင်းလာသော ဝေလသည် မီးပျံင့်တစ်ခုမှာ သူ့ မီးနီမိနေထုန်း ကန့်လန့်ယာယီကြောမှ သူတို့ယာဉ်ကြောပေါ် မီးစိမ်းဖြတ်တွေ တက်လာသော အောင်ပွဲရဲ့စားကို လှမ်းမြင်လိုက်လျှင် ...

“ဟာ ... ဟာ ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ”

“ဘာလဲ ဝေလရဲ့”

“အောင်ပွဲ ... အောင်ပွဲ ... အောင်ပွဲ”

“အောင်ပွဲရဲ့ကား တွေတာများဟယ်၊ မျက်လုံးပြူး မျက်ခေန်ပြူးနဲ့ ပဲ့တင်ထပ်သလို အော်စရာလား”

ဝေလဟာ မီးစိမ်းကိုစောင့်ပြီး စိမ်းတာနှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဝေါခနဲ ကားကိုထွက်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့”

အောင်ပွဲရဲ့ကားက ဟိုဘက်က မွိုးစိမ်း ဝါခါနီးကျမှ ကွေ့ချလာတာဖြစ်ကာ ဝေလက ဒီဘက်မီးနီ စိမ်းစိမ်းချင်းထွက်တဲ့ ရှေ့ဆုံးကားမို့ သိပ်မဝေးလှမ်းပါ။ ဝေလက အရှိန်တင်ကာ မောင်းလာတာမို့ ချက်ချင်းလို့ မိလာပါသည်။

“ဟဲ့ ... နင် ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဝေလ”

“ဟား ဟား ... နင် မတွေ့လိုက်ဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ”

“အောင်ပွဲရဲ့ဘေးမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပါတယ်လေ”

အမရက အသံတိတ်သွားပြီး စိတ်ထဲတော့ တော်တော် အံ့အားသင့်သွားမိပါသည်။ မထင်မှတ်တဲ့စကား တစ်ခါမှ ခေဉ်းစားဘူးတဲ့ အဖြစ်အပျက်။ ဝေလကို သူ့ ကားပေါ်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် တင်မောင်းသွားတာကို အမရကိုယ်တိုင် ခုစုံကြိမ်လောက် မြင်ဖူးပါသည်။ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ကိုစွန့် သွား

လာရင်း လမ်းကူးရင်း စသဖြင့် သူ့ကားဖြတ်သွားတာကို ကြိုကြို
ကြိုက်ကြိုက် လှမ်းမြင်လိုက်တာပါ။

အဲဒီမြင်ကွင်းဟာ စိတ်ထဲ အံ့အားသင့်စရာမဟုတ်
သလိုပင်။ ဝေလထံ ကောင်မလေးတချို့ထံမှ ဖုန်းလာတာတွေ
ဘာတွေ အရင်ကတည်းက ကြားဖူးနေတာမျိုး၊ သူ့မှာ မိန်းကလေး
အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေ(ရည်းစားလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်)တွေ ရှိတယ်
ဆိုတာ အေးအေးဆေးဆေးပဲ သိနေခဲ့တာပါ။

အောင်ပွဲကိုတော့ သူ့နေပုံထိုင်ပုံ အပြုအမူ အကျင့်
စရိုက်တို့ကို ကြည့်နေမြင်နေရင်းက သူဟာ တသီးတသန့်
အထီးကျန်ကျန် နေတတ်လွန်းပြီး မိန်းကလေး အပေါင်းအသင်း
ရယ်လို့ဆိုရင် လုံးဝမရှိတဲ့သူလို့ စိတ်မှာထင်နေမိတာပါ။

အောင်ပွဲကားပေါ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပါသွား
သည်ဆိုတဲ့စကားက အမရကို အံ့အားလည်းသင့်စေကာ ရင်ခုန်
သံကိုပါ မြန်စေသည်။

“သူ့ဘေးမှာ ! ဟုတ်ရဲ့လား ဝေလ”

ဝေလက အမရကို ခပ်မဲ့မဲ့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ
သည်။

“နင်မယုံဘူးပေါ့ ဟုတ်လား၊ ငါ့ကားပေါ်မှာ ကောင်မလေး
တစ်ယောက် ပါတယ်ဆိုတာကိုတော့ တစ်ခွန်းတည်းနဲ့
ယုံပြီး၊ အောင်ပွဲ ဘေးမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပါ
တယ်ဆိုတော့ နင်မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

အမရက ကိုယ့်ဟာကိုယ်မှ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ
ရင်တလုပ်လုပ် လှုပ်ရှားလာရတဲ့အထဲ ရိတ်တိပြောနေတဲ့ ဝေလ
ကြောင့် စိတ်တိုမိကာ ...

“မယုံနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အံ့သြတာ၊ နှင့်ကားပေါ်
ကောင်မလေးတွေ ပါတယ်ဆိုတာကျတော့ သူ့များပြောလို့
ငါ ကြားရတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ကို
မြင်ဖူးခဲ့ပြီးသား၊ ဘာမယုံစရာရှိလဲ”

“အဟက်ဟက် ... ယောက်ျားလေးပဲဟ၊ ကားပေါ် ခရီးကြို
လမ်းကြို မိန်းကလေးတစ်ယောက် မပါလာတာ စန်းလား၊
အခု နင်တောင် ငါ့ကားပေါ် ပါနေတာပဲ၊ ဒီလိုပါတိုင်း
ငါ့ရည်းစားလို့ တန်းပြောလို့ မရဘူး မဟုတ်လား၊ ငါလည်း
ဒီလိုပဲ ခင်မင်ရာ ခင်မင်ကြောင်း အားနာပါးနာ လမ်းကြို
ပို့ရတာတွေ ဘာတွေ ရှိတာပေါ့၊ နင်က အောင်ပွဲကိုကျ
တော့ မိန်းကလေးဆိုရင် လုံးဝမိတ်မဝင်စားတဲ့ တကယ့်
အရိုးခံယောက်ျားလေးလို့များ ထင်နေတာလား အမရ၊
ကျွတ် ... ကျွတ် ... ယောက်ျားဟာ ယောက်ျားပဲ အမရရဲ့ ...

သူ့ခဗျာ အရင်က ကားပေါ် မိန်းကလေး မပါနိုင်
တာက တစ် ... ကားမရှိလို့သော်လည်းကောင်း၊ နှစ် ...
တင်စရာမိန်းကလေး မရှိလို့သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ခုခု
ပေါ့ဟ၊ ကားလည်းရှိ မိန်းကလေး အပေါင်းအသင်းလည်း
ရှိရက်နဲ့တော့ နှင့်အောင်ပွဲက ဘုန်းကြီးရဟန္တာမိလိခဘား”

“နင် ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ငရဲကြီးအောင်”

“ကဲ ... ကဲ ... ကြည့်လိုက် ... ကြည့်လိုက်”

ဝေလက အမိလိုက်လာတဲ့ အောင်ပွဲရဲ့ ဂျစ်ကားနဲ့ ဘေးတိုးကပ်ဖြတ်တက်ရန်ပြင်ပြီး ဟွန်းကိုလည်း “တီ ... တီ ... တီတီ” နှင့် ချက်ကျကျ တီးလိုက်ပြီးသော် ကားချင်းယှဉ်ဖြတ်တက်ရင်း ပြတင်းမှ လက်ထုတ်၍ ...

“ဟေ့ကောင် ... ဘယ်လိုလဲ”

အမရသည် ကားချင်း ဘေးချင်းအယှဉ်တွင် ကိုယ်လေးကို သိသိသာသာ ကိုင်မိပြီး အောင်ပွဲရဲ့ ကားထဲ မြင်အောင်အောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ဝေလရဲ့ နှုတ်ဆက်သံကြောင့် အလန်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ ကောင်မလေးဟာ ချစ်မလေးပင်။

ဟင် ... အဲဒါ တကယ်ပေါ့။

အောင်ပွဲမှာ အတွဲသွားလာရမယ့် မိန်းကလေးတယောက် ရှိတယ်ပေါ့။ ထိုအတွေးက အမရရဲ့ ရင်ကို အေးခဲခဲသွားစေပြီး တစ်မျိုးကြီး ပြည့်ကျပ်မွန်းကယ် ခံစားလိုက်ရစေသည်။

ကောင်မလေးရဲ့ ချစ်စရာကောင်းသော ကလေးဆန် မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရှုကာ တစ်ဆင့် အောင်ပွဲကိုပါ တစ်ခုလှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ အောင်ပွဲက ပထမတော့ သူ့ကား

ဘေးကဖြတ်ရင်း လှမ်းနှုတ်ဆက်ကြတယ်ထင်၍ ရိုးရိုးသားသားပင် ပြန်ဖြိုးပြပါသည်။ ပြီးလိုက်တဲ့အခါတိုင်းမှာ အောင်ပွဲရဲ့ ခပ်မွန်မွန်မျက်နှာက ကြည့်သာပြီး လင်းလက်သွားတတ်ပုံဟာ ကြည့်လိုအတော်ကောင်းသားပင်။

“ဟေ့ကောင် ... မိဂြိုဟ် ဟေ့ကောင်”

ဝေလထံက ထိုစကား ကြားလိုက်ရချိန်မှာတော့ အောင်ပွဲဟာ သူ့ကားကို တမင်တကူးတက မမိမိအောင် လိုက်ကြည့်ကြတာဆိုတာ သဘောပေါက်သွားပုံနှင့် ပြီးနေတဲ့ မျက်နှာက ပြန်ပြီးမွန်တော့သွားပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဟိုတစ်နေ့က မင်း ငါတို့ပြောခဲ့တာနော်၊ ကဲ ... အခု မင်း၊ ဟဲ ဟဲ ... လက်ပူးလက်ကျပ်ပဲ ... ဟဲ ဟဲ”

ဝေလကို အောင်ပွဲ မပြောနှင့် အမရတောင် အမြင်ထတ်သည်။ တကူးတက လိုက်ချောင်းဖမ်းတဲ့ အပြုအမူကို ဘယ်သူက ကြိုက်မှာလဲ။ အမရကတော့ အောင်ပွဲ ကားပေါ်ကောင်မလေးတစ်ယောက် တွေ့လိုက်ရလို့ ရင်ထဲမှာ တစ်ချိုးကြီး ဖြစ်သွားရတာက တစ်ကဏ္ဍ။ ဝေလရဲ့ ရီသဲ့သဲ့လုပ်ပုံကို စိတ်ပျက်မိတာက တစ်ကဏ္ဍ။

ဘယ်သူဟာ ဘာလုပ်နေနေ အောင်ပွဲပုံစံက အဖြူဝင် တည်တည်ကြည်ကြည် ဣန္ဒြေရရ ရှိနေပြီး ဝေလ ပုံစံက စောညီမကြည် ဣန္ဒြေမရ ဖြစ်နေတတ်ပုံကို ယှဉ်ပြထားသလို

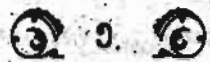
ရုတ်တရက် အတွင်း အမရ နှိုင်းယှဉ်မြင်မိသည်။ အောင်ပွဲက သူ့ဟာသူ နေနေပြီး ဝေလက လိုက်ကလီ လိုက်ဆွနေတတ်တာ မျိုးသာ အမြဲမြင်နေရတာပင်။

“ကဲ ... ဝေလ၊ ကားချင်းကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ ယှဉ်မောင်းနေမှာလဲ၊ ကားလည်း တိုက်မိနေဦးမယ်၊ ရဲတွေ ရင်လည်း နင် အဖမ်းခံထိဦးမယ်”

ဝေလက သူ့ကားကို အရှိန်မြှင့်တင် ကျော်တက် လိုက်ရင်း ...

“ဒီကောင် ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ကောင်မလေးက sweet လေးပဲ”

အမရက ဝေလ စကားကို မကြားသူလို တစ်ဖက် လှည့်ပြီး နေလိုက်ပါသည်။

ဖြူနုငယ် ... တဲ့။

အဲဒီကောင်မလေး အလျင်အမြန် ပတ်သက်ကျွမ်းဝင်လာပုံဟာ မြန်ဆန်လွန်းအားကြီး၍ မျက်စိတောင် လည်သွားမတတ်ဖြစ်သည်။ အောင်ပွဲရဲ့ကားပေါ် ပါလာတာ ပထမဆုံး အကြိမ် စ၊မြင်ဖူးသည်မှ တစ်လအတွင်းမှာပင် သူ့ဟာ အောင်ပွဲ အိမ်ကိုလည်း ပါလာကာ ဝေလကိုပင် တရင်းတနီး နှုတ်ဆက်ခေါ်ပြော ပေါင်းသင်းလျက် ရှိပေပြီ။

အပြန်လည်း မကြုံတော့ဘဲတကူးတကလည်း တွေ့စရာအကြောင်း သိပ်မရှိလှတဲ့ အောင်ပွဲနဲ့ အမရဟာ တစ်ပတ်နေလို့ တစ်ကြိမ် စကားပြောဖြစ်ဖို့ ခဲယဉ်းတာပါ။ အမရတို့ရဲ့ ဂျန်ရှင်အိတ်ကွန်ဒိုခန်းဟာ ဝေလတို့ အောင်ပွဲတို့ရဲ့ လုံးချင်းအိမ်လေး တွေဘက် ဝရန်တာမျက်နှာ ဖွင့်ထားတာဖြစ်ရာ ဝရန်တာထွက်ရပ် လိုက်သည်နှင့် မလှမ်းမကမ်းက သူတို့ကပ်လျက်နှစ်ခြံကို လှမ်း၍ အပေါ်ဆီး မြင်နေရသည်။

ခြံထဲမှာ ကားဆေးတာ၊ ပန်းပင်ရေလောင်းတာတွေ ထွက်လုပ်လေ့ရှိတဲ့ အောင်ပွဲကို အမြဲပဲ လှမ်းမြင်နေရတာပါ။ ဝေလကတော့ ကားလည်းမဆေး။ အပင်လည်း ရေလောင်းသူ မဟုတ်၍ ခြံထဲမှာ တော်ရုံနှင့်တွေ့ဖို့ ခဲယဉ်းသည်။

ကားဆေးရင်း ရေလောင်းရင်း အောင်ပွဲက အမရတို့ ကွန်ဒိုဘက် အမြဲလှမ်းမော်ကြည့်မြဲ။ အမရတို့ အခန်းဝရန်တာကို သိနေတာမို့ ဟိုတုန်းကတည်းက သူ ခြံထဲမှာရှိလျှင် သူကလည်း အမြဲရှာပွေမြဲ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်းမြင်သွားကြလျှင် တော့ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ဒီအတိုင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံလည်း အောင်ပွဲ က လက်တစ်ချက်လှမ်းပြလိုက်တတ်သည်။

သူ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကိုယ့်ကလည်း ဒီအတိုင်းပေါ့။ သူ လက်လှမ်းထောင်ပြလိုက်လျှင်တော့ အမရကလည်း လက် ပြန်ပြလိုက်စမြဲပါ။ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတစ်ခုထဲမှာ တူတူတက် နေတယ်ဆိုပေမယ့် တက်တဲ့ဘာသာရပ်ချင်းက တူတာမဟုတ်၍ အခန်းချင်း မတူပါ။ အတူလည်း မပြန်ဖြစ်တော့ဘူးဆိုတဲ့အခါ အောင်ပွဲနဲ့ အမရ စကားပြောဆိုဖြစ်ဖို့ အခွင့်အရေးက အင်္ဂလိပ် စာသင်ချိန်လောက်မှာပဲ ရှိသည်။

အဲဒီကြားမှာမှ အောင်ပွဲကို ကောင်မလေး တစ် ယောက်နဲ့တွေ့၊ နောက်တစ်ပတ်လောက်လည်းနေ့ရော ဝရန်တာ ထွက်ရပ်နေတဲ့ အမရ မျက်ဝန်းများက အောင်ပွဲရဲ့ခြံထဲ ရောက် နေတဲ့ အဲဒီကောင်မလေးကိုတွေ့။

(ရင်ထဲ ဇလုံးစေ့ အစာမကြော့ ဖြစ်နေတဲ့ အမရဟာ ဒီကြားထဲ နှစ်ရက် ဝေလတို့အိမ်က အင်္ဂလိပ်စာကျူရှင်ချိန်မှာ အောင်ပွဲနဲ့ တွေ့ဆုံပေမယ့် စကားဟာမပြောမိခဲ့။ တမင်မပြော ဘာ မဟုတ်ဘဲ ပြောစရာစကား မရှိဘဲ ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ နုတ် နည်းနေခဲ့မိတာပါ။)

ဝရန်တာကနေလည်း ထိုကောင်မလေးကို လှမ်းမြင် လိုက်ရော အမရ ရင်ထဲ အံ့ဩချင်စရာ ဒေါသတွေ ထွက်လာမိ ဘာ။ ဒီလောက် ခပ်မြန်မြန် ကောင်လေးတစ်ယောက်အိမ်ကို ထာလည်တဲ့ ဟိုကောင်မလေးကိုလည်း ဒေါ့၊ အောင်ပွဲကိုလည်း အကြောင်းမဲ့ ဒေါ့၊ အမရ လှမ်းမြင်လိုက်တာကို ပြန်မြင်သွား ဆဲ အောင်ပွဲက အမရကို လက်လှမ်းပြလိုက်ပါသည်။

အောင်ပွဲ လက်လှမ်းပြတာကြောင့် ကောင်မလေး ထလည်း အမရရဲ့အခန်းဘက် လှည့်ကြည့်လာသည်။ အမရသည် ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ အောင်ပွဲကို လက်ပြန်မမြဲပေ။ ဝရန်တာ နော်လက်ရန်းပေါ် လက်ပိုက်တင်ပြီး ဒီအတိုင်းပဲ ခပ်တည်တည် ဆက်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ အလိုလို လူက ကျွဲပြီးတိုနေတာ။ ပြီးတော့ မကြာခင်ပဲ ဝရန်တာမှ လှည့်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

အဲဒီနေ့က အမရ ဝရန်တာမှဝင်လာပြီး နာရီဝက် လောက်အကြာမှာ တံခါးဘဲလ်တီးသံနှင့်အတူ အောင်ပွဲ ရောက် ထာပါသည်။ မေမေ တံခါးဖွင့်ပေးသံ ကြားရပြီး ဓဏအပြော အမေက အမရ အခန်းတံခါးကို လာခေါက်၍ ...

“သမီး ... အောင်ပွဲက ဟိုတစ်နေ့က အင်္ဂလိပ်စာအချိန် မှာသင်တဲ့စာအုပ်ပါ။ ခဏတဲ့”

ဟွန်း ... အပိုတွေဆိုတာ အမရ သိတာပေါ့။ သူ့ လည်းတက် ကိုယ်လည်းတက် အတူတက်ကြသားနဲ့ စာပိုတော် တဲ့သူက စာအုပ်ခဏလာတောင်းကြည့်တယ်ဆိုတာ အကြောင်း ပြုချက်သက်သက်ပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ အောင်ပွဲထဲက ကြား ရမယ့် တစ်စုံတစ်ရာသော စကားကို လိုလားနားဆင်ချင်နေမိတဲ့ အမရက စာအုပ်ထွက်ပေးရင်း ဧည့်ခန်းမှာ သူနဲ့မလှမ်းမကမ်း ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“နင့်ကို ခုန ဝရန်တာမှာ တွေ့လိုက်သေးတယ်”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ဝင်သွားတာလဲ”

“ငါ့ဟာငါ ဘာကြောင့်ဝင်ဝင်ပေါ့တော်၊ ဘယ်သူက ကြာ ကြာကြီး ရုပ်နေမှာလဲ၊ ခြေထောက်ညောင်းတာပေါ့”

“ငါ လက်ပြတာ တွေ့လား”

“တွေ့တယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မပြတာလဲ”

“နင်လက်ပြတိုင်း ငါက ပြန်ပြပါ့မယ်လို့ ကတိပေးထား လို့လား”

“အဟင်း ဟင်း”

အောင်ပွဲက မှန်တော့ကြားမှ ဝင်းလက်ပျိုးပျက် အောင် ရယ်မော်လိုက်ရင်း ...

“ဖြူနုငယ်ကတောင် မေးနေတယ်၊ နင့်ကို ဘယ်သူလဲတဲ့”

“ဘယ်သူက !”

“ဖြူနုငယ်”

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“ငါ့ကားပေါ်မှာတွေ့လို့ ဟိုတလောက နင်နဲ့ဝေလ အတင်း လိုက်ကြည့်ကြတယ်လေ”

“အမယ် ... ဝေလ လိုက်ကြည့်တာပါ၊ ငါက ဝေလကားပေါ် ပါနေတော့ အတူတူပါတာတော့ရှိတယ်၊ အတင်းလိုက်မ ကြည့်ပါဘူး”

အောင်ပွဲက အမရကို ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“သူ့ကို ငါက ကားမောင်းသင်နေတာလေ”

“သူ့ကို ! နင်က !”

“အင်း ... ကားမောင်းသင်ပေးနေတာ”

“နင်နဲ့ ဘယ်တုန်းက ခင်တာလဲ”

“ဘယ်တုန်းကမှ မခင်ပါဘူး၊ ငါက ကားရဲ့ဆီဖိုးလေး ဘာလေး ပြန်ရအောင် ကားမောင်းသင်ချင်တဲ့သူ ရှိရင် အိမ်လိုက်သင်ပေးမယ်လို့ မေမေနဲ့ခင်တဲ့ ကားမောင်းသင် တန်းတစ်ခုမှာ ပြောထားတာ၊ ငါ့ကို အလုပ်နည်းနည်း ခု ပေး ခွဲပေးဖို့ပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“လခနဲ့လား”

“အင်းပေါ့၊ အဲဒီ ကားမောင်းသင်တန်းက မေမေမိတ်ဆွေ ဖြစ်နေတော့ ကားမောင်းသင်တန်းဝင်းထဲ မမောင်းချင်ပဲ အိမ်ခေါ်သင်ချင်တဲ့သူတွေထဲက တချို့ကို ငါ့ကိုပေးတာ”

“အိမ်ခေါ်သင်တယ်ဆိုတာက”

“သူ့ကို သွားခေါ်လာပြီး ငါ့ကားနဲ့ပဲ တစ်နေ့တစ်နာရီ သင်၊ တစ်ပတ် ငါးရက်သင်ပေး၊ ပြီးရင် သူ့ကိုပြန်ပို့၊ တစ်ပတ်ကို နှစ်သောင်း”

“အောင်မယ် ... နင်က ဝင်ငွေကောင်းနေတာပေါ့၊ ဘယ် လောက်ကြာအောင် သင်ရမှာလဲ”

“သူတို့ပေါ့ပဲ မူတည်တာပေါ့၊ တစ်ပတ်နဲ့တတ်လည်း ပြီးရောပေါ့၊ နှစ်ပတ်နဲ့တတ်လည်း နှစ်ပတ်သင်ပေါ့၊ တစ်လ နဲ့မှတတ်ရင်လည်း တစ်လပေါ့ဟာ”

ဒီကောင်မလေးဟာ သူ့ရဲ့ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်သူ မဟုတ်ဘဲ ကားမောင်းသင်ပေးနေတာ ဆိုတာကို ကြားလိုက်တာ နဲ့တင် အမရသည် စိတ်ထဲ ကြည့်လင်ရွှင်လန်းသွားကာ ရင်ထဲ က အဖုအထစ် အခုအခံတွေ လျှောခနဲ ကျေပျက်ကုန်လေသည်။ အောင်ပွဲပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လားလို့ နည်းနည်းကလေးတောင်မှ သံသယမဝင်မိပေ။ အလိုလိုနေရင်း ယုံကြည်ပြီးသား ဖြစ်နေပါသည်။

ဒီအကျိုးအကြောင်းကို အမရထံ တကူးတကလည်း သာရှင်းပြ ပြောပြတယ် ဆိုပြန်တော့ အမရသည် အောင်ပွဲအပေါ် စိတ်ထဲမှာ ဘာအပြစ်မှ မြင်စရာမရှိတော့ဘဲ ကျေနပ်သွားပါသည်။ ပိုက်ဆံယူပြီး ကားမောင်းသင်ပေးတာလေ။ ဘာဖြစ်လဲ ... သင် ပေးပါပေါ့။

“နေပါဦး၊ သူ့ကို ကားမောင်းသင်တာက ဟုတ်ပါပြီ၊ နင့် အိမ်ကို သူက ဘာကိစ္စ ပါလာရတာလဲ”

“ပါလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရောက်လာတာ”

“ဘာထူးလဲဟဲ့”

“ထူးတယ်လေ၊ ပါလာတာ ဆိုတာက ငါခေါ်လာတာပေါ့၊ ရောက်လာတာ ဆိုတာက သူ့ဟာသူ ရောက်လာတာကို ပြောတာ”

“သူက ဘာအတွက် ရောက်လာတာလဲ”

“မသိဘူးဟာ၊ ငါတောင် လန့်သွားတယ်၊ ငါ သူ့ကိုကား မောင်းသင်တာ တစ်ပတ်မှာတင် သူကတတ်နေပြီ၊ ကြည့် ရတာ အရင်ကတည်းက သင်တော့ သင်ဖူးပြီးသား ထင် တယ်ဟာ၊ နှစ်ပတ်လောက်နေတော့ သူ လမ်းပေါ်တက်မောင်း နိုင်တာ တော်တော်ကျွမ်းနေပြီဆိုတော့ ငါက အလကား ပိုက်ဆံထပ်ပေးနေရမှာဆိုလို့ ရပ်ရင်ရပ်လိုက်တော့လို့ ပြော ထားတာ၊ အခု သူက အိမ်လာလည်တယ်ဆိုပြီး ရောက် လာတာ”

ခေါင်းလေးကုတ်ကုတ်နှင့် ပြောနေတဲ့ အောင်ပွဲကို ကြည့်ပြီး အမရက ...

“နင့်ကို ကြိုက်လို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

“တခြားဘာကိစ္စ လာစရာရှိလို့လဲ”

“ဒီနားရောက်လို့ ဝင်လာတာလို့ ပြောတာပဲ၊ ငါ့အိမ်လည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာမှန်း မသိဘူး၊ ငါလည်း အိမ်ထဲ တောင် မခေါ်ဘူး၊ ထပ်ခါ ထပ်ခါ လာနေမှာစိုးလို့၊ ခြံထဲမှာပဲ စကားရပ်ပြောလိုက်တာဟာ၊ နင့်ကို လက်လှမ်းပြတော့ သူက အဲဒါဘယ်သူလဲတဲ့”

အမရက အောင်ပွဲဘက် မျက်လုံးတစ်ချက် ဝင့်ကြည့်ကာ အကြည့်ကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်လွှဲပစ်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒီတော့ !! ”

“သူငယ်ချင်းလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့။ သူ မြန်မြန်ပြန်အောင် နှင့်ဆီသွားစရာရှိသေးတယ်လို့ ပြောလိုက်တာ”

ငဏ်း။ ကွယ်ရာမှာတောင် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရပ်တန်းက ရပ်သွားအောင် “ငါ့ရည်းစား”လို့ လိမ်ပြောရန် ပါးစပ်မရဲတဲ့ လူအလေး။

“ဒါနဲ့ပဲ ငါ့ဆီလာရတာပေါ့လေ”

“သူက ပြန်သွားပြီပဲ၊ သူ့ကို ပြောမိလို့ လာတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့လာတာလဲ၊ ငါ့အင်္ဂလိပ်စာကို နင်က လေ့လာ အတုခိုးရမယ်ပေါ့လေ”

“နင့်ကိုလည်း ဒါတွေ ပြောပြချင်လို့လေ”

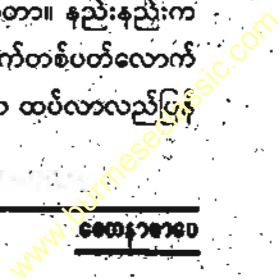
“ပြောစရာ မလိုပါဘူး။ ကြိုလို့ပြောတာမျိုးလည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီလောက် တကူးတက ပြောစရာ မလိုပါဘူး”

“မလိုဘဲ ပြောမိတာက ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ ပြောဖို့လိုနေပြီး ငါက မပြောမိမှ ပြဿနာတက်မှာလေ၊ နင်က ခုတလော စကားမပြောသလိုလို ခပ်တည်တည်နဲ့၊ ပြီးတော့ ခုနက ငါလက်ပြတာလည်း ပြန်မပြဘူးလေ၊ ဒီတော့ ငါက နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ စိတ်ပူပြီး လာခဲ့လိုက်တာ”

အမရက ကြည့်နူးသလို ခံစားမှုလေးကို သူ မသိအောင်ပွတ်ရင်း အံ့ဩတဲ့ကြီး မျက်စောင်းလေးမျိုးထိုးကာသာ ...

“အောင်မာ ... နင်တောင် ဒီစကားမျိုး ပြောတတ်၊ စိတ်တွေ ဘာတွေ ပူတတ်လို့ ... ဟွန်း”

အမရက တကယ်ကိုပဲ အောင်ပွဲ ပြောသမျှကို နှင်းချက်မရှိ ယုံပေသည်။ ဒီကောင်မလေးနှင့် ပတ်သက်လို့လည်း စိတ်မပူခဲ့မိပေ။ အောင်ပွဲဟာ ဖွဲ့ကရာ ကောင်မလေးတွေနှင့် အလွယ်ကလေး ရင်းနှီးတတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ။ နည်းနည်းက ဆေးတောင် စိုးရိမ်စိတ် မရှိခဲ့။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ပတ်လောက် နာလည်း နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ဒီဖြူနုငယ်က ထပ်လာလည်ပြန်တဲ့အခါ အံ့ဩရပါသည်။

အဲဒီရဲ့နောက်တော့ ရက်ခြား ရက်ခြား။ အဲဒီရဲ့
 နောက်မှာ အဲဒီဖြူနုငယ်ဟာ ဖော်လန်ပါ နှုတ်ဆက်စကားပြော
 ရင်းနှီးနေတဲ့အခါ အမရ အံ့အားသင့်ရတော့သည်။ ဒီကောင်
 လေးက ဘယ်လိုပါလဲ။ ခပ်မြန်မြန် အချိန်လေးတိုတိုမှာ ညီအစ်ကို
 နှစ်ယောက်လုံးကို ခြေသွက် လက်သွက် ရင်းနှီးပစ်လိုက်တာပါ
 လား။

ဝေလအိမ်မှာ အင်္ဂလိပ်မှာ သွားတက်တဲ့တစ်ရက်
 “ဟဲ့ ... ဟိုကောင်မလေးက တကတဲတော်၊ ခြေမြန်လည်
 မြန် ရှိလိုက်တာ၊ နင်နဲ့ရော နင်နဲ့ရော ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ခင်
 ကုန်တာလဲ၊ အောင်ပွဲက ကားမောင်းသင်ပေးရတော့ ရင်နှီး
 တာထားတော့၊ ဝေလကကော ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ စင်
 ကွင်းမလွှတ် ပြစ်သွားရတာတုံး”
 “အာ ... သူက အတင်းလာရောတာပါဟာ”
 “အောင်မယ်၊ သူလာရောလည်း နင်ပြန်ရောမှ ဖြစ်တာလေ”
 “ငါက စကားလေး ဘာလေး ပြန်မပြောရင် မကောင်းဘူး
 ပြန်ပြောရုံပါ၊ ပြန်မရောဘူး”
 “မနေ့က နှင်တိုဘက်ခြံထဲ ရောက်နေပြီး နင်နဲ့ ရယ်နေ
 နေတာ ငါဝရန်တာက လှမ်းမြင်ပါတယ်နော်”
 “အတင်းကို ဒီဘက်ကူးလာတာဟာ”
 “လုံးဝမသိဘဲနဲ့ ဒီလိုပဲ ကူးလာလို့ရလား”

“အရင်တစ်ခေါက် လာကတည်းက ဒီကောင် အောင်ပွဲက
 ခြံထဲမှာပဲ ရပ်စကားပြောပြောနေတာကိုး၊ အိမ်ပေါ်ခေါ်မ
 သွားဘူး၊ ငါက ကိုယ့်ဟာကိုယ် အပြင်သွားမလို့ ကားဆီ
 ထွက်လာတာကို၊ ဒီကောင် ... ဒီကောင် ... ငါ့ကိုအတင်း
 ဆွဲထည့်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးတာ အမရရဲ့၊ ငါ့ကို သေဖော်
 သေဖက် ညှိတာ၊ ဖွတ်ကျားကောင်”
 “ဟား ဟား ... ဖြူနုငယ်က မိတ်ဆက်ပေးခိုင်းလို့ပါ
 ဝေလရာ”
 “ဟဲ့ ... ဝေလက ရုပ်ရှင်မင်းသားမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာလို့
 မိတ်ဆက်ခိုင်းရတာလဲ”
 “အရင်ကတည်းက ဟိုဘက်တိုက်လေးက မှုစလေး လှတယ်
 ဆိုတာနဲ့ ငါ့ဘကြီးအိမ်လို့ ပြောထားမိတာလေ၊ ဒီကောင်
 အိမ်ထဲက ထွက်လာတော့ အဲဒါ ငါနဲ့ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ
 လားလို့ မေးပြီး မိတ်ဆက်ပေးခိုင်းတာ၊ ငါက ဘယ်လို
 ငြင်းရမလဲ၊ ငါ့အစ်ကိုကို ငါက တိုသလိုကြီး ဖြစ်နေမှာ
 ပေါ့”
 “အောင်မာ ... မင်းဟာမင်း မလွန်ဆန်နိုင်ရင် မလွန်ဆန်
 နိုင်ဘူးပေါ့”
 “ငါက ဘာလို့ မလွန်ဆန်နိုင်ရမှာလဲ ဟား ဟား၊ မင်း
 ကလည်း ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဟဲ့ ဟဲ့
 ဟဲ့ ... ဆို”

“ဟေ့ကောင် ... မိတ်ဆက်ပေးမှတော့ ထုံးတမ်းစဉ်လာ လူမှုရေးအရ ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့။”

“ငါက မင်း တကယ်ဝမ်းသာတယ်ပဲ ထင်တာပေါ့၊ မင်း ပုံကြီးက တကယ်ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေတဲ့ ပုံကြီးကို”

“ဟိတ်ကောင် ... ငါ ထ၊လုပ်လိုက်ရ”

“ကဲပါ ... နေကြပါဦး၊ မိတ်ဆက်ပေးတာ အထိက ဟုတ် ပါပြီ၊ နောက်တစ်ခေါက်ကျတော့ ဝေလတို့ခြံထဲ ဘယ်လို ရောက်သွားလဲ၊ ခြေသွက်လိုက်တာ”

“မနေ့ကလည်း ဟိုတစ်နေ့ကလိုပဲပေါ့၊ ဒီကောင်နဲ့ ခြံထဲ ရပ်နေကြရင်းနဲ့ ငါလည်း ထွက်မလာဘဲနဲ့ ဒီကောင်ပဲ ငါ့ ကို လှမ်းအော်ခေါ်တာ”

အောင်ပွဲက ရှုမဲ့ကာ အမရကို ကြည့်ရင်း ...

“သူက ဝေလတို့ခြံထဲက ဘာမှန်းမသိတဲ့ ရွက်လှပင်အိုး လေးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး တောင်းပေးပါလုပ်တာဟာ၊ ငါ လည်း စိတ်ညစ်တာပဲ၊ တောင်းမပေးဘူးလို့ ဝေလအမေကို ကြောက်တယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ သူက အတင်းကြီးပဲ သူ ဟာသူ တောင်းမယ် ခေါ်ပေးလို့ပြောတာ၊ ငါက ဝေလ ရှိချင်မှရှိမှာလို့ ပြောစကားရှိသေးတယ်၊ ရွှေစင်က နောက်မေး ပေါက်ကနေ ပေါ်လာရော ...

အဲဒါကို မချောက လှမ်းမေးတယ်ဗျာ၊ ညီမရေ ... ကိုဝေလ ရှိလားဆိုပြီးတော့၊ ရွှေစင်ကလည်း ဟုတ်ကဲ့

ရှိတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ ငါ့ကို ခေါ်ပေးခိုင်းတာ ငါဘယ်လို လုပ်ပြီး ငြင်းမလဲ၊ အပေါ်ထပ်ကို လှမ်းအော်ခေါ်ရတော့ တာပေါ့။”

“တကယ် မနိုင်စိန်ဟာ၊ ငါတို့ခြံဘက် ဇွတ်ကူးလာတာ၊ အဲဒီပန်းအိုးလေး လိုချင်တာတဲ့။ မျိုးရှိရင် မျိုးပေးပါတဲ့၊ အပင်ခွဲလို့ရရင် ခွဲပေးပါတဲ့၊ ဇွတ်တောင်းတာပဲ၊ ဘယ်လို ဟာလေးမှန်း မသိဘူး။”

အမရက အောင်ပွဲကိုတစ်လှည့် ဝေလကိုတစ်လှည့် ဆတ်ခတ်ပြီး ကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဒီ ဖြူနုငယ် ကြောင့် စိတ်ရွံ့ရပုံပေါ်သော်လည်း ဘယ်သူမှတော့ အမြင်ကတ် သူပဲ မရဘဲ ရယ်ချင်စိတ်သာ ရှိနေကြတဲ့ပုံ ပေါ်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ပုံစံဟာ ဇွတ်တရွတ် ခပ်ကဲကဲ ဖြစ်ပုံရတဲ့ ဖြူနုငယ်အပေါ် ချစ်စနိုးပဲ ဖြစ်နေကြသလိုလို။

“နောက်ဆုံးတော့ နင် ပေးလိုက်ရတာပေါ့။”

“ဒါပဲရှိတော့ ငါက အပင်အိုး ခွဲထားပေးမယ်လို့ပဲ ပြော လိုက်တာ၊ ဒါကိုပဲပေးလိုက်ရင် တော်ကြာ ငါ့ကို ငါ့အမေ ကျိုင်နေမှာပေါ့။”

“ဒါဖြင့် ဒီပန်းအိုးယူဖို့ကိစ္စ နောက်တစ်ခါ လာရဦးမှာ ပေါ့။”

“ဟား-ဟား-ဟား ... ဝေလ၊ ဒီတစ်ခါ ပန်းအိုးလာယူပေမယ့် ကိစ္စက မင်းနဲ့ကိစ္စ၊ ငါ မရှိဘူး ပြောလိုက်တာ။”

“ဟေ့ကောင် ... ကျော့ကျော့ပြီး မင်းက ကိုယ်လွတ်မရန်နဲ့လေ၊ မင်းစတဲ့ဇာတ် မင်းနိုင်အောင်က”

“ငါက ဘာဇာတ်မှ မစ၊ပါဘူးကွာ၊ ကားမောင်းသင့်တာ သက်သက်ပါ”

“ကားမောင်းသင်ရာကနေ မင်းကိုစွဲလမ်းလို့ မင်းအိမ်အထိ ပါလာတာပေါ့ကွ”

“ငါ့အိမ်ပါလာပေမယ့် အခု လမ်းက မင်းဘက်လွှဲသွားပြီ”

နှစ်ယောက်သား အလွမ်းမသင့်စဖူး အတူတမ်းတမ်း တဟားဟား ရယ်နေကြတာကို အမရက စုပုပ်ပုပ် ကြည့်နေပါသည်။ သူတို့ဗိုင်းက စကားတွေကို အိမ်ရှေ့စည်ခန်းမှာ ပန်အီပြင်ရင်း ထိုးရင်း ကြားနေတဲ့ အန်တီဂျူလီက ပန်းရိုးတံဖြတ်အရွက်အကြွေအစတွေ အမှိုက်ပစ်ဖို့ သယ်ကာ ဝင်လာရင်းက

“အမယ် ... မင်းတို့ညီအစ်ကိုက ဘောလီဘော-ပုတ်သင်ပုတ်ထုတ်နေကြတယ်၊ ကောင်မလေးက ချစ်စရာလေးဟယ်၊ ကလက်တက်တက် နန့်တန့်တန့်ပုံစံ မရှိပါဘူး သူ့ဟာသူ ခင်ကိုခင်တတ်တဲ့ စရိုက်ရှိတာပါ”

အန်တီဂျူလီ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ချီးမွမ်းနေတဲ့ အမရက အံ့အားတောင် သင့်မိပါသည်။ အန်တီဂျူလီဟာ အလို့ နှစ်ရှည်လများ ရင်းနှီးဝင်ထွက်နေကျ လူချင်းကိုပင်ညီစိတ်လိုလက်ရရှိမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် စကားစမြည်ပြောလာ

ကားများသောအားဖြင့်တော့ သူ့လုပ်လက်စ အလုပ်ကိုသာ စိတ်ဝင်တစား လုပ်နေရင်း နှုတ်ဆိတ်ရင် ဆိတ်နေတဲ့သူပင်။

“မေမေ ကြိုက်တယ်ပေါ့”

လေက သူ့အမေကို စ,သည်။

“မကြိုက်စရာအချက် မတွေ့သေးပါဘူး”

“အကြိုက်ဆုံး အချက်ကတော့ သူ့ကားက ကယ်လီဒီးနား ဖြစ်တာ မဟုတ်လား”

လေ စကားကြောင့် အောင်ပွဲက ပြီးစိမိ ဖြစ်မလို ဖြစ်ပြီးမှ အောင်ထားရတဲ့ပုံ။ အမရကတော့ ကယ်လီဒီးနားကို ဆီဝါ။ ဒါပေမဲ့ တန်ဖိုးကြီး ကားကောင်းကောင်း ဖြစ်မယ်လို့ ဆော့ ခန့်မှန်းမိပါသည်။

“လေ ... အမေကိုနော် ရွတ်တီး ရွတ်ပြောင်နဲ့၊ သူ့ ကယ်လီဒီးနားမောင်းပြီး ဝင်လာပုံက သိပ်ညက်ညော့ စတိုင်ကျတာပဲ၊ အန်တီ ထင်တာတော့ အောင်ပွဲရေ၊ ဒီဟာမလေးဟာ မင်းသင်မှ ကားမောင်းတတ်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ ကျွန်တော်လည်း အဲလိုထင်ချင်သလိုပဲ”

“ဒါဖြင့် ကားမောင်းတတ်ရဲ့လားနဲ့ အောင်ပွဲဆီမှာ တမင် ကားမောင်းလာသင်တယ်လို့ မေမေက ထင်တာလား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါ ဒီကောင်ကို ကြိုက်လို့လား”

“ဘယ်သူ ကြိုက်မှန်းတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ မေမေ ဟိုနေ့က မှန်ပြတင်းနောက်ကနေ ကောင်မလေးကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ပြီး လှမ်းကြည့်နေရာ၊ အဲဒီကောင်မလေးဟာ အောင်ပွဲအပေါ်ရော မင်းအပေါ်ရော အမြဲစိတ်ဝင်တစား လေ့လာနေတာ တွေ့ရတယ်၊ တကယ့်ကို လေးလေးနက်နက် နှင့်နှင့်နည်းနည်း အကဲခတ် သုံးသပ်နေတဲ့ပုံမျိုး”

“မေမေ ပြောမှပဲ လျှို့ဝှက်သံဖို ဆန်လာပြီ”

“အေး ... ကောင်မလေးမှာ နောက်ခံ ဘာအကြောင်းတစ်ခုခု ရှိသလဲလို့ မေမေ သံသယရှိနေတာ၊ အမှန်တိုင်း ပြောရရင် ဒီဘက်ခြံကူးမလာခင် အရင်နေ့တွေကတည်းက အောင်ပွဲတို့ခြံဘက်မှာ အောင်ပွဲနဲ့ နှစ်ယောက်အတူ စကားရပ်ပြောနေရင် အန်တီ ဒီဘက်ကနေ ခန်းဆီးနောက်က ကြည့်နေတာ အောင်ပွဲရဲ့၊ တမင် ချောင်းကြည့်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ...

ပထမဆုံးတော့ အောင်ပွဲ ရည်းစားများလားဟု ဆိုပြီး မြင်ဖူးအောင် လှမ်းကြည့်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မလေး ဝံ့စံက ဝေလကို မမြင်ဖူးခင်ကတည်းက ဒီဘက်ခြံကိုပါ မျက်လုံးတွေက အကဲခတ်ခတ်နဲ့၊ တစ်ရက်က နေခြည် ခြံထဲမှာရှိနေလို့ နေခြည်နဲ့လည်း စကားပြောသေးတာ၊ နေခြည်ကိုလည်း ဖောက်ထွင်းမတတ် အကဲခတ်ပြီး ကြည့်တာ၊ ဒါကိုတွေ့လို့ အန်တီကလည်း စိတ်ဝင်စားပြီး

သူလာရင် လှမ်းလှမ်းကြည့်နေမိတာပါ၊ သူ့မျက်လုံးတွေက ဒီနှစ်အိမ်ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို အမြဲစိတ်ဝင်စားနေတယ်”

“အန်တီ ... ဒါဖြင့် ဝေလကိုကြိုက်လို့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဝင်ရ ချဉ်းကပ်ရမလဲ လမ်းကြောင်းမရှိလို့ ကျွန်တော့်ဆီ ကားမောင်းသင်ချင်ပေမယ့် လာဆောင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ဒီကောင်ကို ကြိုက်တာနေမှာပေါ့”

“အဲလိုချည်းပဲ ပြောမရဘူး၊ ဝေလနဲ့ စကားပြောနေရင်း ဆိုရင် ဝေလကို ဖောက်ဝင်မတတ် အကဲခတ်သလိုပဲ သားနဲ့ စကားပြောနေရင်လည်း သားကို စိတ်ထဲအထိပါ ကြည့်နေသလို ထင်ရအောင် ထွင်းဖောက်လေ့လာနေတာပဲ၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပါပဲ”

အမရကတော့ သူ နီးနီးစပ်စပ် တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် ဆော့တွေ့ရဖူးသေးတဲ့ ဖြူနုငယ်ဆိုတဲ့ ခုတလော သူတို့စကားဝိုင်း ခဲ့စာတ်လိုက်မင်းသမီး ဖြစ်နေသူကို အံ့သြသလို ထူးဆန်းသလို စတင်စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အကျိတ်တစ်ထည်တည်းကို ဟိုဘက်ကတစ်ယောက် ဒီဘက်ကတစ်ယောက် နှစ်ဖက်ညှပ်ကာ နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ဆွဲလိုက်မိပြီးတဲ့နောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြပါသည်။

ဟင် ...!

ဒါက အမရရဲ့ ရင်ထဲတင် ကျိတ်ကာ တိတ်တဆိတ် ရေရွတ်တဲ့ အာမေဋီတိ။

“ဟယ် ... အစ်မ”

ဒါကတော့ တစ်ဖက်က ကောင်မလေးရဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ခပ်ဘွင်းဘွင်း အသံကျယ်ကျယ် ရေရွတ်လိုက်တဲ့ အာမေဋီတိ။

“အစ်မ ... ယုလော၊ အစ်မ ယုလိုက်”

အမရက ခပ်အမ်းအမ်းလေး ငခေါင်းယမ်းရင်း

“ဟင်အင်း ... မယုပါဘူး၊ ရတယ်”

“ယုလိုက်ပါ အစ်မရဲ့”

“ဟင်အင်း၊ ယုမလို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကြည့်တာပါ”

အမရက စကားဖြတ်ကာ တစ်ဖက်လှည့်ထွက်ဖို့ ခြင်လိုက်သည်။

“အစ်မ ဘယ်သူနဲ့ လာတာလဲ၊ ကိုပွဲနဲ့လား၊ ကိုဝေနဲ့လား”

ကိုပွဲ ...။ ကိုဝေ ...။ အမရက ကော့ခင်မလေးကို စေ့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ သွက်လွန်းအားကြီးတော့ စိတ်ထဲ

အမျိုးအနောင်အယုက် ဖြစ်သလိုပင်။ သူကများ အောင်ပွဲနဲ့

လာကို ကိုပွဲ ... ကိုဝေတဲ့။ အဖျားဆွတ်ခေါ်လို့။ ဘယ်လောက်

တောင်များတောင် ရင်းနှီးသက် ကြာခဲ့ပြီးမို့လို့လဲ။ သိတာတောင်

မကြာသေးဘဲနဲ့ ယောကျ်ားလေး သူစိမ်းတွေကို ဒီလိုပဲနာမည်

တွေ အဖျားဆွတ် ခေါ်စရာလား။

ကိုယ်တိုင်လည်း ယောကျ်ားလေး သူစိမ်းတွေကို

အသံတကူ ချက်ချင်းကြီး ခင်မင်ကျွမ်းဝင်ထုတ်မှုမရှိ၍ ခဏ

လေးနှင့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်လို တရင်းတနီး ပေါင်းပစ်လိုက်

တဲ့ မိန်းကလေးတွေမျိုးကိုလည်း စိတ်ထဲ သိပ်သဘောမကျ

“တို့အမေနဲ့ လာတာပါ”

အမရက ခပ်တည့်တည့်ပဲ ဖြေလိုက်ပါသည်။ သိပ်

တည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ဖက်လဲစာကင်းလုပ်ဖို့ မယုံအပ်

ဘူး ထင်သည်။ သူ့နဲ့ကိုယ်နဲ့က အဝေးကြီးကသာ လှမ်းမြင်ဖူးနေကြရတာ။ ခပ်နီးနီးစပ်စပ်ဆိုလို့ ပထမဆုံးအကြိမ် အောင်ပွဲရဲ့ ကားကို အမီလိုက်ပြီး ဘေးချင်းယှဉ်ဖြတ်ပြီး ကြည့်တုန်းက တစ်ခါတည်းရယ်။

ဒါလည်း ခဏကလေး။ အဲဒီတုန်းက မြင်ဖူးတာနဲ့ပဲ အမရက တိုက်ဝရန်တာကနေ အောင်ပွဲတို့ ဝေလတို့ခြံဝင်းတွေထဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းအဝေးကို လှမ်းမြင်တော့ စိတ်မှန်းနဲ့သာ သူပဲကိုးလို့ မှတ်မိနိုင်တာပါ။ ခုလည်း မြင်မြင်ချင်း တွေ့ဖူးလိုက်တာလို့ ဇာစ်ချက် ဧဝေဝါ ဖြစ်ပြီးမှ အဲဒါ ဖြူနုငယ်ပဲလို့ မှန်းလိုက်နိုင်တာပင်။

သူကကော ဘယ်တုန်းက သေချာမြင်ဖူးတာနဲ့ သေချာနှုတ်ဆက်နိုင်တာပါလိမ့်။ တကယ်ဆို ကားချင်းယှဉ်တုန်းကလည်း သူက ဝာအံ့တံ့ဩလေး လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ ဖျတ်ခဲလောက် အချိန်အတွင်း ဝေလကိုရော ကိုင်းပြီးလှမ်းကြည့်တဲ့ အမရကိုရော မြင်ရတာ။ အမရကလည်း အကြာကြီးဆက်ပြီး ရှေ့ကိုင်းပြီး ကြည့်နေတာမဟုတ်။ မြင်လိုက်ရပြီးတဲ့နောက် ပုံမှန်လေးပဲ ပြန်မှီထိုင်နေလိုက်တာ။

သူ ဘာကြောင့် မှတ်မိရတာလဲ။ ဘာကြောင့်သေချာရတာလဲ။

“ဟိုဟာ အစ်မ အမေလား။”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်”

“ကိုဝေတို့ ကိုပွဲတို့ကို လိုက်မပို့ခိုင်းဘူးလား။”

စပ်စုပြီး အရောင်လှတဲ့ ထိုကောင်မလေးကို အမရက မေတ္တာမရှိလှဘဲ စိတ်ထဲကလည်း၊ ခင်ကိုမခင်မိဘဲ ရိုတာကြောင့် ...

“ဘာလို့ သူတို့ကို ပို့ခိုင်းရမှာလဲ”

သူ မေးတာကို မကြိုက်ဘူးဆိုတာ သိသာစေတဲ့ ချက်နှာလေးသံတို့နှင့် ပြန်မေးလိုက်တာပင်။ ဒါပေမဲ့ ဖြူနုငယ်က တွန့်မသွားဘဲ တလွင်လွင်ကလေး ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“ချောဆွဲပေါ့ အစ်မရဲ့။ သူငယ်ချင်း ယောကျ်ားလေးတွေဆိုတာ ဒီလိုခိုင်းပေး ချောဆွဲပေးရမယ် မဟုတ်လား။”

“မဆိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်။ တို့က သူငယ်ချင်းတွေကို ပေါင်းတာ အဲသလို ချောဆွဲဖို့ အစီအစဉ်နဲ့ ပေါင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါမှလည်း တကူးတက ပို့မခိုင်းဖူးပါဘူး။ ကြိုကြိုက်ပြီး တစ်နေရာအတူသွားဖြစ်လိုက်တာမျိုးသာရှိတာ။ တမင်တကာ တို့ကိစ္စကို လိုက်ပို့ပေးပါ ဆိုတာမျိုး ရှိကိုမရှိတာ”

ဘာကြောင့်များ ဒီကောင်မလေးအပေါ် မကြည်ခာ နှင်ရတာလဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပင် သေချာမသိတော့ပါ။ သူ့လေးသံအရ သူကတော့ မကြာခင် အောင်ပွဲတို့ ဝေလတို့ကို ချောဆွဲကာ နာကာ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ပို့ခိုင်းတော့မှပဲလို့ အက်ခတ်ပုလဲအပြီး မကျေနပ် မနာလိုမိတာမျိုး ဖြစ်မယ်ထင်သည်။

ကိုယ်တိုင်လည်း အောင်ပွဲတို့ ဝေလတို့ကို အကူညီ မတောင်းချင်၊ မခိုင်းချင်၊ ချောမဆွဲချင်။ တခြားကောင်မလေး တစ်ယောက်က နောက်မှပေါ်တဲ့ ရွှေကြာပင်ဖြစ်လာပြီး အကူညီ တွေ တောင်းမှာ ခိုင်းမှာ ချောဆွဲမှာကိုလည်း မကြည့်ဖြူ မနာလို ချင် ဖြစ်နေတာပင်။

“အဟင်းဟင်း ... မမကလည်း အေးလိုက်တာ”

အောင်မာ ... သူကများ လူကို အေးသလေး ဘာ လေးနဲ့။

“အစ်မက အဲလို ခပ်အေးအေးချမ်းချမ်းလေးဖို့ ကိုပွဲတို့ ကိုဝေတို့က အစ်မကို အရမ်းခင်ကြတာ နေမှာပဲနော်၊ ဖြူကကျတော့ ကောင်လေးသူငယ်ချင်းတွေကို အခိုင်းထု လို့ထင်တယ်၊ ရှိသမျှ ကောင်လေးသူငယ်ချင်းတွေလည်း ဖြူနားမကပ်ဘဲ ပတ်ပြေးနေကြတာ၊ အရေးကြိုရင် ဘယ် သူ့ကို ဘယ်သွားရှာရမှန်းတောင် မသိဘူး ... အဟိ”

အေးပေါ့။ နင် ဒီလို အခိုင်းထုလို့ ချောဆွဲလိုပဲ နေမှာပေါ့။ မကြာခင် အောင်ပွဲတို့ ဝေလတို့လည်း ပြေးမှာပဲ။ မပြေးနိုင်ခင် နင်ရဲ့ဖြူဖြူဥဥ ဝိုးတောင့်တဲလေးလို ချစ်ရာအသွင် လျာလေးမှာ ငြိတွယ်ကျဆုံးမသွားဖို့ပဲ လိုတာ။

“နေပါဦး၊ တို့ကို ဘယ်လိုလုပ် သိနေလဲ”

“ဟယ် ... သိတာပေါ့၊ အမရ ဆိုတာ ကိုပွဲတို့ ကိုဝေတို့ အရေးအထားဆုံး ချစ်သူငယ်ချင်းမလေးပဲဟာ၊ သိတာပေါ့”

“အဲဒါက စကားအရ ကြားဖူးတာလောက်ပဲ ရှိတာမဟုတ် လား၊ မြင်တာနဲ့ တို့မှန်း ဘယ်လိုလုပ် တန်းသိတာလဲ”

“မြင်ဖူးတယ်လေ”

“ဖျတ်ခနဲလောက်ပါပဲ၊ နောက်ပိုင်းတွေက အဝေးကြီးက လှမ်းမြင်တာ သဲကွဲတာမှ မဟုတ်တာ”

“အစ်မက မသိပေမယ့် ဖြူက အစ်မကို သွေးချဉ်မြှင့်ဖူး အောင် လိုက်ကြည့်ထားပါတယ်”

“ဟင် ...၊ ဘာလုပ်ဖို့ လိုက်ကြည့်ရတာလဲ”

“မြင်ဖူးချင်၊ ခင်ချင်လို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ ခင်ချင်ရတာလဲ”

“အစ်မက ကိုဝေနဲ့ ကိုပွဲရဲ့ အရေးပါတဲ့ သူတစ်ယောက်ဖို့ လို့ သူတို့နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးချင်ရင် အစ်မကို ပစ်ဝယ်ပြီး ချန်ရစ်ထားခဲ့လို့ မရဘူးဆိုတာ ဖြူ သိတာပေါ့”

“မလိုပါဘူး၊ မဆိုင်ပါဘူး ဖြူနုငယ်၊ သူတို့ကို ခင်ချင် တာနဲ့ပဲ တို့ကိုပါ အသားလွတ် အခြောက်တိုက် လိုက် အရောဝင်ဖို့ မလိုပါဘူး”

“အဲလိုကြီး သက်သက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး အစ်မရဲ့၊ သူ တို့နဲ့ ခင်ချင်တော့ သူတို့နဲ့ခင်တဲ့ တခြားသူကိုပါ ခင်လိုက် တဲ့သဘောပါ၊ အစ်မကိုလည်း ဖြူက မြင်မြင်ချင်း ခင်လို ပါ”

အမရက ခပ်ချဉ်ချဉ်နှင့်ပင် ...

“လူတစ်ယောက်ကို ခင်မင်ဖို့ကိစ္စက အလောက်တောင် ရုတ်တရက် လျှပ်တစ်ပြက် အလွယ်တကူ ဖြစ်နိုင်လား တို့အတွက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တို့က ဘယ်သူ့ကို အလောက်ကြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် အလွယ်တကူ မခင်နိုင်ဘူး”

“ဖြူကိုရော”

အလိုလေး။ ပေါ်တင်ကို မေးတာပါပဲလား။ သူ့မူတ်နာပြောင်မှတော့ ကိုယ်ကလည်း ပြောင်မှပဲ ဖြစ်တော့မှာပေါ့။

“ခေါ်ပြော ဆက်ဆံဖြစ်ရင်းကနေ ကိုယ်နဲ့ စိတ်ချင်းတူတတ်ပြီး ဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ ခင်လာနိုင်တာပေါ့၊ မြင်မြင်ချင်တော့ ခင်ကို မခင်တတ်တာ”

“ဒါဖြင့် အစ်မနဲ့ ခင်လိုရအောင် များများလေး ခေါ်ပြော ဆက်ဆံပေးမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ် အစ်မ”

ဇွတ်ပါပဲလား။ သူက ဇွတ်ပြောလေ အမရကအပြစ်ကတ်လေပင်။ သူဟာ အရောင်ဖို့လွယ်တဲ့ ဝေလကို မပြောအရောင်ဖို့မလွယ်တဲ့ အောင်ပွဲကိုတောင် ဇွတ်တုဂ္ဂတ် အရောင်ထားတဲ့သူပဲ။ အနီတီဂျူလီ ကောက်ချက်ချထားတာကို နားထောင်ပြီးတဲ့နောက် ကားမောင်းသင်တာဟာတောင်မှ ရိုးရဲ့လား။ အမရလည်း သံသယဝင်မိသည်လေ။ အနီတီဂျူလီလည်း ပါအတူ အမျိုးသမီးကြိပ်။

ကားမောင်းတတ်ရဲ့သားနဲ့ ကားမောင်း သင်ဖို့ အကြောင်းပြပြီး အောင်ပွဲနဲ့ ရင်းနှီးအောင်လုပ်၊ အဲဒီကတစ်ဆင့် ဆလနဲ့ ရင်းနှီးအောင်လုပ်တာဆိုရင် သူ့ရဲ့တကယ့်ပစ်မှတ်က အယ်သူလဲ။ အောင်ပွဲလား၊ ဝေလလား။

အမရက ဖြူနုငယ်ကို အင်တင်တင်ကြည့်ကာ ... “မင်းပုံစံက တကယ် ခင်လို့ မင်လို့ အလိုအလျှောက် ရင်းနှီးသွားတာ မဟုတ်ဘဲ မဖြစ်မနေ အရေးတကြီး ခင်ကိုခင်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေတာပါလား”

“အဟီးဟီး ... အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး အစ်မရဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဝေလနဲ့ အောင်ပွဲကို ခင်ချင်လို့တော့ တို့ကိုပါ ဆွဲကပ်ပြီး မခင်မဖြစ် ခင်လိုက်ရတယ် ဆိုတာမျိုး မလိုအပ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိတ်လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ခင်ချင်တဲ့သူကိုပဲခင်ပါ၊ ရပါတယ်”

အမရက ပြောပြီးပြီးချင်း မလှမ်းမကမ်းနားလေးမှာ အော်တော့ကြည့်နေတဲ့ မေမေဘက် လျှောက်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သော် ဖြူနုငယ်က အမရရဲ့နောက်သို့ အပြေးကလေး ကပ်ပါအံ့ရင်း ...

“ဟင့်အင်း ... အစ်မကိုလည်း ခင်မှာ၊ အဟီး”
ရော် ...။

ခက်နေပါပေါ့လား။

“အစ်မနာမည်ကို ကြားကတည်းက ခင်ချင်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ !”

“အမရာ ဆိုတဲ့ နာမည်တော့ မှည့်တာများလို့ ကြားဖူးတယ်လေ၊ အစ်မက အမရာတဲ့၊ ကိုပွဲက ပြောတယ်၊ နာမည်မှာ သရတွေမပါပဲ ဗျည်းတွေချည်းပဲပါလို့ အဲဒီအမရာ ဆိုတဲ့သူငယ်ချင်းကို သူက တစ်ခါတလေ ချစ်စနိုးနိုးနောက်ပြီး ‘ဗျည်း’ လို့ခေါ်တယ်တဲ့”

အမယ် ...။ အောင်ပွဲက ကိုယ့်ကွယ်ရာမှာ ကိုယ့်အကြောင်းကို ပြောလေ့ရှိတယ်ပေါ့။ ချစ်စနိုးနိုးတဲ့။ အမရာက တစ်မျိုးလေးသော ခံစားချက်နှင့် ဖြူနုငယ်ကို လှည့်ကြည့်နေသည်။

“ကိုပွဲ အဲလိုပြောတာ ကြားပြီးကတည်းက ဖြူက အစ်မထံ ချစ်နေတာ၊ ကိုပွဲက ချစ်စနိုးလေးဆိုတော့ ဖြူကလည်း ချစ်စနိုးလေးပေါ့ ... အဟံ”

ဘယ်လိုကောင်မလေးပါလိမ့်။ အမရာသည် အမြင်ကတ်ကတ်ကြားကပင် ရယ်ချင်သလိုလိုဖြစ်ကာ ဒီကောင်မလေးကို သူပါ လှစ်ခနဲ ချစ်စနိုးစိတ် ပေါက်လိုက်မိသည်။

“အစ်မကို ကိုပွဲရော၊ ကိုဝေရောက သိပ်ချစ်တာ၊ သူတို့ပြောတဲ့ စကားတွေထဲမှာ အစ်မနာမည် မပါတာမရှိဘူး ဖြူက ဖြူနုလည်း အဲလိုခင်ချင်တာ”

ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ရူးများနေရောလား။ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်ကို ဇွတ်အတင်းပဲ သူကစလို ခင်ချင်နေတာဟာ

ဘာအကြောင်းကြောင့်ပါလိမ့်။ သူတောင် ဒီလောက်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနေသေးတာ ကိုယ်လည်း ခပ်ဘွင်းဘွင်း မေးချလိုက်ဖို့ အမရာက ဆုံးဖြတ်ရင်း ...

“တို့တောင် အခု စဉ်းစားနေမိတာ၊ ဖြူနုငယ်က အောင်ပွဲဆို ကားမောင်းသင်မိရာကတစ်ဆင့် ခင်မင်ကြဖို့ ဖြစ်လာတာလား၊ အောင်ပွဲနဲ့ ဝေလကို ခင်ချင်မင်ချင်လို့ အောင်ပွဲဆိုမှာ ကားမောင်းသင်လိုက်တာလား ဆိုတာလေ”

ဖြူနုငယ်က စက္ကန့်ပိုင်းမျှ အငိုက်မိသလို ဖြစ်သွားရင်း ...

“အဟား ဟား ... အစ်မက ပြေးတယ်နော်”

“ဘာပြေးတာလဲ”

“ဒါပြေးတာလေ”

ဖြူနုငယ်က နားထင်ကို လက်ညှိုးလေးကွေးပြီး အထောက်အကူ ခေါက်ပြလိုက်တာပင်။

“ဒီလောက်နဲ့ ဒါပြေးတယ်လို့ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး ထင်ပါ့တယ်၊ တို့တင်မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့အားလုံး အဲလိုပဲ တွေးမိနေတာပါ၊ အောင်ပွဲတို့ ဝေလတို့ရောပဲပေါ့”

“သင်ချင်လို့ သင်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခင်ချင်လို့ သင်တာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်မရယ်၊ ကိုပွဲရယ်၊ ကိုဝေရယ်ကို ဖြူ တကယ်ခင်တာပါ၊ ပြီးတော့ အခု အစ်မလည်းပါတယ်၊ အစ်မက စကားပြောကြည့်တော့ ပိုခင်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ခင်ချင်လို့သင်တာ ဆိုရင်တော့ ဖြူနုငယ်က အောင်ပွဲတို့ နားကို ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခုနဲ့ လှည့်စားပြီး ချဉ်းကပ်ခဲ့တာ လို့ ဖြစ်နေပြီလေ။ တကယ်ပဲ သူတို့နဲ့ ဖြူဖြူစင်စင် ရိုးရိုး သားသား စစ်စစ်မှန်မှန် ခင်ချင်တာဆိုရင်တော့ သူတို့အပေါ် လှည့်စားမှုမရှိဖို့ လိုတယ်နော်။ လူတိုင်းက ကိုယ့်အပေါ် တကယ်ခင်မင်တဲ့ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းမျိုးကိုပဲ သဘောကျမှာထင်တယ်။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် အတင်း လာပေါင်းတဲ့သူကို သိပ်သဘောကျမယ် မထင်ဘူး။”

အမရ စကားကြောင့် ဖြူနုငယ်က တစ်ချက်ကလေး ဝိုင်တွေတွေ စဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်စိတ်ရင်း သဘောထားက ဖြူစင်သန့်ရှင်းရင်တော့ ပြီးတာပဲပေါ့ အစ်မရဲ့၊ မဟုတ်ဘူး လား။”

ချက်ချင်းပဲ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပြန်ဖြစ်သွားကာ အမရ နောက်ကပဲ ကွေ့ပတ်လျှောက်ကာ လိုက်ပါလာသည်။ အမရက အိတ်တစ်လုံးကို ကြည့်နေတဲ့ မေမေနား ရပ်လိုက်လျှင် ...

“ဒါအစ်မရဲ့မေမေပေါ့နော်”

“အင်း”

“အန်တီကလည်း ချောတာပဲနော်၊ တကယ်တော့ အမေ ချောလို့ သမီးချောတာပေါ့နော် အန်တီ၊ အဟင်းဟင်း”

ဘယ်သူပါလိမ့်လို့ ပြုံး၍လှည့်ကြည့်သော မေမေကို ...

“ဖြူနုငယ်တဲ့ မေမေ၊ အောင်ပွဲ ဟိုးတလောက ကားမောင်း သင်ပေးတဲ့ ကောင်မလေးလေ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ကားမောင်းသင်တာ တတ်သွားပြီ လား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ တတ်သွားပါပြီ”

ဒေါသဉာဏ ကလေးဆန်တဲ့ အပြုံးမျက်နှာလေးနှင့် ဖြူနုငယ်ကို နေ့နေကြည့်ရင်း ...

“သမီးက ချစ်ရာလေးပဲ၊ ငယ်ဦးမှာပေါ့နော် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... အစ်မတို့ ကိုပွဲတို့ ကိုဝေတို့ထက်တော့ ငယ် ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ်ဆိုရင်တော့ မငယ်တော့ မိဘူး အန်တီ ... အဟီး၊ သမီးက အသက်နှစ်ဆယ်ရှိပါ ပြီ”

“ဪ ... အန်တီက ခုမှ ဆယ်ရှစ်နှစ်လောက် ထင်နေ တာ”

“သမီးက ရှစ်ဆယ်ကိုးခုနှစ်မွေးတာ အန်တီ၊ နောက်လထဲ မှာ သမီးအသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်မှာ၊ မွေးနေ့ကျရင် ကိုပွဲတို့ ကိုဝေတို့ အစ်မတို့ကို ဖိတ်ဦးမယ်နော်၊ လာနော် ... အစ်မ၊ လာရမယ်နော်”

အမရက မဖြေဘဲ ပြုံးပဲပြုံးနေပါသည်။

“သမီးက အစ်မကိုလည်း ခင်ချင်လို့ပါ အနတ်ရယ်၊ အဲဒါ အစ်မက ပြောတယ်၊ သူက အလွယ်တကူ မခင် တတ်ဘူးတဲ့၊ ဖြူကိုလည်း မြင်မြင်ချင်း မခင်ဘူးတဲ့ နောက်မှပဲ တဖြည်းဖြည်း ခင်ရင်ခင်လာမှာတဲ့”

သူ့သမီးဟာ ဒီလိုပြောဆိုလေ့မရှိတာ သိ၍ ဒေါသနဲ့ က အမရကို အကဲခတ်ကာ ရယ်မောပါသည်။ အဲဒီဆိုင်ထဲက ထွက်လာကြလည်း ဖြူနုငယ်ဟာ သူတို့သားအမိနောက်က အတူထွက် ပါပြီး စကားရော ဖွဲရောပါလာသည်။ သူတို့ဝင်တဲ့ဆိုင်တွေ လိုက်ဝင်။ သူ့မှာ ရှာကြပြောစရာ စကားတွေလည်း ရှိပဲရှိနိုင်လွန်း ပါသည်။

မေမေနှင့်တော့ အချီအချပင်။ မေမေကလည်း စကားပြောဖော်သာရှိလျှင် မုန့်တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ချကျွေပြီး တမေ့တမော ပြောတတ်သူမျိုး ဖြစ်လေရာ နှစ်ယောက်သာ စကားလမ်းကြောင်း တည့်နေသည်။ ဂမုန်းပွင့်မှာ စိတ်ကြိုက်ပင် လိုအပြီး ပြန်ကြတော့မည်လုပ်တော့ ဖြူနုငယ်က သူလိုက်ပို့ဆောင် ဆိုသည်။ အမရတို့က ငြင်းလည်း အတင်းအကျပ်ပင် ...

“အစ်မကလည်း၊ ဒီနားလေး နီးနီးပဲ ပို့ရမှာတို ဘာ အားနာမနေပါနဲ့၊ ဖြူလည်း အဲဒီက ဖြတ်ပြန်ရမှာပဲ။ ကျန်ရှင်အိတ်ဖက် ခဏမျိုးဝင်လိုက်ရတာပဲရှိတယ်၊ အပန်း မကြီးတာ။”

“ဒါပေမဲ့ ကားငှားရင်လည်း လွယ်ပါတယ်၊ တစ်ထောင်ပဲ ပေးရတာ၊ ညီမ အပြန်နောက်ကျနေလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်ပြန်လိုက်ပါ”

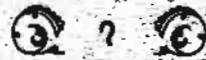
“အာ ... နောက်လည်းမကျဘူး၊ နောက်ကျလည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ကားငှားဖို့မလွယ်လို့ လိုက်ပို့တာမှ မဟုတ်တာ၊ လွယ်လွယ်ခက်ခက် ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေအဖြစ် လိုက် ပို့တာပါ အစ်မရဲ့”

ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရ ပြုမရဘဲ မေမေလက်ကိုပါ အတင်းဆွဲကာ သူ့ကားဆီ ခေါ်လာပါသည်။ ဝေလတို့ပြောတဲ့ ကယ်လ်ဒီးနားဆိုတဲ့ကားကိုလည်း ခြောက် ... ဒီကားပါလားဟု ခုမှပဲ သိရပါသည်။ မော်ဒယ်လ်မြင့်မြင့် ကားကောင်းကောင်း ကြီးကို ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနှင်ပုံနှင့် မြင့်မားတဲ့ အဆင့်အတန်း အသိုင်းအဝိုင်းက သူ့ဌေးသမီးကလေးဖြစ်ကြောင်း သိသာနေစေ သည်။

သူ့ရဲ့အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်၊ အိတ်၊ ဖိနပ် ဆွဲ၊ ကားထဲမှာ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်သထားပုံတွေ ကြည့်တာနှင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကိုလည်း မုန်းဆန့်င်နေတာပင်။ လူလေးကလည်း ချစ်စရာကောင်းကာ နောက်ခံဘက်ဂရောင်းကလည်း တောင့်တင်း ဩဇာရှိ လိုတရနေတဲ့ ဒီကောင်မလေးရဲ့ သည်းသည်းလှပ လိုက် ခင်ခင်ပတ်သက်နေမှုကို အောင်ပွဲတို့ ဝေလတို့ ဘယ်လောက်များ သာသင့်ခံနိုင်ကြမလဲ။

မိန်းကလေးတွေနှင့် ခင်မင်ခဲတဲ့ အောင်ပွဲ၊ ဖြူနုငယ်
ကိုတော့ လိုက်လျောရင်းနှီးနေရတာကိုတွေးပြီး စိတ်ထဲ တင်းကျပ်
သလိုလို မနှာလိုသလိုလို ဖြစ်လိုက်၊ ကောင်မလေးရဲ့ ပကတိ
အရင်းခံ ချစ်ခင်စရာ ဟန်ပန်မှုရာလေးကို ချစ်စနိုးလိုလို ဖြစ်လိုက်
နှင့် အမရ ရင်ထဲ ဗျာများနေပါသည်။

“ဟော ... လာပြီ”

ဟွန်းသံ တီခနဲကြောင့် အောင်ပွဲက ပြောလိုက်လျှင် ...
“သားရယ် ဒီတစ်ခါတော့ ခြံထဲတင်ရပ်ပြီး သူလာပေးတဲ့
ငါးရဲ့ ခြောက်တွေ မယူပါနဲ့၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ သူတ
တကူးတက လက်ဆောင်လာပေးနေတာကို အိမ်ပေါ်လေး
တော့ ခေါ်ထိုင်ခိုင်းပါဦး သားရဲ့”
“တကယ်ရုပ်တယ် အဲဒီကောင်မလေးက၊ လာမပေးနဲ့ဆို
လည်း ဇွတ်ပဲလာတာပဲ၊ အိမ်ပေါ်ခေါ်ထိုင်ခိုင်းရင် ပိုရောင်
တက်ဦးမယ်၊ ကိုယ်က ဘယ်လိုပဲရိုးရိုး ကြာရင် အမရက
အထင်လွဲလာတော့မယ် မေမေရ”

ခေါ်နေခြည်က သားဖြစ်သူကို ပြုံးပြီး မျက်စောင်းရှယ်

ည်။

www.burmeseclassic.com

“ခုတောင် အမရက ဒီကောင်မလေး ကျွန်တော့်ကိုကြိုက်တာလား၊ လေကို ကြိုက်တာလား ဆိုတာ သေချာလေ့လာ အကဲခတ်နေတာ”

“ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်နေတာလဲ မေမေလည်းသိချင်တယ်”

“လေကို ဖြစ်မှာပေါ့”

အောင်ပွဲရဲ့ အလွတ်ရုန်း ရှောင်ထွက်ပုံကို ဒေါ်နေခြည်က သဘောတကျ ရယ်မောနေရင်း ...

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အိမ်ပေါ်ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါ သားရယ်၊ အားနာစရာကြီး”

“မေမေကလည်းဗျာ၊ အဲဒါ နောင်အမြဲ လာတော့မှာ”

သားအမိနှစ်ယောက် ပြောမဆုံးခင်ပဲ ကားက ပေါ်တီကိုအောက် ဝင်လာပါပြီ။ အောင်ပွဲက မှန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာနှင့် အိမ်ထဲက ထွက်လိုက်ရင်း ...

“လာပေးမနေပါနဲ့တော့ဆိုတာ ပေးဖြစ်အောင် လာပေးသေးတယ်”

“ကိုပွဲ မကြိုက်ပေမယ့် အန်တီတို့ အန်ကယ်တို့ လူကြီးတွေ ကြိုက်မှာပေါ့လို့၊ ငါးရဲ့ ခြောက်မကြိတ်တဲ့ ဗမာလူမျိုးနီလား၊ ပြော ...၊ တကယ့်အတောင်းစားကြီးတွေ ရှယ်တွေ ရလို့ ဖြူက လာပေးတာပါ”

ဒေါ်နေခြည်က အောင်ပွဲနောက်က ထွက်လိုက်လာရင်း ...

“ကဲ ... ကဲ ... လာ ... သမီး လာ၊ အိမ်ပေါ်လာထိုင်ခိုင်းဦး၊ တကူးတက လာပေးတော့ သားက အားနာလို့ပါ သမီးရဲ့”

“ဒီမှာ အန်တီ”

ဖြူနုငယ်က သူ့ကားနောက်ဘက်ခန်းထဲက ငါးရဲ့ ခြောက်နှစ်ချပ်ထဲသာပါသော အတွဲတစ်တွဲကို ဆွဲထုတ်လိုက်လျှင် ဒေါ်နေခြည်မှာ ရင်ဘတ်ဖိရင်း ...

“အံ့မယ်လေး... ငါးရဲ့ ခြောက်ကြီးတွေက ကောင်းလိုက်တာ”

“အရမ်းကောင်းလို့ သမီးက အန်တီတို့ကို လက်ဆောင်ပေးချင်တာ အန်တီရဲ့၊ ဒါမျိုးကြီးတွေက အမြဲရတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ရောင်းတန်းအတွက် ပါလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ သမီးတို့အိမ်စားဖို့ဆိုပြီး အင်းထဲက စပါယ်ရှယ်လုပ်ပေးလိုက်တာ အန်တီ၊ ကိုပွဲတို့အိမ်၊ ကိုဝေတို့အိမ်၊ ပြီးတော့ မအမရတို့အိမ်ဖို့လည်းပါတယ် အန်တီရဲ့”

“ဟုတ်လား”

ငါးရဲ့ ခြောက်ပြားကြီးဟာ လူကြီးလက်တစ်ပိုင်းစာပဲကော၊ ဒေါ်နေခြည် လက်နှစ်ဖက်ကို ကွေးဝိုင်းဆက်ကာ လက်ထယ်ထိပ်ကလေးချင်း ထိထားနိုင်တဲ့ အဝန်းအဝိုင်းထက်ကို ခြွေးသေးတဲ့ အသားထူ ငါးရဲ့ ခြောက်ကြီးတွေ။ တစ်ပြားတည်း ဆယ်သားလောက်တောင် ရှိနိုင်ပါသည်။

“အသားချည်းပဲ အန်တီ၊ မီးပုတ်ပြီး ရေနေ့ကြမ်းလေးနဲ့ မြည်းနော်”

“အေးပါ သမီးရယ်၊ အားနာစရာ ကောင်းလိုက်တာ သမီးတို့အိမ်က လူကြီးတွေ စားပါစေကွယ်”

“အများကြီး ပါပါတယ် အန်တီရဲ့၊ အိမ်စားဖို့ရော လင်ဆောင်ပေးဖို့ရော တစ်ပုံကြီးပဲ၊ အိမ်မှာတော့ ငါးရုံခြောက် ငါးကျည်းခြောက်၊ ငါးပုပ်ခြောက်ဆိုတာ တစ်မုန့်ပဲ၊ စားတောင်မစားချင်ဘူး၊ ပြုဆို အနံ့တောင် မခံချင်တော့ဘူး မေမေက တစ်ခါတလေ ပွဲရုံလိုက်ခဲ့လို့ခေါ်ရင် သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ၊ ခေါင်းတွေကိုက်လို့၊ အနံ့တွေရှူရတာနဲ့တင် သွေးတိုးတယ်”

ညှော်ခန်းထဲ ဝင်ထိုင်ရင်း စကားအမျှင်မပြတ်ဘဲ ပြုနုနုနုကို အောင်ပွဲက စိတ်စွပ်စွပ်နှင့် မျက်ခုံးတွန့်ကြည့်နေပါသည်။ ဘယ်လိုဟာမလေးပါလိမ့်။ ဘာမှန်းကိုမသိတာ။ တစ်နေ့တော့ ငါ့ခရုပဲလို့သာ တွေးနိုင်လျက် တာတစ်ခုခုလဲဟာ ဘယ်လိုမှ ဉာဏ်မမီတာပါ။

စကားခပ်များများ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတတ်တဲ့ မိမိကလေးတွေကို စိတ်လည်းမရှည် မျက်စိလည်းနောက်၊ သဘောလည်းမကျတတ်တဲ့ အောင်ပွဲသည် ဒီပြုနုနုနုဆိုတဲ့ ငတိမတွေကိုကျတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ခွင့်လွှတ်မှန်းမသိ ခွင့်လွှတ်ခံမိရပါသည်။ စိတ်မရှည်လှပေမယ့်လည်း တင်းတင်းမာမာ

မောင်းမထုတ်ရက်သည်မှာ ဘယ်လို ရေစက်မျိုးများကြောင့်လဲ စဉ်းစားမရပါ။

“အန်တီ ကြိုက်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ကြိုက်တာပေါ့ သမီးရယ်၊ သမီး ပြောသလိုပဲ၊ ငါးရုံခြောက်ပုတ် မကြိုက်တဲ့ မြန်မာ ရှိလားဆိုသလိုပေါ့၊ ကြိုက်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက် ခေါင်အရွယ်ကြီးတွေ တန်ဖိုးလည်း နည်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ အားနာတယ်ကွယ်”

“ဘာအားနာစရာရှိလဲ အန်တီကလည်း၊ ခင်နေကြတဲ့သူတွေပဲဟာ၊ သမီးအမေက ငါးခြောက် ပုစွန်ခြောက် ပွဲရုံမဟုတ်ဘဲ အန်တီက ငါးခြောက် ပုစွန်ခြောက်ပွဲရုံကို ပိုင်တာဆိုရင်လည်း သမီး အချိန်မရွေး တောင်းစားလို့ရမှာပဲ မဟုတ်လား အန်တီ”

“အေးပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒါပေါ့”

“အဟီး ဟီး”

“အပြောလေးတွေကတော့ ညွန့်နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလေး ဘာကိုရည်ရွယ်နေတာလဲ ဆိုတာသာ စဉ်းစားမရတာ”

“ဪ ... သားကလည်း”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကားမောင်းသင်သလိုနဲ့ ရင်းနှီးလာတာ၊ ဂှားမောင်းကလည်း အရင်ကတည်းက တတ်ပြီးသားလို့ တောင် ထင်မိတယ်၊ ဇွတ်ရင်းနှီးတာကလည်း မြန်ဆန်လွန်းတော့ မျက်စိတွေလည်ပြီး ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲ မသိဘူး”

“ဘာမှတော့မနေနဲ့ ကိုပွဲ၊ ဖြူက ကိုပွဲကို မြင်မြင်ချင်း အရမ်းခင်လိုပါဆို”

“ဝေလကိုလည်း ဒီလိုပဲ မဟုတ်လား”

“အင်း ... ကိုဝေလလည်း ခင်ဖို့ကောင်းတာပဲဟာ”

“အခု စာရင်းထဲမှာ အမရလည်း ပါလာပြီပေါ့”

“အင်းဝေ ... ကိုပွဲရော ကိုဝေရော အရေးပေး အလေးထားတဲ့ အစ်မကြီးဆိုတော့ ဖြူလည်း အာရုံစိုက်ရတာပေါ့၊ အာရုံစိုက်လိုက်တော့ အစ်မကလည်း အရမ်းခင်ဖို့ကောင်းနေပြန်တာပဲ”

“မခင်ချင်တဲ့သူရော ရှိရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း ... အဟီး”

“ဒါပေမဲ့ ဒီလို ငါးရဲ့ခြောက်ကြီးမျိုး သုံးတဲ့ အိမ်ကနေ သယ်လာတာ အိမ်ကလူကြီးတွေက ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ၊ သူတို့သမီး ကလေးသာသာကို ရော့ပေါင်းပြီး ကပ်စားနေတယ်ထင်တော့မှာပဲ၊ ဘယ်သူ့ကို သွားပေးမယ်ဆိုတာရော အိမ်က သိရဲ့လား”

“သိပါတယ် ကိုပွဲကလည်း၊ ကိုပွဲရယ်၊ ကိုဝေရယ်၊ မအမရရယ် ဒီသုံးယောက်ကို ပေးမလို့ဆိုတာ မေမေလည်းသိတယ်၊ ဖေဖေလည်းသိတယ်၊ နေပါဦး ကိုပွဲရ၊ ဒီငါးခြောက်လေးပေးမိတာကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စိတ်ညစ်နေရတာလဲ၊ ဘယ်လောက်များရော တန်ဖိုးသိပ်ကြီးနေလို့လဲ၊ ငါး

ခြောက်လက်ဆောင်ပေးတာပါနော်၊ စိန်လက်စွပ်လက်ဆောင်ပေးမိတာ ကျနေတာပဲ ဖြစ်နေတာ၊ ငါးခြောက်ပွဲရဲ့လုပ်ပါတယ်ဆိုမှ အိမ်မှာ ငါးပိ ငါးခြောက် ပုစွန်ခြောက်ဆိုတာတွေက ဖောချင်းသောချင်းပဲ၊ ဘယ်သူ့ပေးပေးဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဘာမှအရေးမကြီးဘူး”

“ခင်ဗျားအဖေအမေတွေက ဒီလူတွေကို သိလို့လား”

“အင်း ... သိတာပေါ့”

“ဘာတွေပြောထားလို့လဲ”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ကိုဝေနဲ့ ကိုပွဲကို ကောင်းကောင်းသိကြတယ်”

အောင်ပွဲက မျက်ခုံးပင့်ရင်း ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဖြူနုငယ်က ပခုံးလေးတစ်ချက်တွန့်ကာ ...

“ဒီလိုပဲလေ၊ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ပြီး သိတယ်”

“မင်း လျှောက်ပြောထားလို့ပေါ့ !”

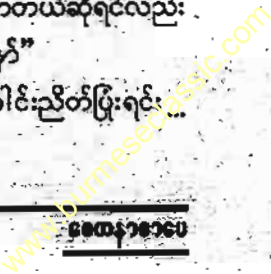
ဖြူနုငယ်က ဒေါ်နေခြည်ဘက် ခေါင်းလေးငဲ့ကြည့်

ဘာ ...

“အန်တီရယ် ... သမီးက ကိုယ့်နဲ့သိတဲ့ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေကို အိမ်မှာ မိဘကို ပြန်ပြောတယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒါ လိမ္မာလို့ပေါ့နော် ... အန်တီနော်”

ဒေါ်နေခြည်က အလိုက်သင့် ခေါင်းညှိတ်ဖြိုးရင်း ...

“ဒါပေါ့ သမီးရဲ့”

အဲဒီတုန်းမှာ အပေါ်ထပ်လှေကားမှ အောင်ပွဲရဲ့ ညီမလေး ခင်အေးချမ်းက သူ့ဆရာမနှင့်အတူ ဆင်းလာပါသည်။ ဒေါ်နေခြည်က ဆရာမဘက် လှည့်ရင်း ...

“ပြီးသွားပြီလား တီချာရေ၊ တီချာတပည့် ဒီနေ့ ကျောင်းမှာ သင်္ချာဖြေတာ လျှမ်းလာတာ ပြောပြသေးလား”

“ဟုတ်တယ် ... ပြောတယ် အစ်မ၊ သေချာတွက်ထားတာတွေလေ၊ သေချာပြန်မစစ်လိုက်လို့ မှားတာတဲ့ နှမြောစေကြီး၊ စာမေးပွဲကြီးကျရင်တော့ ဒီလိုမလျှမ်းဖို့ သေချာလေ့ရှိမယ် အစ်မရယ်”

“ရိုက်သာရိုက် တီချာရေ၊ လျှမ်းတတ်တာများ အစ်ကိုတခြားစီပဲ၊ သူ့အစ်ကိုက သိပ်တိကျသေချာတာ၊ ဆရာမတန်းမှာ သင်္ချာတစ်ရာရတာ တီချာရဲ့”

ဖြူနုငယ်က ပါးစပ်လေးဟ၊ကာ ...

“ဟယ် ... တော်လိုက်တာ ကိုပွဲက၊ သင်္ချာတစ်ရာတိုဆရာမက နှုတ်ဆက်ပြန်သွားပြီမို့ ဒေါ်နေခြည်က

ဒီဘက်ပြန်လှည့်ကာ ...

“အောင်ပွဲက ဘာမဆို တိကျရေရာတယ် သမီးရဲ့၊ ဆရာမတန်းတုန်းကလည်း ဘာမှ သိပ်ပြောမနေရဘူး၊ သူ့တန်းသူကို စာလုပ်နေတာပဲ၊ ဒီသမီးအငယ်မလေးကတော့ စာကျက်လေးကလည်း ပျင်းချင်တာနဲ့၊ စာမေးပွဲဖြေတာလည်း လျှမ်းရတာနဲ့၊ မေးခွန်းအဖတ်လွဲရတာနဲ့”

ဒေါ်နေခြည်က သူ့နန်းသား လာဝင်ပူးကပ်ထိုင်လိုက်တာ ခင်အေးချမ်းကို သိုင်းဖက်လိုက်ရင်း ချစ်စနိုးပြောသည်။ ခင်အေးချမ်းကလည်း အမေ့ခါးကို ပြန်ဖက်ထားရင်း ဧည့်သည်အကဲခတ်နေပါသည်။

“ညီမလေးက ကိုပွဲနဲ့ ရုပ်ချင်းမဆင်ဘူးနော်”

“အငယ်မက သူ့အဖေနဲ့တူတာ သမီးရဲ့”

“ကိုပွဲကကျတော့ အန်တီနဲ့လည်း မတူပါဘူး”

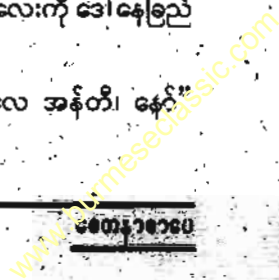
“အောင်ပွဲက နှစ်ယောက်မျှပြီး တူတယ်ပဲ ပြောရမလား မသိဘူး၊ အဖေနဲ့ တူတယ်၊ အမေနဲ့ တူတယ်လို့တော့ ပြောလို့မရဘူး၊ သူ့ဟာသူ တစ်ဘာသာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အဖေဘက်က အဖွားနဲ့တူတယ်လို့တော့ ပြောရင်ရတယ်၊ မျက်ခုံးမွေး မျက်တောင်မွေးတွေ အများကြီးပေါက်တာ၊ အဲဒါအဘွားတူတာ၊ လက်ဖျံမှာလည်း အမွှေးလေးတွေနဲ့လေ၊ အဲဒါက သူတို့အဖေဘက် မျိုးရိုးလိုက်တာပဲပေါ့၊ ရုပ်ချင်းအဖေနဲ့မတူပေမယ့် အမွှေးအမျှင်တွေ စိမ်းပြီး သန်စွမ်းတာ သူတို့အဖေအမျိုးဘက်ပဲ”

ဖြူနုငယ်က သူ့လက်ဖျံလေး၊ သူ့ပြန်ငုံကြည့်ကာ

ဧည့်သည်လေးတွေ ရှည်လျားသော သူ့လက်ဖျံလေးကို ဒေါ်နေခြည်က ဖြိုးဖြိုးကလေး ထိုးပြရင်း ...

“သမီးလည်း မွေးညင်းတွေ ရှိတယ်လေ အန်တီ၊ နော်”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

“ကိုဝေကျတော့ မွေးညင်းတွေ မသန်ဘူး”

“ဝေလက် သူတို့အမေဘက် နွယ်တယ်၊ ကိုမျိုးသိမ်းနဲ့ လုံးဝမတူဘူး”

“ညီမလေးနဲ့ကိုပွဲက အသက် ဘယ်လောက်ကွာတာလဲဟင်”

“ဆယ်နှစ်လောက်ကွာတယ် သမီးရဲ့”

“ဟင် ... ဆယ်နှစ်တောင်မှနော်”

“ဟုတ်တယ် ဆယ်နှစ်၊ အောင်ပွဲ ငါးတန်းရောက် အငယ်မကို မွေးတာ”

“အန်တီ တမင်ဝေးဝေး ခြားတာလားဟင်”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အလိုအလျှောက်ပါ။ အလိုအလျှောက် ခြားသွားတာပါ။ အန်တီက မမွေးထားဘူးတောင် ထင်နေတာ”

“အန်တီ သားနဲ့သမီးနဲ့ ဘယ်သူပိုချစ်လဲဟင်”

ဖြူနုငယ်ရဲ့အမေးစကားကြောင့် ဒေါ်နေပြည် အသံထွက်၍ပင် ရယ်မောလိုက်မိရပါသည်။ အောင်ပွဲကတော့ တော်တော်အမေးအမြန်းထူး၊ စပ်စုတဲ့ ဟာမလေးလို အမြင်က ချင်တဲ့ မျက်နှာနှင့် မျက်ခုံးကြီးရုံက ကြည့်နေပါသည်။

“အမယ်လေး ... သမီးကတော့ ရန်တိုက်ပြီ ... ဟင်းဟင်”

“သိချင်လို့ပါ အန်တီရဲ့”

“သားလည်း သားအလျှောက်၊ သမီးလည်း သမီးအလျှောက် ချစ်ရတာချည်းပါပေါ့ သမီးရယ်၊ အောင်ပွဲကဆိုရင်

ငယ်ကတည်းက အမေမကပ်ဘူး၊ သူ့ဟာနဲ့သူလေးပဲ နေတတ်တာ၊ ဒီတော့ အန်တီမှာ ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက် လုပ်ချင်လို့ တောင် ခက်တယ်၊ တီတီတာတာလည်း မရှိဘူး၊ သိပ် သီးသန့်ဆန်တဲ့ ကလေး၊ အငယ်မကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျောရိုးမပါတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အဖေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အမေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အကိုနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ခွေခေါက်မိပြီး ဖက်တွယ်ပြီးတော့ ပူးကပ်နေတတ်တာ”

ခင်အေးချမ်းက ပြုံးစိစိလေးနှင့် အမေကို ထပ်တိုး အော်လိုက်ပါသည်။

“ကိုပွဲ ... ညီမလေးကို ချစ်တာပေါ့နော်”

“ဟာ ... ကိုမိညီမလေးပဲဟာ ချစ်တာပေါ့”

“ဖြူလည်းလေ အစ်ကိုတစ်ယောက်လောက် အရမ်းရှိချင်တာ၊ အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိရင်ဆိုတာ အမြဲတမ်း စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ဖူးတယ်”

“သမီးကလည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မေမေကတော့ ဖြူတစ်ယောက်တည်းပဲ မွေးတာ အန်တီ”

“ဟာ ... ခင်ဗျားလေး ပြောပုံက မေမေက ဖြူတစ်ယောက်တည်း မွေးတာဆိုတော့ ခင်ဗျားအဖေမှာ တခြားနောက်ထပ် နောက်ထပ်တွေပဲ ရှိသေးသလိုလို၊ ခင်ဗျားအဖေ မဟုတ်တဲ့သူက တခြားမွေးတာတွေတော့ ရှိသေးသလိုလို”

“ဟဲ့ ... သားရဲ့”

ဒေါ်နေခြည်က အောင်ပွဲရဲ့အပြောကို အားနာပါးနာ ဟန်လိုက်ပါသည်။

“သူစကားပြောတာ အပြောမတတ်ဘဲ မှားနေတာကို ပြောပြတာပါ မေမေရ”

“ဟား ဟား ... ဖြူ ပြောတဲ့စကားက အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ရ တယ်ပေါ့နော်၊ ဘယ်သိမလဲ ကိုပွဲရဲ့၊ ဖေဖေမှာ နောက်ထပ် နောက်ထပ်တွေ ရှိမရှိဆိုတာ ... ဟား ဟား”

“အို ... သမီးကလည်း အဲလိုမပြောပါနဲ့၊ သမီးအဖေက ပွဲရဲ့လုပ်ငန်းလုပ်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဖေဖေက ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ပါတယ် အန်တီ၊ မေမေက ပွဲရဲ့လုပ်တာပါ၊ မေမေတို့ တစ်မျိုးလုံးက ပွဲရဲ့တွေပဲ၊ ဦးလေးတွေက ဆန်ပွဲရဲ့တို့၊ ငရုတ်သီးကြက် သွန်ပွဲရဲ့တို့၊ အဲလိုတွေ လုပ်ကြတာ”

“ခင်ဗျားလေးလည်း ပွဲရဲ့ပဲ ထောင်ပါလား”

“ဘာပွဲရဲ့လဲ ကိုပွဲ”

“အားလူးပွဲရဲ့၊ အားလူးများလွန်းလို့”

ခင်အေးချမ်းပါ တဟားဟားနှင့် အားလုံး အား ပါးရ ရယ်ပွဲကျ ရယ်မောကြရပါသည်။ ဖြူနုသည် မျက်ရည်လေး လည်မတတ် အတောမသတ် ရယ်နေရင်း ...

“အောင်မာ ... လူကိုများ ကိုပွဲနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တစ်ချိန်လုံး အားလူးတွေ လှိမ့်ထုတ်နေ တာလေ”

“ဒါဖြင့် ကိုပွဲလည်း ပွဲရဲ့တစ်ခုထောင်”

“ဟား ဟား ... ဘာလဲ”

“မန်ကျည်းသီးပွဲရဲ့”

“ဘာဆိုင်လို့လဲဟ”

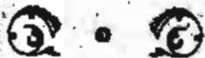
“ချဉ်ဖို့ကောင်းလို့ပေါ့လို့၊ နော ... အန်တီရယ်”

အောင်ပွဲက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြောတဲ့ ဖြူနုငယ်ကို သဘောတကျနှင့် တဟားဟား အော်ရယ်မိပါသည်။ ညီမလေး ခင်အေးချမ်းကို ချစ်တဲ့စိတ်မျိုးနှင့် ဆင်တူစွာ ဒီကောင် မလေးကို သံယောဇဉ် ဖြစ်ရပါသည်။ အမရကို မြတ်နိုးစွဲလမ်း ခတာမျိုးနဲ့ မတူတဲ့ ဖြူစင်သည့် နွေးထွေးခင်မင်မှုမျိုး ဖြစ်ထွန်း ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဇာတ်ဆီဆိုင်ထဲ ကျွေဝင်လိုက်သော ဝေလက သူ့
ရှေ့ကကားကိုမြင်လျှင် ဆိုင်ဝင်းထဲ ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေကြည့် ရှာဖွေ
လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ဆီစာအုပ်ယူကာ ကားပေါ်ကဆင်းရင်း
ငွေသွင်းသည့်နေရာဆီ လျှောက်လာလိုက်ကာ ...

“ဟိတ်”

ဇာတ်ဆီဖိုးငွေသွင်းနေသည့် ဖြူနုငယ်က အမှတ်တမဲ့
လှည့်ကြည့်ပြီးမှ ...

“ဟယ် ... ကိုဝေ”

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်၊ ကိုဝေ ဆီလာထည့်တာ ! ”

“အင်း”

“ဒီဆိုင်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အရင်က တစ်ခါမှ မဆုံဖူးသေးဘူးနော်၊ ခုမှဆုံတယ်”

“အင်း ... ဟိုတစ်နေ့က အိမ်လာသွားပြီး မေမေနဲ့ စကား
တွေအများကြီး ထိုင်ပြောသွားသေးတယ်ဆို”

“အဟင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ကိုဝေက တော်တော်နဲ့ ပြန်
ရောက်မလာတာနဲ့ ဖြူလည်း ပြန်သွားလိုက်တာ၊ အစ်မတို့
အိမ်ကိုလည်း ဝင်သေးတာမို့လို့”

“အင်း ... အခု တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ် ... ကိုဝေရော ပြီးရင် ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ပြန်မှာ”

“ဒါဖြင့် တစ်ခုခု စားရအောင်လား”

ဝေလက ဒူးလောက် ဂျင်းစကစာလေးနှင့် လွတ်
လပ်ပေါ့ပါးသော စတိုင်လေး အပြည့်ရှိနေသော ဖြူနုငယ်ကြည့်
ရင်း သွားရကောင်းနိုး မကောင်းနိုး စဉ်းစားလိုက်ပါသည်။

“ကိုဝေ ကျွေးရမှာနော်”

“ဟင် ... ဒီလိုလား”

“အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အန်တီက ပြောတယ်၊ ကိုဝေက ငါးရုံ ခြောက်ဖုတ် သိပ်
ကြိုက်တာတဲ့၊ မီးဖုတ်ပြီး ဆီမဆမ်းပဲ သံပုရာရည်ညှစ်ဆန်း
ပြီး စားထယ်တဲ့၊ ဖြူက ကိုဝေ ကြိုက်တဲ့ အစားအသောက်
လာလို့ပေးထားတာဆိုတော့ အခု ကိုဝေ ကျွေးရမှာပေါ့”

ဝေလက ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် နာရီကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“ဘယ်စားရဦးမလဲ”

“ဒါဖြင့် ဒီနားက ကဖီးဂျက်စ်ပါမှာ စားလေ၊ ကျွေးမယ်”

“ဪ ... အင်း၊ အဲဒီဆိုင်လေး သိတယ်၊ ဆီဆိုင်က ထွက်ပြီးရင် တစ်ပတ် ပြန်ပတ်ရမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မေ့စေတိလမ်း ပြန်ချိုးပြီး နောက်ကပြန် ဝင်”

“ဒါဖြင့် ဖြူ ရှေ့ကသွားနှင့်မယ်”

“အင်း ... သွားနှင့်လိုက်”

ဖြူနုငယ်က စလစ်စာရွက်လေးကို ဆီထည့်သူဆီ သွားပေးကာ ‘ခြောက်ဂါလန်’ဟု ပြောလိုက်ရင်း သူ့ကားဆီ ပြန်လျှောက်လာတဲ့ ဝေလကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ကိုဝေနော် ... ပုံပြောပြီး မပြေးနဲ့နော်၊ တကယ်လာနော်၊

ဖြူ တကယ်သွားစောင့်နေမှာ”

“ဪ ... တကယ်လာမှာပေါ့၊ ပေါ်မလာဘဲ လစ်ပြေးမယ် ရုပ်များ ထွက်နေလို့လား”

“အဟင်း ... မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်မှာစိုးလို့”

“နောက်စရာလား”

“ဒါဖြင့် ဖြူ သွားနှင့်မယ်နော်”

ဝေလက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ဖြူနုငယ်က ဝေလကို လက်ပြရင်း သူ့ကားပေါ် သူတက်ကာ မောင်းထွက် သွားပါသည်။ ဝေလက သူ့ကားဆီ ဆီဖြည့်တာစောင့်နေရင်း ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် စဉ်းစားနေမိသည်မှာ ဖြူနုငယ်ရဲ့ ကြည့်လင်တောက်ပ သော မျက်ဝန်းကလေးများကိုပင်။ အပြုံးချိုကလေးနှင့် ချစ်စရာ တိတ်တောတာကလေးနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် လုံးကို တမ်းတမ်းစွဲ လိုက်ခင်နေတဲ့ ဖြူနုငယ်ဟာ ဘာသဘော ဈာလဲ။

ဖြူနုချောသန့်တဲ့ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် ရုပ်ကလေး ကို မြင်လိုက်တိုင်း ပြုံးရယ်တက်ကြွနေသည်ချည်းပင်။ ဒီနေ့လည်း ဒူးမရောက်တရောက် ကောင်းကင်ပြာဖျော့ ဂျင်းစကတ်လေးနှင့် အပေါ်က ပန်းနုရောင် အေတူဇက်တီရုပ်ကလေးက သူ့ပုံစံကလေး ထို့ ကလေးလို နုထွေးနေစေသည်။

ချစ်တော့ ချစ်စရာလေး၊ ဟိုတစ်နေ့က မေမေ ထ ...

“သားရေ ... သားကလည်းမရှိတော့ မေမေတော့ ဖြူနုငယ် ကို ဟိုမေး ဒီမေးနဲ့ အားရပါးရ သိချင်တာတွေ ထိုင်မေး ထားလိုက်တာပဲ။ သူ့အဖေကလည်း ‘.....’ဆောက်လုပ် ရေး၊ အကြီးအကျယ် ကွန်စထရပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးပဲ။ အမေ ကတော့ မိရိုးဖလာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် လုပ်ငန်းနဲ့ ပွဲရုံးပုပ် တယ်တဲ့၊ နေတာက ကမ္ဘာအေးစေတိလမ်းပေါ်မှာ၊ ခွေးချင်း

က သူ့တစ်ယောက်တည်း၊ မင်းတော့ မသိဘူး၊ မေမေတော့ သဘောကျနေပြီ”

“မေမေကလည်း သူက အောင်ပွဲကို စိတ်ဝင်စားနေတာ လားလည်း မသိဘဲနဲ့”

“မပြစ်နိုင်ဘူး၊ ယင်တာပဲ သားရဲ့၊ အောင်ပွဲကိုပဲ စိတ်ဝင် စားရင် သားနဲ့ပါ မိတ်ဆက်ပြီး ခုလောက်ထိ ကူးလူးဝင် ထွက် ခင်မင်ရင်းနှီးလာစရာကို အကြောင်းမရှိဘူး၊ မင်းကို တမင်သက်သက် တကူးတကကို မိတ်ဆက်ပြီး ဝင်လာတာ ပဲကွယ်”

“ဘာမှန်းမသိ မေမေရာ၊ တော်ကြာ အောင်ပွဲကို စိတ်ဝင် စားတာဆိုရင် အရှက်ကြီးတွေ ကွဲနေပါဦးမယ်”

“သားကို စိတ်ဝင်စားတာ အသေအချာလို့ မေမေ မဆိုလိုပါ ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အောင်ပွဲကို စိတ်ဝင်စားတာချည်းသက်သက် ကို မဟုတ်ဘူး”

“ကြည့်ပဲ ကြည့်ပါဦး မေမေရာ”

ဒီကောင်မလေးဟာ တစ်ခါတွေ့ရင် တစ်ခါပိုစိတ် ဝင်စားစရာလေးဖြစ်ကာ ဆွဲဆောင်မှုရှိလှတာတော့ အမှန်ပင်။ အမရကို နှစ်ရှည်လများ ငယ်သံယောဇဉ်မျိုး ရှိခဲ့ပေမယ့် တကယ် တမ်း ဝေလ နှစ်သက်တာ ဝေလစိတ်ကို ဆွဲဆောင်တတ်တာက အမရလို ရိုးရိုးသားသား အေးတိအေးစက် ကောင်မလေးမျိုးမဟုတ် ပါ။

လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရဲရဲတင်းတင်း ဆတ်မီမီနှင့် အမြဲတမ်း တက်ကြွနေတဲ့ စရိုက်ပုံစံကောင်မလေး မျိုးက ဝေလရဲ့စိတ်ကို ပိုပြီးဆွဲဆောင်နိုင်တာပါ။ ဒါကြောင့် ဒီရှေ့ အရင်တွေကတည်းက ဝေလဟာ သူ့ကိုမိတ်ဆက်၊ အသိဖွဲ့ နန်းဆက် စသဖြင့်ရှိခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲက ဒီပုံစံ ဆန်ဆန် ဆူးတွေနှင့် တရင်းတနီး တွဲသွားတွဲလာလေးတွေအထဲ အရော အဝင် ရှိခဲ့ဖူးတာ။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင်တော့ ဖြူနုငယ်ဟာ ဝေလ အထက်သဘောကျတဲ့ မိန်းကလေးပုံစံပါ။ ဒါကို ပွင့်ပွင့်လင်း လင်း လင်း ဝန်မခံရတာကတော့ ဒီကောင်မလေးဟာ ဘာသဘောနှင့် သူတို့ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ နှစ်ယောက်စလုံးကို လာအရောဝင်နေသလို အရောရာ နားမလည်နိုင်၍ပင်။

အမရနှင့်ကျတော့လည်း အမရဟာ သူနှင့်အောင်ပွဲ အောင်သူအပေါ် ပိုတယ်ဆိုတာ သူ မခန့်မှန်းတတ်ခဲ့။ အခုလည်းပဲ ငယ်ငယ်က ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ရှိပါလျက်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက် အတိ ဘယ်သူအပေါ် ရိုးသားပြီး ဘယ်သူအပေါ် ဆန်းပြားမယ် ဆိုတာကို သူ မဝေခွဲတတ်ပြန်ပါ။ မိန်းကလေးတွေကို မခန့်မှန်း ဆိုတာအပြင် သူ့ကိုယ်သူ့ကိုလည်း ဝေလက မဝေခွဲတတ်ပြန်။

ဖြူနုငယ်နှင့် အပြင်မှာပါ တွေ့ဆုံစားသောက်ဆိုင် ကိုသာ အမရ ပြန်သိသွားပြီး သူ အမှတ်တွေ အနတ်ခံရမှာကို မခန့်မှန်းနိုင်ရုံမပြန်ကာ ထူးမင်းလေးတစ်ပွဲလောက် ကျွေးတာလောက်

တော့ ဘာမှအပြစ်မကြီးလောက်ပါဘူးလို့လည်း ကိုယ့်ဟာနှင့် ကိုယ် ဆင်ခြေတက်မိပြန်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးတော့ ဝေလက သူချိန် လိုက်တဲ့ ကဖီးဂျက်စ်ပါဆိုင်လေးရှေ့ ရောက်ခဲ့ရပါပြီ။ ကားရပ် နှင့်ကာ ကားနံဘေးမှီရင်း စောင့်နေသော ဖြူနုငယ်က ...

“တကယ် ရောက်လာသားပဲ”

“လာမှာပေါ့၊ မင်းက ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုများ ထင်နေလို့လဲ”

“ကိုရေကို ဘယ်လိုမှ မထင်ပါဘူး၊ တစ်ခါ တစ်ခါ ဖြူကသာ ကိုဝေတို့ ကိုပွဲတို့ကို တစ်ဖက်သတ် ရင်းနှီးခင်ပွဲ ပတ်သက်ချင်နေပေမယ့် ကိုဝေတို့ဘက်ကျတော့ ဝေလ အနောင့်အယုက်များ ဖြစ်နေမလားလို့ တွေးမိလို့ပါ”

“ဘာလို့ ဒီလိုတွေးရတာလဲ၊ မဖြစ်ပါဘူး”

“ကိုဝေလည်း ဖြူကို ခင်တယ်ပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့”

“ကိုပွဲကျတော့ ဖြူကို နည်းနည်းစိတ်ရှုပ်သလိုပဲနော်”

“ဒီကောင်က ဒီလိုပါပဲ၊ သူ စိတ်ဝင်စားတဲ့ကိစ္စကလွဲ ကျန်တာတွေကို စိတ်ပါလက်ပါ မရှိတတ်ဘူး၊ သူက အေးအေးလည်း နေတတ်တာပါ၊ ဖြူနုငယ်ကို စိတ်ရှုပ်ထား တော့လည်း ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး”

“အင်း ... ဒါပေမဲ့ ကိုဝေက စကားပြောလို့ ပိုကောင်း တယ်”

“ဟုတ်လား”

“တကယ်ဆို ကိုပွဲက သူ့မှာ ညီမလေးရှိတာနော်၊ သူနဲ့ စကားပြောလို့ ပိုအဆင်ပြေနိုင်ရမှာ၊ ကိုဝေက ညီမရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖြူအပေါ် ပြေပြေဖြစ်ဖြစ် ပိုပြီးဆက် ဆံနိုင်သလိုပဲ”

“တာလဲ၊ ကိုယ့်က မင်းကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံရမှာလား”

“အင်းလေ”

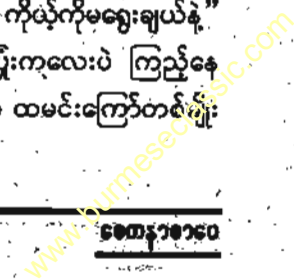
“အာ ... မဆက်ဆံတတ်ပါဘူး၊ ညီမမှ မဟုတ်တာ”

“ညီမ မဟုတ်လည်းပဲ ကိုယ့်ညီမလို သဘောထားဖို့ဆိုတာ ဘာခက်ခဲ့စရာရှိလဲ”

ဆိုင်ထဲဝင်လာကာ အပေါ်ထပ်အထိ နှစ်ယောက် အတူ ဆက်တက်ခဲ့ကြရင်း ဖြူနုငယ် ပြောတဲ့စကားကို ဝေလက ခေါင်းယမ်းလိုက်ပါသည်။ စားပွဲတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ...

“ခက်ခဲတာပေါ့၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ အမရ ကိုတောင် ညီမတစ်ယောက်လို သဘောမထားတတ်ပါဘူး၊ သူစိမ်းက သူစိမ်းပေါ့၊ သူငယ်ချင်းပေါ့၊ ညီမတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံတာ ခံချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ကိုမရွေးချယ်နဲ့”

ဖြူနုငယ်က ဝေလကို ပြုံးပြုံးကလေးပဲ ကြည့်နေ သည်။ ဝေလက မိန်းကတ်ကြည့်ကာ ထမင်းကြော်တစ်မျိုး လိုက်ရင်း ...

“ဖြူနုငယ် ကြိုက်တာမှာနော်၊ စားချင်တာ အားလုံးမှာ တကယ်နော်”

“ဟောဗျာ၊ အလကား ပြောပါ့မလား၊ တကယ်ပေါ့”

ဖြူနုငယ် မှာအပြီးတွင် ဝေလက မနီးမဝေးစား တစ်ခုက ကောင်ကလေးသုံးယောက် ဖြူနုငယ်ကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် ရှိတ်နေကြတာကို သတိပြုမိကာ ...

“ဟိုစားပွဲက ကောင်လေးတွေ မင်းကိုကြည့်နေတယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ကိုဝေရဲ့၊ စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“ပြောပြတာပါ၊ သေချာ သတိထားကြည့်မိတော့ မင်းထောက်ထောက်လေး လှတာပဲ၊ Sweet ဖြစ်တယ်”

“မအမရလောက် မလှပါဘူး၊ အဲဒီအစစ်အရမ်းလှတယ် သူက ကိုဝေရည်းစားလား ကိုပွဲရည်းစားလား”

“ခုထိတော့ ဘယ်သူ့ရည်းစားမှ မဟုတ်သေးဘူး”

“ဘယ်သူနဲ့ ဟုတ်ဖို့ရှိလဲ”

“ဟား ဟား၊ ကံတရားပေါ့၊ ဘယ်သိနိုင်မလဲ”

“မအမရက ကိုဝေနဲ့ ဝိုတွဲတယ် မဟုတ်လား၊ ဖြူ ကမောင်သင်နေတုန်းကဆို ကိုဝေနဲ့ မအမရ တစ်ချိန်လုံး တွဲနေတာပဲ”

“ဒါကတော့ မင်းက အောင်ပွဲနဲ့ ကားမောင်းသင်နေတာကို ဒီတော့ အောင်ပွဲက အမရကို ဘယ်ခေါ်ဖို့ တွဲဖို့ အားမလဲ”

“ဒါဖြင့် ကိုဝေနဲ့ ရည်းစားမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကိုဝေရော ကိုပွဲရော မအမရကို သံယောဇဉ်ပိုကြတယ် မဟုတ်လား”

“သံယောဇဉ်တော့ ရှိတာပေါ့၊ ငယ်ကတည်းက ပေါင်းလာတာပဲဟာ၊ ကိုယ်နဲ့ဆိုရင် ခုနစ်တန်း ရှစ်တန်းကတည်းက သူငယ်ချင်း”

“ကိုပွဲနဲ့ရော”

“အောင်ပွဲက လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ကမှ ရောက်လာတာပါ”

“ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ”

“မန္တလေးက ရန်ကုန် ပြောင်းလာတာ သုံးနှစ်ပဲ ရှိသေးတာ”

“ဟင် ...၊ ကိုပွဲက မန္တလေးမှာ မွေးတာလား”

“ဟင်အင်း၊ ရန်ကုန်မှာပဲ မွေးတာပါ၊ ဦးဦးက မြိတ်ဘက်လည်း တာဝန်ကျဖူးတယ်၊ အဲဒီနောက်မှ ပညာတော်သင်ထွက်တာ၊ နောက် မန္တလေးကို၊ အခု ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာတာ”

“ကိုဝေကိုရော ဘယ်မှာမွေးတာလဲ”

“ရန်ကုန်မှာပဲပေါ့”

“ငယ်ငယ်ကကော ခုလို တူတူနီးနီးနားနား နေကြတာလားဟင်”

“မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေရာစီ၊ ကိုယ့်ကို မွေးတော့ ဖေဖေက ဒီမှာမရှိဘူး၊ ဖေဖေက အင်္ဂလန်မှာ အမ်အာစီပီ သွားယူတာ အရမ်းစောတာ၊ မေမေနဲ့ လက်ထပ်ပြီး သိပ်မကြာဘူးပေါ့၊ မေမေတို့က ငွေကြေးလည်း တတ်နိုင်တော့ လက်ထပ်ပြီး သိပ်မကြာခင်ပဲ ဖေဖေကို အင်္ဂလန်ကို ဘွဲ့လွန်လွှတ်နိုင်တာ၊ ဖေဖေ ဘွဲ့သွားထပ်ယူနေတုန်း ကိုယ့်ကို နေတာ”

ဖြူနုငယ်က ဝေလ မျက်နှာကို ငေးငေးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ ဝေလစကားတွေကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေပါသည်။

“ကိုရော မေမေက ကိုဝေ တစ်ယောက်တည်းပဲ မွေးတာပေါ့”

“တစ်ယောက်တည်းမွေးလို့ တစ်ယောက်တည်းပဲ တွေတာပေါ့ကွ”

“မွေးကာစတုန်းက ကိုဝေနဲ့ ကိုပွဲနဲ့ တွေ့ဖူးလား”

“မွေးကာစပါဆိုမှ ဘာသိမှာလဲ၊ တွေ့ဖူးလား မတွေ့ဖူးလား ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ကိုယ့်နည်းနည်းသိတဲ့အရွယ် ကျွန်ုပ်တို့နေတဲ့အရွယ်ရောက်တော့ သူတို့မိသားစုက ခြံတိုက်ရောက်နေပြီ”

“ကိုရော ဖေဖေကတော့ တောက်လျှောက် ရန်ကုန်မှာပေါ့”

“အင်း ... ဖေဖေက အမ်အာစီပီလည်း စောစောယူလာတော့ နယ်ဘက်ပို့စတင် မရောက်ဘဲ ရန်ကုန်ပဲ နေလိုက်ရတာ”

ဝေလက ဖြေနေရင်းက ဖြူနုငယ်ကို မျက်မှောင်ချက်ကြည့်လိုက်ကာ ...

“နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ စပ်စုလှချည်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ငယ်ငယ်က အကြောင်းတွေကို တအားသိချင်နေရတာလဲ၊ ဘာမှ အရေးမကြီးတာတွေကို နှိုက်နှိုက်ခွာတ်ခွာတ် သိချင်နေလိုက်တာ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုဝေတို့ ကိုပွဲတို့ကို ခင်လို့ ဒီလိုပဲ မေးကြည့်တာ”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဖြူနုငယ်မှာ သိချင်တာတစ်ခုခု စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်ခုခုရှိလို့ အောင်ပွဲတို့ ကိုယ်တို့နားကို ရုတ်တရက် ချဉ်းကပ်ပြီး ရောက်လာတာလားလို့ ကိုယ်တို့က ထင်နေကြတာ”

ဖြူနုငယ်က မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားပါသည်။

“အဲဒါ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“သေချာရဲ့လား”

“အင်း”

“ဒါဖြင့် မင်းက အောင်ပွဲကို ခင်ချင်တာလား၊ ကိုယ့်ကို ခင်ချင်တာလား။”

“အင်း ... ဟိုလေ ... ဘယ်သူ့ကိုရယ်လို့ အဓိက မဟုတ်ဘဲ ဖြူက ကိုဝေတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးကို ခင်တာပါ။”

“မရဘူး၊ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ရွေးခင်ရမယ် ဆိုရင် ရော”

“အင် ... ကိုဝေကလည်း”

ခေါင်းကလေးစောင်း၍ ခပ်နွဲ့နွဲ့ ရေရွတ်လိုက်သံကလေးဟာ ဝေလံ ရင်ထဲမှာ အတော် အာယာသွားပါသည်။ ခေါင်းလေးက ဘေးတစ်ဖက်ကို မစောင်းတစောင်း နှုတ်ခမ်းလေးက မစု့တစု့။ အဲဒီရုပ်ကလေးဟာ ချစ်စရာ။ ဝေလက လွှတ်ခနဲ ပင် ...

“မင်းမှာ ရည်းစားရှိလား”

“အင် ... ဘာလို့မေးတာလဲ”

ဖြူနုငယ်က အလန့်တကြားလေး ပြန်မေးသည်။ “ကိုယ့်အနားချဦးကပ်လာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားရှိလား မရှိလား ကြိုသိထားသင့်တာပေါ့၊ နို့မို့ ကိုယ်က ဘာမှမသိဘဲ ကြိုက်မိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟယ် ... ကိုဝေကလည်း”

“ဘာလဲ”

“အဲသလို မပြောပါနဲ့၊ မောင်နှမတွေလို ခင်ချင်တာကို”

“ထပ်တရိုး ... သွားစမ်းပါကွာ၊ မောင်နှမတွေလို မခင်တတ်ဘူးလို့ ရှင်းရှင်းလေး ပြောပြီးနေပြီ၊ မောင်နှမလို ခင်ချင်လို့ ခင်ဖို့ လူလိုက်ရှာနေတာ ဆိုရင်တော့ ထ၊ ပြန်လိုက်တော့၊ ကိုယ်ကတော့ ရင်းနှီးခင်မင်လာတာ ကြာရင် တစ်နေ့ ကိုယ့်စိတ်က ရိုးမယ်မရိုးဘူး အတိအကျ အသေအချာ မဖြေနိုင်ဘူး၊ အဲဒီကျမှ အဆိုးမဆိုနဲ့”

“ကျွတ် ... ကိုဝေနဲ့တော့ ဒုက္ခပဲ”

“ဘာဒုက္ခလဲ”

ဖြူနုငယ်က မျက်လုံးလေး ခဏလွှဲကာ စဉ်းစားနေ

အိတ်ပြီးမှ ...

“ဖြူမှာ ရှိတယ်”

“ဘာရှိတာလဲ”

“ဟို ... ရည်းစားလေ၊ ရည်းစားရှိတယ်”

“ရည်းစားရှိတယ် !”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုဝေ ဖြူကို မောင်နှမလိုပဲ”

“လာပြန်ပြီ မောင်နှမလို၊ ထပ်ခါထပ်ခါ ဒါပဲပြောလေလေ မောင်နှမလို သဘောထားလို့ မရလေလေပဲ၊ ပြောလေလေ မောင်နှမလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဆိုတာကြီးကို ပိုတွေးမိလေလေနဲ့ သူ့ဟာသူနေတဲ့စိတ်က ပိုတောင် မရိုးမသားဖြစ်ချင်လာပြီ၊ မင်း လုပ်မှ ကိုယ့်စိတ်က ပိုဆန်းချင်လာပြီ”

ဝေလက တမင်တကာပင် ဖြူနုငယ်ကို နောက်ပြောင်
ချင်ကာ မျက်လုံးကိုပြူး၊ သွားကိုစေ့ကြိတ်ပြီး ခေါင်းရှေ့ ငိုက်တိုး
ကာ ပြောလိုက်၍ ဖြူနုငယ်က အလန့်တကြား ကိုယ်လေးကို
နောက်ဘက်ယိမ်းယိုင်ရင်း ...

“ဟာ ... ကိုဝေနော်”

“ဘာလဲပြော”

“မရပါဘူးဆိုမှ”

“ဘာမရတာလဲ”

“စိတ်တွေ ဘာတွေ ဆန်းလို့မရဘူး ဒါပဲ၊ ရိုးရိုးသားသား
ပဲ ခင်မှာ၊ ဖြူမှာရည်းစားရှိပါတယ်ဆိုမှ”

“ဘယ်မလဲ ရည်းစားက၊ ဒီလိုပဲ မင်း ကိုယ်တို့ညီအစ်ကို
အိမ် ဝင်ဟယ်ထွက်ဟယ် လုပ်နေတာကို ရည်းစားက
သဘောတူ ခွင့်ပြုထားတယ်ပေါ့”

“သူ ... သူက နိုင်ငံခြားမှာ”

“ဪ”

“ဒါ ... ဒါပေမဲ့ အမြဲဖုန်းပြောတာ၊ သိပ်မကြာခင်လည်း
ပြန်လာတော့မှာ၊ ဟိုလေ ... လူကြီးမိဘတွေကလည်း နှစ်
ဖက်လုံး သဘောတူထားတယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် လက်ထပ်
ကြမှာပေါ့၊ အခု ကိုဝေတို့ မတွေ့ရပေမယ့် သူကတော့
ရှိနေတယ်”

ဝေလက အသည်းအသန် ကာကွယ်ငြင်းဆန် သက်
ဆာထူနေတဲ့ ဖြူနုငယ် ပုံစံကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း အောင့်မ
အားနိုင်တော့ကာ ...

“ဟား ဟား ဟား”

“ဘာလဲ ... ဘာရယ်တာလဲ၊ တကယ်ပြောနေတာ”

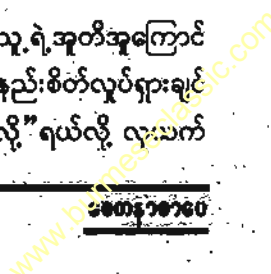
မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဟန်ပန်သဏ္ဍာန်စား
အ တကယ်ကို ချစ်စရာကလေးပါပဲလား။ ဝေလက ခပ်စိုက်
အိမ်ကြီးပင် ချစ်စနိုး ကြည့်နေပြီးမှ ...

“ကဲ ... ကဲ ... စား ... စား၊ ပြောင့်ပြောင့်စား၊ ဘာမှ
မကြောက်နဲ့”

“အမယ် ... မကြောက်ပါဘူး၊ ဘာကိုကြောက်ရမှာလဲ”

သူ့ကို ဝေလက ချစ်ကြိုက်သွားမှာကိုပဲ အသည်း
အသည် စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေပြီးတော့။ နေပါဦး။ အဲဒါက ဘာ
ဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ ရုတ်တရက် အနားရောက်လာ၊ မိသားစုကိုပါ
အတင်းဝင်ရော၊ ရှေးဖြစ်နောက်ကြောင်းတွေ စပ်စု၊ ပြီးတော့ သူ
မရိုးမသား ရည်းစားစကားပြောမှာမျိုးကိုလည်း အသေအလဲ
အိမ်တကြီး ထိတ်လန့်နေတဲ့ ဒီကောင်မလေးဟာ ဘာသဘောလဲ။
အခုတော့ တစ်ခုခုပဲ မဟုတ်လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝေလကတော့ သူ့ရဲ့အုတ်အုကြောင်
အဟန်ပန်လေးတွေကို မျက်စိထဲစွဲပြီး နည်းနည်းစိတ်လှုပ်ရှားချင်
အမရုကို အောင်ပွဲထံမှာ “ငါဖွင့်ပြောမလို့” ရယ်လို့ လှည့်က

ဦးထားသေးတဲ့သူဟာ ဒီကောင်မလေးကို ဘာကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားချင်နေမိသေးတာလဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားမလည်နိုင်ရင်းကပင် သူ့ကို မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် အကဲတခတ်ခတ် လန်နေပုံရတဲ့ ဖြူနုငယ်ကို တစ်ချက်တစ်ချက် မသိမသာ ငေးပြီးကြည့်မိသည်။ တကယ်ကို ချစ်စရာလေး။ မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလဲ၊ ငါတို့ညီအစ်ကိုဆီက ဘာများသိချင်နေတာလဲ။

အမရသည် ဖြူနုငယ် ဖုန်းချသွားတာနှင့် အောင်ပွဲဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။ ဖုန်းခေါ်ရင်း ဝရန်တာကိုလည်း သွက်လာရာ အောင်ပွဲကို ခြံထဲမှာ ပန်းအိုးတွေ ရေလောင်းရင်း သွမ်းတွေလိုက်ရသည်။ ဖုန်းသံကြောင့် အောင်ပွဲက သူ့ဘောင်းဘီ အောက်အိတ်ထဲမှ ဖုန်းထုတ်ယူကြည့်ကာ အမရတို့ ဝရန်တာဘက် သို့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့... အောင်ပွဲ၊ ဖြူနုငယ်က ငါ့ကို သူ့မွေးနေ့ မလာမနေရ လာလုပ်နေပြီ၊ အဲဒါ နှင့်စနက်ပေါ့”

“ဟာ ... ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“နင်က ငါမလာရင် နင်လည်းမလာဘူးလို့ ပြောတာမဟုတ်လား”

“ဟား ဟား ... အမရ မလာရင် ငါလည်းမလာတော့ဘူးလို့ ကလေးဆိုးကြီးလိုတော့ ငါကပြောပါမလား အမရရဲ့၊

အဲဒီသဘောအဓိပ္ပာယ်မျိုး ခပ်ပါးပါးလေး ပေါ်လွင်ရုံသာ ပြောတာပါ”

“ဟဲ့ ... နင့်ဟာနင် သွားစရာရှိတာ သွားပေါ့ဟဲ့၊ ငါ့ကို ဘာလို့ ဆွဲထည့်နေရတာလဲ”

“ငါက ဆွဲမထည့်ပါဘူး။ သူ့ကိုကလည်း လာစေချင်တာ။ ဟိုးအစောကြီးကတည်းက သူ နင့်ကိုလည်း ပြောထားတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ နင်သိထားဖို့က သူက ငါ့ကို နင်တို့နှစ်ယောက် လုံးရဲ့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း ဆိုပြီး ချန်ထားရစ်ခဲ့ရင် မကောင်းတတ်ဘူးထင်ပြီး အမြဲထည့်ပြောနေတာ။ ငါးရဲ့ ခြောက်ပေးလည်း သူ ခမ္မာ ငါ့ကိုပါ ထည့်ပေးရသေးတယ်။ အခု သူ မွေးနေ့ဖိတ်တာလည်း လူမှုရေးသဘောနဲ့ ငါ့ကို မချန်ရစ်ခဲ့တာလောက်ပဲ။ အဓိကက နင်တို့ ညီအစ်ကိုဆို တာ နင်တို့လည်း သိသားနဲ့။ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် လုပ်ကြစမ်း ပါဟာ၊ ငါ့ကိုပါ ဆွဲမထည့်နဲ့ဟာ၊ ငါ မလိုက်ချင်ဘူး”

“နင်မလိုက်ချင်တာ ငါ သိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ငါ့အတွက် ငြင်းပေးပြီး နင်တို့ဟာနင်တို့ သွား ကြပေါ့”

“ငါလည်း မသွားချင်ဘူး။ နင်လည်း နင့်ဟာနင် ကြည့်ငြင်း ပေါ့၊ ငါလည်း ငါ့ဟာငါ ငြင်းချင်သလိုငြင်းပေါ့”

“နင်ငြင်းတာက ငါ့ခေါင်းဇာပ်ထားတာလေ ကောင်စုတ်ရဲ့”

အောင်ပွဲက တစ်ဖက်ကနေ သဘောတကျ ရယ်နေ ပါသည်။ ဝရန်တာမှာရပ်ကာ တစ်ဖက်ကဖုန်းပြော၊ ကျွန်လက် တစ်ဖက်က ခါးထောက်လိုက်၊ လက်ဝါးဖြန့်လိုက်၊ ခါးပြန့်ထောက် လိုက်၊ မာန်ပါပါ ပြောနေတဲ့ အမရ ပုံစံလေးကို သဘောကျလွန်း လို့ပင်။ ဖြူနုငယ်ကို အနည်းငယ် အားနာပါးနာစိတ် ရှိပေမယ့် စိတ်မဝင်စားပါ။ ကိုယ့်ကို စိတ်ခုသွားသွား စိတ်ကောက်သွားသွား အင်းသွားသွား ဂရုမစိုက်ပါ။

အမရရဲ့ အမြင်မှာသာ သူ့ကို အတင်းလာကပ်ရော ဆွဲ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သူဟာ ဣာချမရ ရှောင်မရ အလိုက်တလျှောနဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်လို ဖြစ်မနေစေချင်တာ။ ဖြူနုငယ်ကို ခင်အေးချမ်းလို ညီမတစ်ယောက်နယ် ခင်မင်ပေမယ့် အမရ အထင်လွဲတာ ခံရမှာနဲ့တော့ မလဲနိုင်တာပါ။

သူ့ရာဇဝင်မှာလည်း ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်ကောင်မ ဆေးမွေးနေ့ကိုမှ မသွားဖူးခဲ့ပါ။ ခုလည်း မသွားလို့ပါ။

“ခေါင်းထပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဟ”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“နင့်ကို ပြောပြရမလား”

အမရက အောင်ပွဲ စကားကြောင့် ရုတ်တရက် အိုက်မိကာ လန့်တောင့်သွားရပါသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း

“ပြော”

“အင်း... ငါက နင်ကလွဲရင် နင်မဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး မရင်းနှီး မပတ်သက် ချင်ဘူးဟာ၊ ဒါကြောင့်ပါ”

အမရရင်ထဲ နွေးဖြာဖြာနှင့် ပြုံးမိသလိုရှိတဲ့ နှုတ် ခမ်းလေးကို အတင်းဆွဲစေရင်း ...

“အောင်မာ ... နင် တော်တော် စကားတတ်နေပါလား ဟုတ်လား”

“ဖြူနုငယ်ကိုလည်း အထိုက်အလျှောက် ခင်ပါတယ်ဟာ မခင်လို့လည်း မရဘူးလေ၊ သူက ငါတို့အမေတွေထိအောင် လိုက်ရင်းနှီးထားတာပဲဟာ၊ ဒါပေမဲ့ အတိုင်းအတာတန်ထိပါ အောင်ပွဲ ဆိုတဲ့ကောင်က ဟိုကောင်မလေး ဖွေးနေ ပိတ်လည်း သွားတာပဲ၊ ဒီကောင်မလေး ဟိုဟိုဒီဒီခေါ်လည် လိုက်တာပဲဆိုတဲ့ အမြင်မျိုး အထူးသဖြင့် နင့်မှာ မဖြစ်အ ချင်ဘူး”

“အောင်မယ်နော် ... ငါက ပါရပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ တစ်ဆက်တည်း ပြောထားဦးမလောကကြီးမှာ ငါ့ကို ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါ်နိုင်တာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခိုင်းနိုင်တာ၊ အတိုင်းအဆမရှိ ပတ်သက်ခွင့် ရှိတာ၊ မိန်းကလေးဆိုရင် နင်တစ်ယောက်မဲရှိတယ်”

“သွားစမ်းပါဟာ”

အမရက ရင်ခုန်ခုန် ခပ်ရှက်ရှက်နှင့် ရှက်ရမ်းရမ်း လေး အော်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျန်တဲ့မိန်းကလေးတွေတော့ ဆက်ဆံခင် မင်စရာရှိလည်း ဘောင်တစ်ခု အတွင်းပေါ့”

“ဟဲ့ ... ဒါပေမဲ့ အောင်ပွဲရယ်၊ သူ့ဖွေးနေတော့ သွားလိုက် ပါဟာ၊ ငါကလည်း ဘယ်လိုမှ မထင်ပါဘူး၊ သူကတော့ အရမ်း အရောဝင်ပေမယ့် ရိုးရိုးပဲလို့ ငါ မြင်နေတယ်”

“သူ့ဟာသူ ရိုးရိုးလေး ငါက ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ အဲသလောက်ကြီး ထိထိဝင်ဝင် မပေါင်းသင်းချင်တာ”

“ဝေလလည်း သွားမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ငါမသိဘူး၊ အဲဒါက သူ့ကိစ္စလေ၊ သူ့သဘောပေါ့”

“ငါမပါလည်း ငါ နင့်ကို ဘယ်လိုမှ တစ်မျိုးမထင်ရင် ပြီးရော မဟုတ်လား၊ နောက်ကြောင်းအေးအေးနဲ့ နင်သွား ပေါ့”

“နောက်ကြောင်းအေးတယ်ပဲထား၊ ငါ့ကိုက မသွားချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ နင်သွားမယ် ဆိုရင်တော့ ငါလည်းသွားမယ်”

“ဒါကျတော့ ဘာဖြစ်ပြန်တာတဲ့”

“ဒါကတော့ နင်ရှိတဲ့ပွဲတစ်ခုမှာ ငါလည်းရှိနေချင်တာက တစ်ကြောင်း၊ နောက်ပြီးတော့ ငါမလိုက်ရင် နင်နဲ့ ဝေလ တွဲပြီးသွားနေမှာ ငါမလိုချင်လို့၊ အဲဒီနစ်ချက်ကြောင့်၊ ပြီးတော့ နင် တကယ်လို့ အခုသွားဖြစ်မယ် စိတ်ကူးရင်

ငါ့ကားနဲ့ လိုက်ရမယ်၊ ငါ့ကားနဲ့ပဲ လိုက်ပါ၊ ငါတောင်းဆိုတာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ ! ”

“ငါနဲ့မလိုက်ရင် နင် ဝေလနဲ့ လိုက်သွားရမှာပေါ့”

“သုံးယောက်တူတူ သွားရင်ရော၊ ရတာပဲ မဟုတ်လား”

“သုံးယောက်တူတူ ဆိုရင်လည်း ငါ့ကားနဲ့ပဲ သွားမယ် နင်က ငါ့ဆားမှာထိုင်၊ ဟိုတောင် နောက်ခံမှာ ထိုင်ပစေ”

“ဝေလက သူများကား နောက်ခံမှာ လိုက်ပါ့မလား”

“ဒါတော့ သူ့သဘောပေါ့ဟာ၊ ငါ့မှာ ကားမရှိခင်တုန်းက

ငါလည်း သူ့ကားနောက်ခန်းက လိုက်စီးရတာပဲလေ

သူက နင့်ကိုပဲ သူ့ဘေးမှာ ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်ခိုင်းတာလေ

ခုမှ သူက ငါ့ကားနောက်ခန်းက မစီးနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း

သူ့ကားနဲ့သူ သွားပစေတော့ပေါ့၊ နင့်ကိုတော့ ငါ့ကားနဲ့

လိုက်ဖို့ ငါအရင်ခေါ်တာနော်”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ဒီမွေးနေ့ပွဲသွားဖို့က အတည်ဖြစ်သွားပြီလား”

“သွားဖြစ်ရင် ပြောတာလေ၊ နင်မသွားရင်တော့ ငါလုံးမ

သွားဘူး”

“နင်ကလည်းဟာ၊ သွားလိုက်ပါဟာ၊ သနားပါတယ်”

“သနားရင် နင်ပါသွားပေါ့”

“နင် သွားလိုက်ပေါ့ဟာ၊ ငါ မွေးနေ့လက်ဆောင်တော့

ထည့်ပေးလိုက်ချင်တယ်ဟာ”

“နေပါဦး၊ ငါသိချင်လို့ မေးတာ၊ သွားချင်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ နင်ကကော ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် မှ မသွားချင်ဘူး ဖြစ်နေရတာလဲ”

အမရက သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်ချရင်း ...

“ငါ နင့်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောမယ်”

“ပြော”

“သူ့က ငါ့သူငယ်ချင်း ကောင်လေးနှစ်ယောက်လုံးကို

လိုက်ရော၊ လိုက်ပေါင်းနေတဲ့အခါမှာ ငါက ဒီနှစ်ယောက်

ကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး အပျောက်မခံ လိုက်အုပ်နေ

သလိုမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးဟာ၊ သူ့ထင်မှာရော နင်တို့ထင်

မှာရော မလိုလားဘူး၊ ငါ့ကွယ်ရာမှာ နင်တို့နှစ်ယောက်လုံး

ဖြူနုငယ်နဲ့ ကိုယ့်သဘောကျ ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ ပေါင်း

သင်းခင်မင် ဆက်ဆံစေချင်တာ ...

ငါ သဘောထားကြီးချင်တယ်၊ ပြီးတော့ နင်တို့ဘာ

သာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆုံးဖြတ်ပြုမူတာကိုပဲ လိုချင်တယ်၊

ပြီးတော့ သူ အဓိကရင်းနှီးချင်တာ နင်တို့နှစ်ယောက်ပဲ

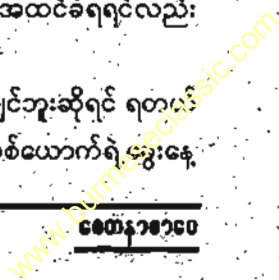
ဆိုတာ အသိသာကြီးနဲ့ ငါက တကောက်ကောက် တပူးကပ်

ကပ် ပါမနေချင်ဘူးဟာ၊ အဲသလိုကြီး အထင်ခံရရင်လည်း

အောက်တယ်”

“နင်က အဲသလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ မသွားချင်ဘူးဆိုရင် ရတာပဲ

မသွားနဲ့၊ နင်မသွားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့

ပွဲကို ငါလည်း လုံးဝမသွားဘူး။ အဲဒါ နင်ကွယ်ရာမှာ စိတ် ငါ့သဘော ငါ့ဟာငါ စိတ်ကြိုက်ပြုမူတာ”

“နင်ကလည်းဟာ၊ နင်မလာရင် ဖြူနုငယ်က ဇွတ်တော့လာခေါ်ရင် ခေါ်မှာ”

“သူ ငါ့ကို ကားပေါ်တော့ လက်ဆွဲတင်လို့ မရပါဟ”

“ဒါပေမဲ့ ငါက ငါမလာလို့ နင်မိမလာရတာ မလာရလို့လည်း အထင်မခံချင်ပြန်ဘူး”

“နင့်သဘောအတိုင်းသာလုပ်၊ ငါကတော့ နင်သွားသွားမယ်၊ နင်မသွားရင် မသွားဘူး၊ အဲဒါ အပြီးဆုံးပြီထားပြီးသား”

“ကျွတ်”

အမရသည် အောင်ပွဲနဲ့ ဝေလ နောက်ကနေ ကိုယ်က ပိုင်ရှင်မကြီးလို တတန်းတန်း လိုက်ပါနေတာမျိုး မဖြစ်ပေမယ့် ဖြူနုငယ်ကိုတော့ ခင်မင်ပေသည်။ ကောင်မလေး စိတ်ကောင်းရှိလေးနှင့် ချစ်စရာလေး မဟုတ်လား။ အောင်ပွဲနှင့်သာ မပတ်သက်ဘူး ဆိုရင်တော့ ဖြူနုငယ် မွေးနေ့ အမရက သွားဖြစ်မည်သူပါ။

ကိုယ်မပါရင် အောင်ပွဲက လုံးဝမသွားမှာ သေချာတော့ ဝေလတစ်ယောက်တည်းပဲ ရောက်သွားမည်သဘော ဖြူနုငယ်က အဲဒီတော့လည်း အားနာပြန်သည်။ ကိုယ်က ပွဲဖြုတ်သူ

ဖြစ်နေမှာလည်း မဖြစ်စေချင်။ အမရက အောင်ပွဲနှင့် ဖုန်းချပြီး တဲ့အခါ ဝေလထံ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါသည်။

“ဝေလ ... နင် ဖြူနုငယ် မွေးနေ့ သွားမှာလား”
ဝေလက ခဏတိတ်သွားပြီးမှ ..

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေးတာသာ ဖြေစမ်းပါဟာ”

“ငါလည်း စဉ်းစားနေတာဟ၊ နင်ရော”

“ငါက မသွားချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အမှန်က ငါက ရွယ်နေတာပဲ၊ နင်တို့နှစ်ယောက်တို့ဖိတ်ချင်လို့ သူ ငါ့ကိုပါ အလုပ်စိုလုပ်ပြီး ထည့်ဖိတ်ရတာပဲဟာ”

“ဟိုကောင်ရော”

“အောင်ပွဲက ငါမသွားရင် သူလည်းမသွားဘူးတဲ့”

“ကျွတ် ... ဒီကောင်က ရင်ချင်းဆက်အမြွှာလုပ်နေပြန်ပြီ”

“အဲဒါ နင်ရော”

“ငါ ... အင်း၊ ငါလည်းပဲ ... အင်း”

“နင်သွားရင် အောင်ပွဲကိုပါ ရအောင်ခေါ်သွားလိုက်”

“ဘာလို့လဲ”

“နင်တို့နှစ်ယောက် သွားပေါ့ဟဲ့၊ ငါမပါတာနဲ့ပဲ အောင်ပွဲလည်း မသွားဖြစ်မှာစိုးလို့၊ နင် အောင်ပွဲကို ရအောင်ခေါ်သွား”

“အာ ... ငါလည်း သွားချင်မှ သွားမှာ၊ သွားမနေတော့ဘူး”

“အေး ... ကောင်းရောဟာ”

တကယ်တမ်း အဲဒီနေ့ရောက်တော့ ဖုန်းဆက်ပြီး တကျိတကျိတကျာကျာ လုပ်နေတဲ့ ဖြူနုငယ်ကို အမရက ဇွတ်ပြုတ် ငြင်းမနေလိုတော့ပါ။ သူကမွေးနေ့ရှင်လေ။ ကိုယ်က ကိုးလုံးလေးလန့် လုပ်နေတာနဲ့ပဲ ဖြူနုငယ်တစ်ယောက် မွေးနေ့မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတာမျိုး မဖြစ်စေလိုတော့ပါ။

“ဟဲ့ ... အောင်ပွဲ၊ ငါ ဖြူနုငယ်မွေးနေ့ သွားလိုက်တာမယ်၊ နင်လည်း သွားလိုက်ပါတော့ဟယ်”

“နင် တကယ်သွားမှာ သေချာလို့လား၊ ငါ့ကို ဇွတ်တုတ် လွှတ်တာလား”

“ငါကသွားရင် နင်နဲ့သွားမှာပဲဟာ၊ မသေချာစရာလား”

“အေး ... အေး ... ဒါဖြင့်ရင်လည်း ပြီးရောပေါ့”

“ငါက သူများမွေးနေ့မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးသလို ဖြစ်နေမှာစိုးတယ်ဟာ၊ သူ့ခမျာလည်း ကြားထဲမှာ ခဏ ဖုန်းဆက်နေတာ၊ သွားလိုက်ပါမယ်ဟာ”

“ဒါဖြင့် ငါ နင့်ကို လာခေါ်မယ်၊ ဝေလရော”

“ခုပဲဆက်ကြည့်လိုက်မယ်”

ဝေလရဲ့ဟဲန်းဒီဖုန်းက ပိတ်ထားပါသည်။ ဒါနှင့်အမရက အိမ်ဖုန်းကို ခေါ်လိုက်တော့ အန်တီကျူလီနှင့်တွေ့ရသည်။

“ဝေလ မရှိဘူး အမရ၊ အပြင်သွားတယ်”

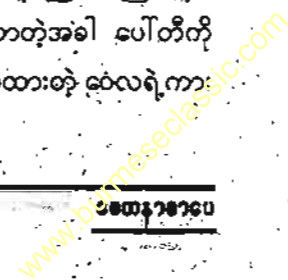
“သူ ဖြူနုငယ်မွေးနေ့ သွားမှာလား အန်တီ”

“အန်တီလည်း မသိဘူး၊ သမီး သူ့ပဲမေးကြည့်လိုက်၊ သေချာအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

အိမ်ကထွက်ချိန်သာ ရောက်ရော ဝေလဖုန်းက ခံဖွင့်ပါ။ သူ့ဖုန်းကို ရအောင်ဆက်နေတာနှင့် အိမ်ကထွက်ဆောင် နောက်ကျနေသည်။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ ဆက်မတော့ဆဲလ မသွားဖြစ်ရင်တောင် ကိုယ်တွေနှစ်ယောက်တော့ အရောက်သွားတော့မှ ဆိုပြီး ဖြူနုငယ် ပေးထားတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း စာဖွဲ့အေးစေတီလမ်းပေါ်က ခြံကျယ်ကျယ်ကြီးဆီ ရောက်လာပါသည်။

ခြံဂိတ်ကို အသင့်ဖွင့်ထားပေမယ့် ခြံထဲမှာ လူတွေ မထားတွေလည်းမတွေ့။ နှစ်ယောက်သား အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဆင်တီကိုအောက်နားထဲ ကားမောင်းဝင်လာတဲ့အခါ ပေါ်တီကို အလွန်မှာ တိုက်ရဲ့နဲ့ဘေးကျကျလောက် ရပ်ထားတဲ့ ဝေလရဲ့ကားကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

“ဟယ် ... ဟိုမှာ ဝေလကား မဟုတ်လား၊ ဝေလက ဒီ ရောက်နေတာပေါ့”

“ဒီကောင်တွေကွာ၊ မသွားဘူးလိုလိုနဲ့ ဖုန်းပိတ်ပြီး ဒီကို တိတ်တိတ်လေး ရောက်နေတယ် ... ကျွတ်”

ကားသံကြောင့် ဖြူနုငယ် ပြေးထွက်လာကြသည်။

“အစ်မနဲ့ ကိုပွဲက နောက်ကျလိုက်တာ၊ ကိုဝေတောင် ရောက်တာကြာပြီ၊ ကိုဝေက အစ်မတို့ မလာတော့ဘူးထင် တယ်လို့ ခုပဲ ပြောနေတာ၊ ဖြူက လိုက်ပဲခေါ်ရင်ကောင်း မလား စဉ်းစားနေတာ”

အမရသည် ဝေလ လုပ်စုံကို မနှစ်သက်မိကာ ...

“ဝေလ ... နင်က သွားမနေတော့ပါဘူးဆိုပြီး ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

“ဟိုဟာလေဟာ၊ နင်တို့က မသွားဘူးဆိုတော့ ငါလည်း မသွားဘူးပေါ့၊ နောက်တော့ တစ်ယောက်မှ ရောက်မသွားရင် ဖြူနုငယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာပဲဆိုပြီး”

“ဒါဖြင့်လည်း နင်သွားမယ်ဆိုတာ လှမ်းပြောပါလား”

“ထွက်လာတဲ့ထိကို မသေချာသေးတာဟ”

“ဒါဖြင့် ဖုန်းကို ဘာဖြစ်လို့ ပိတ်ထားလဲ”

ဝေလက အမရရဲ့ လေသံတင်းတင်းကြောင့် တာရှည် သည်းခံသောစရိုက် မရှိတဲ့သူပီပီ ...

“ဘာတွေလာရန်တွေ့နေတာလဲ၊ နင်လည်း အခု နှစ်ယောက် ပေါင်း တိုင်ပင်ပြီးတော့ လာတာပဲ မဟုတ်လား”

သူက တစ်ပြန်စီ အပြစ်တင်လိုက်ပါသည်။ တစ်စ နက်တစ်စ ပိုပိုပြီး သိသာလာတဲ့ သူတို့ညီအစ်ကိုရဲ့ မတူကွဲပြား တဲ့ အကျင့်လက္ခဏာတို့ကို သိသိလာရလေလေ အမရ ရင်ထဲ အောင်ပွဲကို နှစ်သက်မြတ်နိုးမိလေလေပင်။ အမရက စိတ်ကိုဖြေ နှိပ်ပါသည်။ ဝေလဟာ ကိုယ့်အတွက် အရေးပါသူဖြစ်လာ တာမဟုတ်ဘဲလေ၊ ဘာကြောင့် အပင်ပန်းခံ စိတ်တိုနေရဦးမှာ

“ငါတို့လာခါနီး နင့်ဆီ ဖုန်းတောက်လျှောက်ခေါ်တယ်၊ နင့်ပါ ခေါ်မလို့၊ နင်က ဒီရောက်နေပြီဆိုတော့ ဖုန်းကို ပိတ်ထားတယ်လေ၊ နင်လာတာ ငါတို့မသိစေချင်တဲ့သဘော ဖြစ်မှာပေါ့၊ နင့်ကို ဘယ်လိုမှ ဆက်မရတော့ အန်တီဂျူးလို့ ဆီဆက်ပြီး နင် ဘယ်သွားလဲ မေးတယ်၊ အန်တီဂျူးလည်း မပြောနိုင်ဘူး၊ လက်စသတ်တော့ နင်က ဒီမှာ၊ ငါနဲ့ အောင်ပွဲသာ လာဖြစ်ဖို့ မဆုံးဖြတ်လိုက်ရင် နင် ဒီကိုရောက် ခဲ့မှန်း ငါတို့ သိရမှာတောင် မဟုတ်ဘူးဟဲ့နော် ... ဝေလ၊ နင်က မသိအောင် ဖုန်းပိတ်ပြီး ခိုးလာတာဆိုတော့လေ”

ခပ်ပြီးပြီးပြောနေတဲ့ အမရကြောင့် ဝေလက မျက်စိ နှာအနည်းငယ်ပျက်ကာ ...

“ဖုန်းပိတ်ထားတာက ငါ့ဖုန်းဘက်ထရီအားနည်းနေလို့ပါဟာ။ အပိုလည်းမပါတာနဲ့ မနက်ကတည်းက အပြင်ထွက်ကတည်းက ပိတ်ထားလိုက်မိတာ၊ ဒီကိုလည်း အပြင်ကပဲ တန်းဝင်လာတာဆိုတော့ ဖုန်းမဖွင့်ဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

“တကယ်ပဲ ဘက်ထရီအားမရှိတော့ရင်တောင် နင်တကယ် ငါတို့ကို အသိပေးချင်စိတ်ရှိရင် ဖြူနုငယ် ဖုန်းနဲ့ လှမ်းဆက်လို့ ရတယ်လေ။ ဒီကိုရောက်တာပဲ ကြာပြီဆို”

အလျှော့မပေးဘဲ ပြုံးပြုံးလေး ချောင်ပိတ်နေတဲ့ အမရကြောင့် ဝေလက နေရထိုင်ရ ခက်သလိုဖြစ်ကာ ...

“နင်က အခု စိတ်ဆိုးနေတာလား ငါ့ကို”

“ဘာစိတ်ဆိုးစရာရှိလို့လဲ။ နင်လုပ်ချင်သမျှကို နင့်စိတ်နှင့် သဘောနဲ့ နင့်မှာလုပ်ခွင့်ရှိတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နင်ဘယ်လိုလုပ်တယ်ဆိုတာကိုသာ ငါ သဘောပေါက်တယ်။ သိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောပြတာ၊ နင့်မှာ အဲသလိုလုပ်ချင်ရင် လုပ်ခွင့်ရှိတယ်လေ။ နောင်လည်း နင်လုပ်ချင်သလို ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ကိုယ် လုပ်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကိုတော့ ဖုဲမထားနဲ့၊ ဖွက်မထားနဲ့၊ သူငယ်ချင်းချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရိုးရိုးသားသားပေါ့ဟာ”

အမရနှင့် ဝေလ ပြောနေကြတဲ့ စကားတွေကြောင့် ဖြူနုငယ်ရော အောင်ပွဲပါ အနည်းငယ် နေရထိုင်ရ ခက်နေပါသည်။

ဘာမှမဖြစ်သလို ခပ်တည်တည်လုပ်နေတဲ့ ဝေလရဲ့ အတွင်းထဲမှာ သူ့ဟာနှင့်သူ ဖောင်းလိဖြစ်သွားတာတော့ သေချာပါသည်။

“ဆော့ရီး ... ဖြူနုငယ်၊ တို့က မကြိုက်ရင် အောင့်မထားတတ်လို့ပါ။ ချက်ချင်းပြောလိုက်ရတော့ အခုပြီးသွားပြီပေါ့။ ဟက်ပီးဘာ့သံဒေးနော်၊ ဒီမှာ မွေးနေ့လက်ဆောင်”

“အာ ... အဲဒီမွေးနေ့လက်ဆောင်တွေ မလိုချင်ဘူး။ ကိုဝေကလည်း ဟိုမှာ အရပ်ကြီး”

ဆက်တီတစ်ခုပေါ်မှာ ဝေလပေးတဲ့ ရင်ဘတ်မှာ အသည်းအနီရောင်ရဲ့ရဲ့နှင့် ဝတ်ဝံရုပ် အကြီးကြီး ရှိနေသည်။

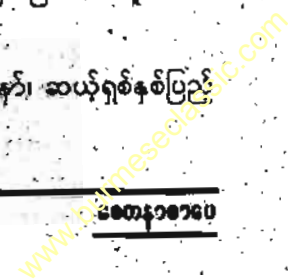
“ဖြူက ပွဲကြီးလုပ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“အမှတ်တရပေါ့၊ အရမ်းတန်ဖိုးကြီးတာတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ လက်ခံနော်”

အမရက ရင်ထိုးဘူးကလေး လှမ်းပေးလိုက်လျှင် အောင်ပွဲကလည်း ခုပဲ အမရနှင့်အတူ ဝင်ဝယ်ခဲ့တာဖြစ်သည့် နီကိဆံထည့် အိတ်ပြားပြားကလေးကို ထုတ်ပေးရင်း ...

“ဟက်ပီးဘာ့သံဒေး၊ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့် ဆိုတော့ အနောက်နိုင်ငံမှာဆိုရင်တော့ လူကြီးမဖြစ်သေးဘူး။ တစ်နှစ်လိုသေးတယ်”

“အမယ် ... ဒီမှာတော့ လူကြီးပါနော်၊ ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်ရင် အရွယ်ရောက်ပြီပေါ့”

“ဓမ္မာနောကလည်း စာခြားလှလည်း မရှိပါလား ဖြူနုငယ်”
“ဟင့်အင်း၊ ဓမ္မာနောပွဲလည်း လုပ်လေ့မရှိပါဘူး၊ အစ်မတို့ သုံးယောက်ပဲ”

“ဟင့် ... ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ တို့သုံးယောက်တည်း !”
“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဖြူနုငယ်ရယ်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး အပြင် တစ်နေရာရာ ထွက်စားလိုက်လည်း အဆင်ပြေတာပဲ မဟုတ်လား၊ အိမ်မှာဆိုတော့ လူကြီးတွေနဲ့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ အားနာစရာကြီး၊ အိမ်ကိုဖိတ်တာ ဆိုတော့ တကူးတက ဆန်စာယံလေ”

“ဆန်ပစော၊ လူကြီးတွေ အားမနာရပါဘူး၊ ဖြူက ပြီးရင် ဖေဖေတို့ မေမေတို့နဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးဦးမှာ၊ မေမေတို့ ကလည်း ကိုပွဲတို့ ကိုဝေတို့ကို တွေ့ချင်တာ၊ အစ်မလည်း ပဲ ပါတာပေါ့”

“မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောထားလို့ လူကြီးတွေက ငါတို့ကို တွေ့ချင်နေရတာလဲ”

အောင်ပွဲရဲ့လေသံက ရင်းရင်းနှီးနှီး စီးစီးပိုင်ပိုင်ရှိ လှပါသည်။ ဖြူနုငယ်က ပြုံးစိစိနှင့် ...

“ဖြူက ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ခင်မင်ပေါင်းသင်း တွဲသွား တတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုပွဲနဲ့ ကိုဝေက ဖြူနုအရင်ဆုံး

ရင်းနှီးကြတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေမို့ ဖေဖေတို့ကလည်း စိတ်ဝင်စားတာမျိုး ဖြစ်မှာပေါ့”

“အေး ... အဲဒါ မင်းလျှောက်ပြောထားလို့ပေါ့၊ မဟုတ် သူ့လား”

“အဟား ဟား ဟား”

ဖြူနုငယ်ရဲ့ ချစ်စရာ ရင်းနှီးပွင့်လင်း လွတ်လပ်လှ ဆဲ ဟန်ပန်လေးကို အမရက စိတ်ဝင်တစား ချစ်ခင်စွာ စိုက်ကြည့် မိပါသည်။ သူ့အိမ်မှာသူမို့ အဝတ်သစ်သစ်တွေလည်း ဝတ်မ ဘူး၊ အိမ်နေရင်း ချည်ထည်အဖြူခေါ် အရုပ်လေးတွေပါတဲ့ ဆင်အင်္ကျီ လက်မြတ်ကားကားလေးနှင့် ဒူးလောက်အောင်အိ ညှလေးသာ ဝတ်ထားပြီး မျက်နှာပြောင်ပြောင်ရှင်းရှင်းလေးနှင့်

သူ့ရဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံပုံတွေ အကြည့် အရွလေးတွေ လည်း ဒီယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်အပေါ် ကလတ်တက်တက် ဝေမရှိ။ ဇွတ်တရွတ် တစ်ဖက်သတ် ခင်မင်ဝင်ထွက်လာသော် လည်း သွက်လက် ပွင့်လင်း ရင်းနှီးလှသော်လည်း မူယာမာယာ ပေါ့ဘဲ အပြစ်ကင်းစင်လှတဲ့ ပုံစံလေးနှင့်မင်း။ မျက်စိနောက် နှုတ်မြေမရပုံမျိုး ဖြစ်မနေပါ။ သို့ပေမယ့်လည်း ဒီယောက်ျား နှစ်ယောက်ကိုတော့ သူ ခင်မင်သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ပုံ ပေါက်နေ

“အစ်မကိုကျတော့ဝေ ကိုပွဲတို့ ကိုဝေတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးဆိုပြီး မြင်ဖူးလိုက်တာနဲ့ ချစ်ကိုချစ်တာ ... အဟီး”

အမရက ပြုံးနေမိပါသည်။

“နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ ရင်းနှီးချစ်ခင်မှုကို ရထားတဲ့ တစ်ဦး တည်းသော မိန်းကလေးဆိုတော့ နည်းနည်းထူးတာပေါ့။ သူတို့ကိုခင်ရင် ဒီမိန်းကလေးကိုလည်း ခင်ရမယ်ဆိုတာ ဖြူက သိပြီးသား။ ခင်ကိုခင်မှ ဖြစ်မှာလို့ နားလည်သတ် မှတ်ထားတာက သတ်သတ်။ အစ်မကလည်း သူ့အလိုလို ကို ချစ်ဖို့ခင်ဖို့ ကောင်းနေတာ”

“တော်ပါပြီ ဖြူနုငယ်ရယ်။ အဲလောက်ကြီး အမွန်းမတင် ပါနဲ့၊ တော်ကြာကျရင်လည်း ဖြူနုငယ် ကျွေးတာတွေပဲ တို့က စားရဦးမှာ”

စကားတွေထိုင်ပြောနေကြရင်းက အမရက အောင်ပွဲ ဝေလနှင့် ဖြူနုငယ်တို့သုံးဦးကို တောက်လျှောက် အကဲခတ်နေမိ ပါသည်။ ကောင်မလေးကတော့ နှစ်ယောက်စလုံးအပေါ် ဖြူဖြူ စင်စင် တန်းတူညီတူသာ။ အောင်ပွဲနဲ့ ဝေလ နှစ်ယောက်ထဲမှာ တော့ ပုံမှန်စကားနည်းတတ်တဲ့ အောင်ပွဲက အာဘောင်အာရင် သန်သန်နှင့် ဖြူနုငယ်ကို စကားတွေ များများပြောဖြစ်နေပြီး ဝေလက ရှိုးတိုးရှန်တန်။

သူ တိတ်တိတ်လေး ရောက်နေတာ ပေါ်သွား၍ အနေခက်နေပုံလည်းရတဲ့ ဝေလက စကားနည်းနေကာ သူ့ဆက်ဆံ မှုက တရင်းတနီး ဖြစ်လွန်းနေလျှင်ပဲ အောင်ပွဲတို့ အမရတို့ တစ် မျိုးမြင်မလားဟု စိုးရိမ်ဆင်ခြင်နေပုံနှင့် မလုပ်မလဲ တွန့်ဆုတ်နေ ပါသည်။ သူလိုလူသွက်က တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေတော့ ပိုပြီး သိသာထင်ရှားနေသည်။

စကားသာ နည်းနေပေမယ့် ဖြူနုငယ်ကို တစ်ခွန်း တလေ လှမ်းပြောတဲ့ အခါတွေမှာတော့ လေယူလေသိမ်း ဟန်ပန် ကအစ ပဲတော့အများသား။ ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ အိုက်တင်တစ်မျိုးက မသိမသာ ပါနေသည်။

စတိုင်ခပ်ပါးပါးတစ်ထပ် မသိမသာထုတ် ထားတာ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ခို အမရကတော့ ဖျတ်ခနဲကြည့်ရှုနှင့် သိပါသည်။ ရယ်လည်း ရယ်ရတဲ့ ဝေလ။

သူ့ကြည့်ရတာ ဖြူနုငယ်ကိုများ စိတ်ဝင်စားနေလား။ သူ ရည်ရွယ်ပြီဆိုပဲ အောင်ပွဲကို နောက်ကျကျန်ရစ်အောင် ဖြုတ်ချ ထားခဲ့ချင်ပြီး တိတ်တဆိတ် လှုပ်ရှားချင်တာလား။ အဲသလိုဖြစ် နိုင်ချေရှိပုံပေါ်သည်။ ဖြူနုငယ်က သူ့အပေါ် ရိုးသားပုံရပြီး သူက သိပ်မရိုးသားချင်ပုံ ရနေတာကို အမရ အကဲခတ်မိပါသည်။

ကိုယ့်ရဲ့အောင်ပွဲကတော့ ကိုယ့်မျက်စိထဲ အဖြူစင် ဆုံးတည်း။ သူဟာ သူပြုမှုချင်သလို သူဆန္ဒရှိသလို ရင်ကနဲအပြင်

ဘက် ထပ်တူကျကျ ပြောဆိုပြုမူတတ်သည်မှာ အမရရ ရှေ့တင်
ရော၊ အမရရ ကွယ်ရာရော ညီညီညွတ်ညွတ် ဟန်ဆောင်မှုမပါ
သူပါ။ သူဟာ အမရရမှာမို့ ဖြူနုငယ်အပေါ် (တခြားမိန်းကလေး
တွေဆိုလည်း ဒီအတိုင်းရှိမှာ) မပွင့်တပွင့် လုပ်နေပြီး အမ
ကွယ်ရာကျမှ ခိုင်တွေပစ်ထည့် အလွမ်းသယ်နေမယ့် ရှေ့တစ်ခြေ
ကွယ်ရာတစ်မျိုးသမား မဟုတ်။

သူပြောချင်စိတ်ရှိရင် ဘယ်သူ ရှေ့ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ
ကွယ်ရာဖြစ်ဖြစ် ပြောချင်တာ ပြောနေမှာဖြစ်ပြီး သူ စိတ်မဝါရင်
မပြောချင်ရင်လည်း ဘယ်သူ ရှေ့ ဘယ်သူ ကွယ်ရာမဆို ခပ်ငှာ
မှုန်တောတောနေမယ့်သူပင်။

သူ အခု ဖြူနုငယ်ကို ခင်မင်စာယ်ဆိုတာ အ
တွေ့နေရကာ အဲဒီ ခင်မင်မှုဟာလည်း အရောင်အဆင်း မ
ရှိသေးသန့်စင်စာယ်ဆိုတာကိုပါ ကောင်းကောင်းမြင့်သာ အကဲခတ်
သာပါသည်။

“ဟိတ်ကောင် ... အောင်ပွဲ၊ မင်းတို့ ကားမောင်းသင်တန်း
က ဆရာတွေ ဆရာမတွေဆိုတာကို ငါရော အမရရရော
မြင်ဖူးတာလည်းမဟုတ် သိတာလည်းမဟုတ်၊ မင်းတို့နဲ့
ယောက်ပဲ သိတဲ့လူတွေအကြောင်းတွေ ပြောပြီး ရယ်မော
တာ ငါတို့က အကြောင်ကြောင်နဲ့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ
ထိုင်နားထောင်နေရဦးမှာလဲ ... ပြော”

ကြာတော့ ဝေလ ကျွဲပြီးတိုလာပါသည်။ မိန်းကလေး
နဲ့ပတ်သက်လာရင် အောင်ပွဲက သူငယ်တန်း၊ သူက အထက်တန်း
အောင်လို့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်မှတ်ထားတာဖြစ်ရာ သူက သူ့မလုံ
မလဲမှုနှင့်သူ ကုတ်ကုပ်လေး ရှောင်ထဲရောက်နေရတာ ကြာတော့
မခံချို။

“ကိုဝေကလည်း ... ကိုပွဲက စကားလမ်းကြောင်းမတည့်
ရင် ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ငြိမ်နေတတ်တာ၊ ဒီတစ်ခါလေးပဲ၊
သူ့အသိတွေ အကြောင်းလည်းပါလို့ စကားအစပ်အဟပ်
တည့်ပြီး အားရပါးရ ပြောတာကို နားထောင်ဖူးတာပါ
နော်”

ဝေလသည် ဒီနေ့အဖို့တော့ တယ်ပြီးစိတ်မကြည်
သာ။ ဟိုနှစ်ယောက် တကယ်မလာဖြစ်ဘူးထင်၍ ကိုယ်တစ်
ယောက်တည်းလာပြီး ဖြူနုငယ်ကို သူ့ရင်ထဲခိုင်လေးတွေ အနည်း
ငယ် ပစ်သွင်းဖို့ ကြံစည်ထားတာလည်း ပျက်ပြီ။ ဟိုနှစ်ယောက်
က ရောက်လာတော့ ကိုယ်က တိတ်တိတ်ခိုးပြီး လာတဲ့သူအဖြစ်
နည်းနည်းဖောင်းလဲသွားပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ ဖြူနုငယ်ပေါ်မလာခင်ကတော့
အမရကို ငါသာ အပိုင်ရရမယ့်သူဆိုပြီး ဦးတည်ပစ်မှတ်ထားတာ
တာ။ အောင်ပွဲကိုတောင် သွားတာဖြစ်ထားတာ။ တကယ်တမ်း
လည်း အမရကို သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တာပင်။ ကောင်မလေးတွေ တွဲ

သွား တွဲလာ နှိုနေခဲ့ပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ရှိတာ မဟုတ်ဘဲ အမရကိုတော့ ငယ်သံယောဇဉ်နှင့် ကိုယ်သာအပိုင်ရ လိုတဲ့ လောဘပါ ပေါင်းစွက်ကာ တကယ်တု ကိုယ့်မိန်းကလေး ပဲ ဖြစ်စေချင်တဲ့ အတ္တရှိခဲ့မိတာ အမှန်ပါ။

မသိမသာလေးလည်း အိတိတိ ကြူတူတူ လုပ်တဲ့ အခါ လုပ်ဖူးခဲ့ပါရဲ့။ အခုတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ အမရထက် ဖြူန ငယ်က စူးစူးနစ်နစ်ကို နေရာဝင်ယူလာခဲ့တာ။ ဒါအမှန်တကယ် ဖြစ်လာတာပဲလေ။ သူ ဘာတတ်နိုင်မလဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတွက် အမရအပေါ် မျက်နှာပူသလိုတော့ ရှိတာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် တိတ်တိတ်ပဲ လာလိုက်တာပါ။ အဲဒါရဲ့အပြင် စာခြားစိတ်ပုထိစိတ်ညစ်တော့ မရှိပါ။

“ဖြူဖြူရေ ... အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်ပါပြီ”

အိမ်တွင်းဘက်မှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ထွက် လာကာ တရိုတသေပြောလျှင်ဖြူနငယ်က ထ၊ရပ်လိုက်ပြီး -

“ဒါဖြင့် စားကြစို့နော်၊ နော် ... ကိုဝေ၊ နော် ... ကိုဦး နော် ... အစ်မ”

ဖြူနငယ်က လူစေတက်စေ ဆန္ဒခံယူပြီးမှ ...

“ဖြူ ဖေဖေနဲ့ မေမေ သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟင် ... လူကြီးတွေနဲ့ တူတူစားရမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာလို့လဲ အစ်မ”

“လူကြီးတွေ အရင်စားပါစေလား ဖြူနရယ်၊ အတူတူစား ရမှာ အားနာစရာကြီး”

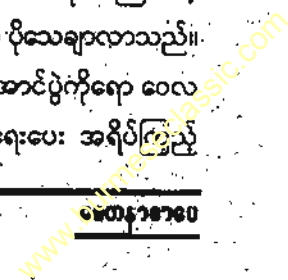
“အားနာစရာ မရှိပါဘူး အစ်မရဲ့၊ ဖေဖေက ဒီလူဒီလူတွေ လာရင် အတူတူစားမယ်၊ ခေါ်လိုက်နော်လို့ကို မှာထားတာ အစ်မရဲ့”

ဖြူနငယ်က အပေါ်ထပ် ပြေးတက်သွားပါသည်။

ဖြူနငယ်ရဲ့မိဘတွေနှင့် အတူစားရသည်ဆိုတော့ စိတ်တော့ကျဉ်း ကျပ်စရာကြီးပင်။ မွေးနေ့ဆိုပေမယ့် ဒီသုံးယောက်ကလွဲပြီး တခြား သူ့သူငယ်ချင်းတွေလည်းမဖိတ်။ စားသောက်ဖို့ကျတော့လည်း ခွယ်တူသူငယ်ချင်းတွေချင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားဖို့သောက်ဖို့ လွတ်ထားမပေးဘဲ လူကြီးတွေနှင့် တစ်ပွဲတည်း တစ်ဝိုင်းတည်း အတူစားရမယ်ဆိုပြန်သည်။ ဒီဖိတ်ခေါ်မှုက တစ်မျိုးကြီးကိုဖြစ် နေတာ။

ဖြူနငယ် မိဘတွေက သူ့သမီးတွဲနေ ပေါင်းနေတဲ့ သောက်ျားလေးတွေကို ဘယ်လိုအနေအစား အဆင့်အတန်းလည်း သိအောင် ခေါ်ကြည့်ချင်တာမျိုးလား။ တွေးစရာတော့ ဖြစ်ကိုဖြစ် နေတာ။ လူကြီးတွေ ဆင်းလာပြီး အတူထမင်းလက်ဆုံစားကြတော့ အမရက သူ့အယူအဆတွေ မဲလွှဲဘူးဆိုတာ ပိုသေချာလာသည်။

လူကြီးနှစ်ယောက်စလုံးဟာ အောင်ပွဲကိုရော ဝေလ ခိုရော အသေးစိတ် ကြည့်ရှုအကဲခတ် အရေးပေး အရိပ်ကြည့်

နေကြတာကို အမရက ဘေးလူလို တွေ့မြင်နေရပါသည်။ အမရကိုလည်း ဖော်ရွေခင်မင်စွာ ဆက်ဆံကြပေမယ့် အောင်ပွဲနဲ့ ဝေလကိုတော့ မေးခွန်းတွေလည်းထုတ် အရိပ်တကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေတော့တာပင်။

အမရစိတ်ထဲမှာ ဘာမှန်းမသိတဲ့ သံသယတွေနှင့် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

ဒီလိုကြီးကျယ်ခမ်းနားလှတဲ့ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုရဲ့ ဆော်ဖီဆိုင်မှာ အမရ တစ်ခါမှ မထိုင်ဖူးတာ အမှန်ပင်။ ဟိုတယ်ကြီးရဲ့ အရှိန်အဝါကြောင့်ရော ဘာမှန်းမသိရတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားမှုရော၊ နှစ်ခုရောပေါင်းကာ အမရမှာ ရင်တွေပင်ခန့်နေပါသည်။

“ဘာကိစ္စမှန်းလဲလည်း မပြောဘူး ဖြူနုငယ်ရယ်”
“ဟိုကျတော့ ဖေဖေ ပြောမှာပေါ့၊ ဖြူပြောရင် လိပ်ပတ်မလည်ဘဲ စကားကျန်ခဲ့မှာတို့ အပြောမတတ်လို့ နားလည်မှုလွဲတာတို့ ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။ အစ်မကလည်း”
“ဒါပေမဲ့ ဘာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စလဲဆိုတာတော့ အရိပ်အမြွက်ကြုံပြောမှ တို့က လိုက်၊ မလိုက် စဉ်းစားနိုင်မှာပေါ့”
ဒီတော့မှ ဖြူနုငယ်က ...

“ကိုဝေတို့ ကိုပွဲတို့နဲ့တော့ ပတ်သက်တယ်၊ ဒီလောက်ပဲ သိထားပါနော် အစ်မ”

www.burmeseclassic.com

“လေနဲ့ အောင်ပွဲနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စမှာ တို့က ဘာကြောင့် သူတို့မသိခင် အရင်ဆုံး ဖြူအဖေနဲ့ တွေ့ရမှာလဲ၊ တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“အစ်မနဲ့ မဆိုင်ပေမယ့် အစ်မက အကောင်းဆုံးကြားလူ ဖြစ်နေလို့ပါ”

“အကောင်းဆုံးကြားလူ !”

“ကာယကံရှင်တွေကို ဖွင့်ပြောဖို့က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထောက်ထားတဲ့သူတွေရှိပြီး အပြောခက်နေလို့ပါ။ အစ်မကတော့ ကိုဝေနဲ့ ကိုပွဲရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သံယောဇဉ်အကြီးဆုံး သူငယ်ချင်း၊ မိဘချင်းလည်း သိကျွမ်းခင်မင်ကြတယ်၊ ဒါတွေကြောင့် အစ်မကို ဘေးလူ ကြားလူ အနေနဲ့ အသိပေးအကူညီတောင်းဖို့ အသင့်တော်ဆုံးပဲလို့ ဖေဖေက ပြောတာပါ။”

“ဘာတွေများလဲ၊ ဖြူနုငယ်ရယ်၊ ရင်ထိတ်လိုက်တာ”

“လိုက်သာလိုက်ခဲ့ပေးပါ အစ်မရယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာမှန်းမသိ၊ ကိုယ့်အဖေအရွယ် လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ စကားလိုက်ပြောရမှာကြီး”

“ဖေဖေက သဘောကောင်းတာ အစ်မလည်း သိသားနဲ့ ဟိုနေ့က တွေ့ဖူးသားနဲ့၊ စတယ်ကြီးနဲ့ ရုပ်ကြီးတည်မျက်နှာကြီးတင်းပြီး နေတတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ရင်တွေတောင် တုန်တယ်ဟယ်”

ဖြူနုငယ်ဟာ အမရကို ခါးဖက်လိုက်၊ လက်မောင်းဖက်လိုက်၊ သူ့ခေါင်းနဲ့ တိုက်ခွေလိုက်ဆိုတဲ့ အပြုအမူမျိုးတွေ အရင်းတန်း လုပ်တတ်သည်။ ခုလည်းပဲ အဲဒီအမူအရာလေးတွေ နှင့် တရင်းတန်း ချွဲနဲ့ ပူဆာကာ မရမက နားပူနားသာတိုက်ပြီး ဆီတော့တာပင်။ အမရရဲ့အမေကိုတော့ ...

“အန်တီ သမီး အစ်မကို ခဏခေါ်သွားမယ်နော်၊ ဟိုတယ် တစ်ခုမှာ ကော်ဖီတိုက်မလို့ ... အဟီး၊ ထည့်လိုက်ပါနော်”

မေမေက ဘာမှအထွေအထူး မပြောဘဲ ...

“ခေါ်သွား ... ခေါ်သွား သမီး”

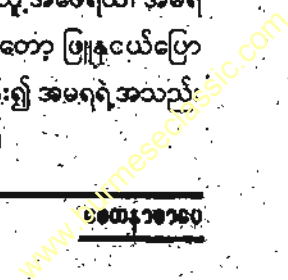
ခွင့်ပြုလိုက်တော့ အမရကို မရမက ပူဆာလက်ဆွဲ အစွတ်တရွတ်ပင် သူ့ကားနဲ့ တင်ခေါ်လာခဲ့တော့တာပါ။

“ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုတာတောင် ရင်တွေတုန်လိုက်တာ ဖြူနုငယ်ရယ်၊ တကယ်ပဲ”

“အဟင်း ဟင်း၊ ဟိုရောက်လို့ ဖေဖေပြောတာ နားထောင်ပြီးရင် အစ်မ ဒီထက်ရင်ပိုတုန်ရဦးမှာတော့”

“ဟယ် ... ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူးဟယ်”

တကယ်တမ်း ဟိုတယ်ကြီးရဲ့ ကော်ဖီဆိုင် ကြိမ်စားပွဲ ခြိမ်ကုလားထိုင်ကြီးတွေမှာ ဖြူနုငယ်ရယ်၊ သူ့အဖေရယ်၊ အမရရယ် ထိုင်ပြီးစကားပြောဖြစ်ကြတဲ့ အချိန်မှာတော့ ဖြူနုငယ်ပြောလိုက်တဲ့ အလန်တကြား အံ့ဩရင်ထိတ်ရလွန်း၍ အမရရဲ့အသည်း အဖေတွေပင် တလုပ်လုပ် ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

ရင်လေးကိုဖိပြီး စကားတစ်လုံးမှ မပြောနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဖြူနုငယ်ရဲ့အဖေ ဦးကျော်စော ပြောနေတဲ့ ဆွတ်ပျံ့လွမ်းမောဖွယ် ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ကို ကိုယ်တိုင်ပါနစ်ပျော့ခံစားမိကာ ရင်တွေနှင့်လို့ ဝမ်းတွေနည်းလို့ပင်။

ချောမောသန့်ပြန့်ပြီး ကျက်သရေရှိလှတဲ့ ဖြူနုငယ်ရဲ့အဖေ မျက်နှာမှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ဖိစီးကာ နာနာကျင်ကျင် ရှိနေတာကို အံ့အားတသင့် ရင်တနှင့်နဲ့ ငေးမောစိုက်ကြည့်နေထောင်နေခဲ့မိပါသည်။ ဖြူနုငယ်ကတော့ သိတတ်စအရွယ် ရောက်စကတည်းက ဖန်တရားတေ ကြားဖူးနေတဲ့ ဤဇာတ်ကြောင်းမှာ အပြီးအရယ်မပျက် ရိုးလို့နေပြီ။

နေရာကထ၊ သွားပြီး ကိတ်မုန့် မှန်စိရိုမှာ ကိတ်ဆွဲသွားရွေးချယ်မှာလိုက်၊ လာပြန်စားလိုက်။ ဟိုတစ်ဖက်တစ်ဘက်က ပန်းချီကားတွေကို ထ၊ ကြည့်လိုက်၊ ပြန်လာထိုင်လိုက်။ သိပြီးသား ဇာတ်ကြောင်းကြီးကို သူ့အဖေက အမရထံ ရှင်ဇာတ်ကြောင်းပြန်နေခိုက် ပျင်းရိလို့ပင် နေသေးသည်။

အမရမှာတော့ နည်းနည်းကလေးမှ မပျင်းနိုင်အောင် ထိတ်လန့်အံ့ဩနေရတာ။ ဒါဖြင့် အောင်ပွဲ သို့မဟုတ် ဝေတစ်ယောက်ယောက်ဟာ ...။ ဤအတွေးက အမရရဲ့နှလုံးသားကို နှင့်စေသည်။

ဆွတ်ပျံ့စရာ ဇာတ်လမ်းကလေး တစ်ပုဒ်မှာ ဇာတ်လိုက်မင်းသားကတော့ ဖြူနုငယ်ရဲ့အဖေ ဦးကျော်စောပင် ဖြစ်ပါ

သည်။ အဲဒီတုန်းကတော့ “ဦး” တပ်လို့ မရသေးတဲ့ အသက်အစိတ်မရှိတရှိ သူဌေးသား မောင်ကျော်စောပေါ့။ ဇာတ်လမ်းထဲက ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးကတော့ “မြတ်စွာ” ဆိုတဲ့ သနားစဖွယ် ချောတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဘဝကနံ့ချာကာ ဆင်းရဲချို့တဲ့သူ မိဘတွေဝမ်းထဲ ခင်စားမွေးဖွားခဲ့ပေမယ့် ငွေမရှိသူတို့နှင့် မအုပ်မစပ်တဲ့ “နလုံးချာဂါ” ဆိုတာကြီးက မွေးကတည်းက ပါလာရသေးသော ချောချာလှလှ ကံဆိုးမကလေးတည်း။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆိုဆိုည်းစည်း ဆင်းရဲသမီးနဲ့ သူဌေးသားလေးတို့ တွေ့ကြုံ ချစ်ကြိုက်ပြီး မခွဲမခွာနိုင်အောင် စွဲလမ်းတပ်မက်ကြပြီးတဲ့နောက် တယ်လို့ သဘောမတူနိုင်တဲ့ သူဌေးသားလေးတို့ဘက်က မကွဲကွဲအောင် ကြွေခွာကြွေခွာ ကြားကပင် မဖြစ်ဖြစ်အောင်ပေါင်းဖို့ နစ်ဦးအောင် တွေးတော့ ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားခဲ့ကြတော့တာဖြစ်သည်။

“မြတ်စွာ” မှာက နဂိုကတည်းကပင် မိခင်မရှိ။ ဖခင်မရှိ အစ်ကိုအစ်မတချို့တော့ ရှိပါသည်။ “ကျော်စော” ကတော့ အဖေမရှိဘဲ မာန်ဂုဏ်မောက်လှတဲ့ သူဌေးမကြီးမိခင်သာ ရှိတဲ့သူ။ သူ့အောက်မှာ ညီမငယ်လေးတစ်ယောက်တော့ ရှိပေမယ့် နှုတ်ငါးနေတုန်းသာ ရှိသေးတဲ့အရွယ်။

မိုးပြေးကာ အိမ်တစ်ခန်းကို ရောင်ကြိုရောင်ကြားမှာ ချမ်းပြီး မရမက လိုက်ရှာခွဲဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ သူဌေးမကြီးရဲ့ နှုတ်ငါးတပန်းတို့ရန်က ရှောင်ရသည်။ ပညာအရည်အချင်းနဲ့

အပ်စပ်တဲ့အလုပ်ကို ရှာရွေးလုပ်နေလျှင် ခြေရာခံနိုင်သွားမှာ စိုးရိမ်တာမို့ နီးနီးနားနား စက်ရုံတစ်ရုံမှာပဲ ရရာအလုပ်အဆင် က ဝင်လုပ်ကာ နှစ်ယောက်စာ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး ရှာဖွေရပါသည်။

နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ ထူထောင်ပေါင်းသင်း နေထိုင် တာ ခြောက်လလောက်အကြာမှာ ကျော်စောရဲ့မိခင်ကြီး နာမကျန် ဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီတုန်းက ထောင့်ကိုးရာရှစ်ဆယ်ခြောက် ခုနစ် လောက်ကာလ။ ကျောက်ကပ်အစားထိုး လဲလှယ်မှုဟာ အာရှနိုင်ငံ တွေမှာ မအောင်မြင်သေးပါ။ ကျောစောရဲ့မိခင်ကြီး ကျောက်ကပ် ရောဂါ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်ချိန်မှာ အမေရိကားမှာ ညီမရင်းမိသားစု ရှိတဲ့ မိခင်ကြီးက အမေရိကားထဲ ဆေးသွားကုလိုသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ အမေကို လူနာသတင်းမေး ပြန်ကြည့် တဲ့ ကျော်စောကို အမေဖြစ်သူကလည်း အားကိုးတကြီး တောင် ဆို၍ အမေရိကားက ညီမထံ သားကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေး အကူအညီ တောင်းတဲ့အခါ ကျော်စော မငြင်းသင့်ပါ။ ဧနီးသည် မြတ်စုကို သုံးစွဲစရာငွေကြေး ပေးခဲ့ရစ်ပြီး မိခင်ကို အမေရိကား ထဲ လိုက်ပို့ရပါသည်။

အလွန်ဆုံး ရက်နှစ်ဆယ် တစ်လပဲ နေမည်အ မှန်းဆတွက်ချက် မှာကြားခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာ မပြန်နိုင် တော့။ မိခင်ဖြစ်သူဟာ ကျောက်ကပ်အစားထိုး လဲလှယ်မှုကြောင့် မည်ဖြစ်ရာ နောက်ဆုံးတော့ သားရင်းဖြစ်တဲ့ သူ့ထံကပဲ လက် ရယူဖို့ ဆွေမျိုးတစ်စု ပိုင်းဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါသည်။ သူ့ကိုယ်ထံ

အဲဒီမှာ အချိန်အတော်ကြာ နေ့တော့မှာဖြစ်တဲ့အခါ ရန်ကုန်အိမ် မှာ ဆွေမျိုးနီးစပ် လူကြီးအစောင့်အရှောက်နှင့် ထားရစ်ခဲ့ရတဲ့ ကျောင်းသူ ညီမလေးထံ ဒီကညီမဝမ်းကွဲနှစ်ဦးက စကားအတူ သွားနေပေးဖို့ စီစဉ်ရပါသည်။

အဲဒီအချိန်က အင်တာနက်တွေ အီးမေးလ်တွေ၊ ဝီဘက်ဆိုတွေ ပီဖင်ဂိုတွေ ဘာမှမရှိသေး။ မြန်မာပြည်နှင့် နိုင်ငံခြားကို တယ်လီဖုန်းအဆက်အသွယ် တစ်မျိုးပဲ လုပ်လို့ရတာပါ။ ဧနီးသည် မြတ်စု နေနေရစ်တဲ့ အိမ်ကလေးမှာ ဖုန်းရှိဖို့ဝေးစွာ ရပ်ကွက်ထဲ မှာပင် ပိုက်ဆံပေးပြောရတဲ့ ဖုန်းအငှားအိမ်မရှိ။

ဒီတော့ သူတို့သားအမိ အမေရိကားရောက်ပြီး တစ်လအကြာမှာ မြန်မာပြည်ကိုသွားကြမည့် ဝမ်းကွဲညီမနှစ်ယောက် နှင့်သာ စာထည့်ပေးလိုက်ရပါသည်။

“ဥမ္မာ ... မာလာ၊ ငါ့မိန်းမကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ပေးပေး နော်၊ ဒီမှာ လိပ်စာအပြည့်အစုံပါတယ်၊ နည်းနည်းချောင် ကျတော့ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ မေးမြန်းခုံစမ်းပြီး တွေ့အောင် ရှာပြီးပေးပေးပါ။ နို့ဖို့ရင် ငါ့ကို သူ့မျှော်နေလိမ့်မယ်၊ မြတ်စု က အရမ်းအားငယ်တတ်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ခမ္မာ ကိုယ်ဝန် ကြီးနဲ့ဟ၊ သူ့မွေးဖွားဖို့ အချိန်ရောက်ရင်လည်း နင်တို့ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးပါ။ ဒီက အခြေအနေတွေလည်း နင်တို့ သေချာပြောပြပြီး အားမငယ်အောင် နှစ်သိမ့်ပေးပါဟာ၊ သေချာပြောပြ၊ သေချာစာပေးပေးနော်၊ ငါ့စိတ်ချမယ်”

တကယ်တော့ ထိုညမနှစ်ယောက်က စိတ်မချခဲ့ရပါ။ ကျော်စော့ရဲ့ စကားထက် သူတို့ရဲ့ ကြီးတော် လူမမာသည်ကို ဝိုသနားကာ ကြီးတော်စကားကိုပဲ နားထောင်ခဲ့ကြတာပါ။ သူတို့ကိုယ်တိုင်တွေ့ကလည်း သူတို့ရဲ့အစ်ကို အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရ၊ ကိုကိုတက်သူဌေးသားကို ဘာမဟုတ်တဲ့မိန်းမနှင့် မပေါင်းသင်းစေလိုတဲ့ အတ္တမာနလေးတွေနှင့်။

ထိုစာကို မြတ်စုကို မပေးခဲ့ကြ။ လမ်းခုလတ်မှာ တင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ကြသည်။ အမေရိကားမှာ စုစုပေါင်း ငါးလကြာမြင့်ခဲ့ပါသည်။ သူကိုယ်တိုင် ဆေးရုံတက်ရ၊ ကျောက်ကပ်တစ်လုံး ခွဲထုတ်ရ၊ မိခင်အတွက် ပေးရရုံမက မိခင်ရဲ့ကိုယ်ထဲထည့်ပြီး မိခင်ကျန်းမာနုလန်စေလာတဲ့အထိ အတူနေပေးခဲ့ရတာပါ။ တစ်နေ့ရွှေ တစ်နေ့ငွေ ဖြစ်နေတဲ့ မိခင်ဖြစ်သူကို သူဘယ်လိုလုပ်ပြီးမှ မျက်နှာလှုံ့ခဲပစ် မထားရစ်ခဲ့နိုင်ပါတည်း။

ဒီကြားထဲ ရန်ကုန်ကို သူ ဖုန်းဆက်တော့ ...

“ကိုကြီးမိန်းမ ၅၀မရဘူး၊ အရှင်အိမ်မှာ မနေတော့ဘူး ဆက်စုံစမ်းနေတယ်”

ဒီအဖြေသာ ရခဲ့ပါသည်။ တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ ကြီးကိုင်မှုတွေဆိုတာ နောင် နှစ်နဲ့ချီမှပဲ သူ ပြန်သိခဲ့ရပါသည်။ ငါးလအကြာမှာ မြန်မာပြည် ပြန်လာကြတော့ သူ ချက်ချင်းပဲ အရှင်ရပ်ကွက်ထဲ လိုက်သွားခဲ့တာပါ။

“မြတ်စု ဒီမှာမနေတော့ဘူးဗျ၊ ထွက်သွားတာ ကြာတောင် ကြာနေပြီ”

ညီမတွေပြောစကားနှင့် ကိုက်ညီသလို ဖြစ်နေခဲ့တာမို့ ကျော်စောက ပဲခူးအထိ မြတ်စု အဖေအိမ်ကို လိုက်သွားပြီး စုံစမ်းပါသေးသည်။

“ဦးအောင်မြတ်က ဆုံးသွားတာ နှစ်လကျော်ရှိပြီ”

အိမ်ရှင်သစ်တွေက ပြောသည်။ သူတို့ထံမှ မြတ်စုတို့နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်း တော်စပ်သူတွေရဲ့ လိပ်စာ တစ်ဆင့် တစ်ဆင့်တောင်းပြီး စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်သလောက်မှာ ...

“သင်းအဖေ မမာတော့ သင်းကို လှမ်းမှာပါတယ်၊ ပေါ်မလာပါဘူးတော်၊ ဖအေလုပ်တဲ့သူသာ ဆုံးသွားရော၊ ဒီနေ့ထိုက် ရောက်မလာတာ”

မူရင်းနေရာမှာလည်း မရှိတော့၊ အဖေဆီလည်းပြန်မရောက်ဆိုတဲ့ မြတ်စုကို ဘယ်မှာလိုက်ရှာရမယ် မသိတော့ဘဲ လက်လျှော့ထားရသလို ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ အဲဒီနောက်တော့ နှစ်နှစ်လောက် ကြာတဲ့အခါ မိခင်ကြီး စပ်ဟပ်ပေးစားတဲ့ ပြုနုငယ်ရဲ့အမေ “နွယ်”နှင့်ပဲ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

သူကိုယ်တိုင်လည်း ပိုက်ဆံရှိတဲ့ နွယ်ဟာ မောက်မောက်မာမာ ထောင်ထောင်လွှားလွှား မရှိပါ။ ကျော်စော့ရဲ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကိုလည်း ကျော်စော အားလုံးပြောပြထား၍ အလုံးသိရှိပါသည်။ ကျော်စော မြတ်စုနှင့် ထွက်မသွားခင်ကတည်း

က ကျော်စောနှင့် နွယ်တို့ကို နှစ်ဖက်မိဘက စပ်ဟပ်စီစဉ်ခဲ့ကြတာ။ ကျော်စောက ကာဖျက်ယဖျက်လုပ်သလို ဖြစ်ခဲ့ပြီး ချစ်သူနှင့်ထွက် သွားတာ။ ဒီလိုလူကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်ရှာတဲ့ နွယ်ဟာ အစေ အရာရာကို နားလည်မှုရှိလှပါသည်။

ဖြူနုငယ်ကို မွေးဖွားလာတော့ မြတ်စုနှင့် မြတ်စု ဝမ်းထဲက သူ့ကလေးကို သတိရမိပါသေးသည်။ စုပ်စုမြုပ်စ ပျောက်သွားတဲ့ မြတ်စုရဲ့သတင်းသန့်သန့်ကလေးကိုတော့ နှစ် ပေါင်းအထော်ကြာမှ ကြားခဲ့ရပါသည်။ သူတို့နေခဲ့တဲ့ ရပ်ကွက် လေးထဲက အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြန့် အတွေ့မှာ မြတ်စုတစ်ယောက် ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနှင့် သူ့အဖေ ရှိရာ ပဲခူးကိုသွားဖို့ ကားလက်မှတ်သွားဝယ်ခဲ့တဲ့ဆီ အဖော်လိုက် ပေးခဲ့တဲ့ မိန်းမကြီးပင်။

“.....” ကားနဲ့ ပါသွားတာပဲ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကားပေါ် တင်ပေးလိုက်တာ”

အဲဒီတုန်းက ပုဂ္ဂလိက အဝေးပြေးကားလှိုင်းက ခုခေတ်လို များများမရှိသေး။

“ဘယ်လလောက်လဲ အဒေါ်”

“တန်ဆောင်မုန်းလကြီး သေချာမှတ်မိတယ်၊ မိုးကုန်ကာမှ အဲဒီနေ့က မိုးကြီးလေကြီး ကျနေတာ မောင်ရင်ရဲ့၊ မြတ်စု လည်း သူ့အဖေ အတော်မမာနေဘူး၊ အသည်းအသန်ဖြစ် နေတယ် ဆိုလို့သာ သွားရရှာတာ”

ကျော်စောတစ်ယောက် “.....” ကားလှိုင်းကို လိုက် ခဲ့စမ်းခဲ့ပါသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကျော် တန်ဆောင်မုန်းလတုန်း က ဒီကားလှိုင်းနှင့် ပဲခူးကို စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့တဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင် ခရီးသည်ဆိုပြီး ခုံစမ်းရသည်မှာ လွယ်သည့်ကိစ္စ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ သိဘူး၊ မမှတ်မိဘူးနှင့် ဘူးခဲခြင်းသူတွေချည်းသာ။

ကျော်စောက တစ်ကြိမ်နှင့် စိတ်မပျက်ပါ။ ထပ်ခါ ထပ်ခါသွား၊ သူ့ဖုန်းနံပါတ်တွေ ပေးထားခဲ့။ သူ့ရဲ့အဖြူအမူတို့ကို နွယ်တစ်ယောက်က ခွင့်လွှတ်ကြည့်ဖြူခဲ့ပါသည်။ သူတို့အကြားမှာ ဆေးလည်မှုလည်း ရယူပြီးသား။ ဒီလောက် နှစ်တွေကြာကာ သောင်းမှတော့ လက်ရှိလည်း နွယ်နှင့် သမီးလေးရှိနေမှတော့ မြတ်စုတို့ကို ပြန်ရှာတွေ့သည့်တိုင်အောင် မြတ်စုကိုတော့ သူ ပြန်ပြီးလက်မတွဲတော့ပါ။ မြတ်စုကသာ ပေးလျှင်တော့ မြတ်စုရဲ့ နင်သွေးကို ကိုယ့်သားသမီးရင်းလို ခေါ်ယူမွေးစားပါမည်ဟု နွယ်ကလည်း ကတိပေးသည်။

ဖြူနုငယ် ခုနှစ်နှစ် ရှစ်နှစ်ရွယ် မြတ်စု ထိုခရီးကို သွားခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ခန့်အကြာမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကျော်စောထံ သတင်းတစ်ခု ရပါသည်။

“ဆရာပြောသလို ၁၉၈၆-ခုနှစ် သီတင်းကျွတ် တန်ဆောင် တိုင်လောက်က ကျွန်တော်တို့လိုင်းကားကို မောင်းတဲ့သူ၊ ကျွန်တော်ဆီ ဆက်သွယ်လာတယ် ဆရာရေ၊ ဆရာပြောတဲ့ အတိုင်း ဘာသတင်းအချက်လေးပဲ ပေးနိုင်ပေးနိုင် ယုဇွ

ပေးပါမယ်လို့လည်း နီးစပ်ရာကို သတင်းဖြန့်ပေးထားတာလေ ...

ဒီလူကြီး ခုနောက်ပိုင်း သစ်ကားမောင်းရာက ကားမှောက်ပြီး ငြေထောက်တစ်ဖက် မသန်တော့တာ၊ အခုဒီမှာ ဘာအလုပ်လေးများ ရနိုင်မလဲ လာတောင်းရင်း ကျွန်တော်ကလည်း စကားစပ်ပြောမိ မေးမိတော့ သူ နည်းနည်းသိတယ် ပြောတာပဲ”

ဖုန်းဆက်တဲ့ဆီ ကျော်စော ချက်ချင်းလိုက်သွားခဲ့ပါသည်။ ဟိုရောက်တော့ ၁၉၈၆ က ဒီကားလိုင်းမှာ မောင်းခဲ့ဖူးသည် ယာဉ်မောင်း ဦးချစ်နှင့် တွေ့ရပါသည်။

“ဟုတ်မဟုတ်တော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့ဗျား၊ သမားရိုးကျ မဟုတ်ဘဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း အပြစ်လေးတွေဆိုရင် မှတ်တတ်တာတတ်လို့ ပြောပြပါမယ်၊ ၁၉၈၆ တန်ဆောင်မုန်းလလို့ မှတ်မိနေတာက အဲဒီတစ်ခေါက် ကျွန်တော်အိမ်အပြင်မှာ အိမ်ကမိန်းမကလည်း ကျွန်တော်အတွက် သားဦးလေးမီးဖွားနေလို့ဗျို့ ...

တန်ဆောင်မုန်းပေမယ့် အဲဒီနေ့က မိုးတွေကအတော် သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေတာ၊ မုန်တိုင်းရှိတာတဲ့ဗျ၊ ကားပေါ်မှာ အဲဒီကိုယ်ဝန်ဆောင်တစ်ယောက် ပါတယ်၊ နေ့စေ့ လေးကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒါပေမဲ့ သူကဖျားလည်းဖျားနေတယ်၊ နောက်တော့ ဗိုက်နာလာတယ်၊ အရှေးထဲ မိုး

လေထဲ မုန်တိုင်းထဲမှာ ကားက ထောက်ကြံ့အဝင်မှာပျက်ပြီး ထိုးရပ်တော့တာပဲဗျာ၊ မိုးကလည်းသည်း ကားကပျက်တာမှမမြင်ရ ...

ထောက်ကြံ့အထိပ်လိုက်မယ့် လူသုံးယောက်က အဲဒီအနားမှာပဲဆင်းပြီး သူတို့အိမ်အထိ လျှောက်ကြမယ်ပြောတယ်၊ အဲဒီသုံးယောက်ထဲက နှစ်ယောက်က ဆရာဝန်လင်မယားဗျ၊ ယောက္ခားက ဆရာဝန်၊ သူတို့ဆင်းမယ်လုပ်တော့ ဟိုအမျိုးသမီးကလည်း နေလည်းမကောင်း၊ ဗိုက်လည်းနာနေတာနဲ့ သူတို့က အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်တယ်၊ ဟိုအမျိုးသမီးက ပဲခူးထိ လက်မှတ်ဖြတ်ထားတာ၊ လမ်းမှာ ဓမ္မေရင်လည်းတစ်ခက်၊ လောလောဆယ်လည်း ကားကပျက်နေတော့ လိုက်သွားဖို့ အားလုံး တိုက်တွန်းကြာတယ် ...

အဲဒီမှာ အဲဒီအမျိုးသမီးလည်း ဟိုဆရာဝန်လင်မယားနဲ့ လိုက်မယ်ဆိုပြီး ဆင်းလိုက်သွားတော့တာပဲ ဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော် သိတာတော့ အဲဒီမှာ အဆုံးသတ်ဓာတ်ပဲ၊ ဆရာစုံစမ်းနေတဲ့သူ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိရပေမယ့် အဲဒီကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမကတော့ မေးစေ့အေးမှာ မည်းနက်ဖိုလက်နေတဲ့ မဲ့ခပ်ကြီးကြီးတစ်လုံး ပါတယ်”

ဒါဟာ မြတ်စုပဲပေါ့၊ သူသိသလောက် မုန်းဆန့်င်ယောက် ဆိုရင်တော့ မြတ်စုရဲ့ကိုယ်ဝန်ဟာ အဲဒီတန်ဆောင်မုန်းမှာ ဓမ္မေဖွားဖို့ဆိုတာ စောနေပါသေးသည်။ နေထိုင်မကောင်း

ဖြစ်လို့ပဲ ဗိုက်ထဲက နာတာလား။ ဘယ်လိုတွေ ဆက်ဖြစ်ခဲ့သလဲ။ ဒါတွေက ပဟောဠိတွေသာ ဖြစ်နေရပါတော့သည်။

“သူတို့ ဆင်းသွားတာ ထောက်ကြံ့ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ထောက်ကြံ့၊ အနီးနားမှာ မွေးမြူရေးခြံ တစ်ခြံရှိတယ်။ သူတို့လည်း သူတို့နေရာ အတိအကျမဟုတ်ပေမယ့် ဒီနေ့ မြူရေးခြံက ဝက်နဲ့ ကြက်နဲ့တွေ့ ရတာနဲ့ပဲ မှန်းပြီးဆင်း သွားကြတာပျ။ ဆရာဝန်လင်မယားကသတ်သတ်၊ နောက် ထပ်လူကြီးတစ်ယောက်က သတ်သတ်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ ယောက်လုံး တစ်နေရာစာည်း ဆင်းသွားကြတာ”

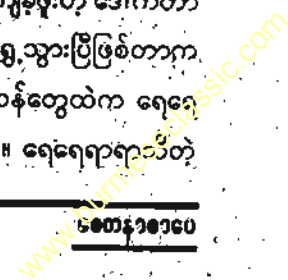
ကျော်စောက ထိုဒရိုင်ဘာဟောင်းကြီးကိုလည်း နေ့ကြေးပေးလိုက်ပါသေးသည်။ အဲဒီနောက် အတန်ကြာ ဘာသတင်းမှ မရပြန်ပါ။ သို့ပေမဲ့ ထောက်ကြံ့အနီးတစ်ဝိုက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး စကားအဆက်အစပ် ရသမျှ အမြဲမေးမြန်း နားစွင့်နေခဲ့တဲ့ ကျော်စောဟာ နောက်ထပ် ငါးနှစ် ခြောက်နှစ် ကြာပြန်တဲ့အခါ သတင်းတစ်ခု ရပြန်ပါသည်။

အဲဒါကတော့ ထောက်ကြံ့က ခြံတစ်ခြံကို ဘိုးဘွားအမွေအဖြစ် အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဆရာဝန်ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အကြောင်းပင်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးလုံးဟာ ဒီခြံမှာ အခြေချနေထိုင်ခြင်း မရှိပေမယ့် ခြံစောင့်ထားပြီး ရံဖန်ရံခါတွေမှာ အဝန်ထမ်းရောက်လာတာ၊ မိတ်ဆွေတွေနှင့် လာရောက်ချက်ပြုတ် စားသောက်တာ၊ ပျော်ပွဲစားသဘော လာကြတာတွေရှိသည်။

သရက်ပင်၊ ဒန့်ဒလွန်ပင်၊ မာလကာပင်၊ ပိန္နဲပင် စသဖြင့် အသီးသီး အပင်ကြီးတွေ အများကြီးရှိတာမို့ အသီးပေါ်မှာ ချိန်ဆွတ်ခူးချိန်တွေမှာ လာရောက်ကာ အိမ်စားဖို့ တစ်နိုင်သယံဇာတ ပြန်တာမျိုးလည်း ရှိပါသည်။ ခြံပြောရရင်တော့ အမြဲရှိတာက ခြံစောင့်ပဲဖြစ်ကာ ဆရာဝန်ညီအစ်ကိုကတော့ ရံဖန်ရံခါလာ အတိကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ည နှစ်ညအိပ်သွားတာမျိုးလည်း ရှိသည်။

အခုတော့ အဲဒီခြံကို ရောင်းသွားခဲ့ပြီမို့ ပိုင်ရှင်သစ် ဖြစ်နေပြီပင်။ ပိုင်ရှင်သစ်ဟာလည်း ထိုဆရာဝန် ညီအစ်ကိုရဲ့ အရပ်လိပ်စာကိုတော့ မသိပါ။ အမည်တွေကတော့ ဒေါက်တာ ဦးသိမ်း၊ ဒေါက်တာစိုးသိမ်း ဆိုပြီး သိရသည်။ သူ့အိမ်ဝယ်စဉ်က ဒေါက်တာမျိုးသိမ်းက ဒေါက်တာစိုးသိမ်းကို ကိုယ်စားလှယ် ခေါ်လာ လွှဲထားတဲ့အတွက် ဦးစိုးသိမ်းထံမှပဲ သူဝယ်ယူရကာ အဲဒီ ဒေါက်တာစိုးသိမ်းက မြိတ်၊ ထားဝယ်ဘက် ပြောင်းရွှေ့သွားသလိုလို ခေါ်ဝေါ်သည်။

မြိတ်၊ ထားဝယ်ဘက် ဦးကျော်စောက လှမ်းစုံစမ်း မြင်နေပြန်တော့လည်း မြိတ်ဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျခဲ့ဖူးတဲ့ ဒေါက်တာ ဦးစိုးသိမ်း ဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးပြီး ခုတော့ ပို့စတင်ရွှေ့သွားပြီဖြစ်တာက သိရသေးနှစ်တောင် ရှိပြီ။ ကျွန်ရစ်တဲ့ ဆရာဝန်တွေထဲက ရေရှည် အသိသူ မရှိဘဲ ဝိုးတဝါးသာ သိကြသည်။ ရေရှေ့ရာရာသိတဲ့

မြိုင်တူတာဝန်ထမ်းဆောင်ဖူးသူတွေ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပိုစတင် ပြောင်းရွှေ့ကာ ရန်ကုန်ပြန်ဝင်တဲ့သူတဝင်၊ တခြားရောက်သူက ရောက်မို့ ဖြစ်ပါသည်။

ဦးစိုးသိမ်းကို မန္တလေးလိုလို၊ မော်လမြိုင်လိုလို ရန်ကုန် ပြန်ဝင်သွားသလိုလို မရေမရာ ကြားသိရကာ ဆက်လိုက် ဖို့လမ်းစ တစ်ကြိမ်ပြတ်ပြန်ပါသည်။

ဖြူနုငယ် ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ နှစ်မှာတော့ ထောက်ကြံ့မှာ သွားစုံစမ်းမေးမြန်းရင်း သိကျွမ်းနေတဲ့ လူတစ်ဦး က ထိုဇာတ်လမ်းကို သိခဲ့သူတစ်ဦး ဒီကအမျိုးထံ ပြန်ရောက်လာ ဤ လာတွေ့လိုက တွေ့နိုင်ကြောင်း အကြောင်းကြားပြန်ရာ ဦးကျော်ဇောက ထောက်ကြံ့သို့ သွားစွာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်ပါတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အဲဒီကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးကို ချီပွေ့သယ်ခဲ့တာ၊ ဆရာ ဝန်လင်မယားရဲ့အိမ်က ကားပျက်တဲ့နေရာနဲ့ အတော် လျှောက်ရသေးတာဗျာ၊ မနည်းထမ်းပိုးခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ၊ လွန် ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရှစ်နှစ် ဆယ်ကိုးနှစ် ကျွန်တော်လည်း အတော် သန်မာတုန်းမို့သာ ထမ်းနိုင်တာကိုးဗျာ ...

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီတုန်းက ဒီကိုးလ ခုရတာ ပုသိမ်ကနေ ရန်ကုန်၊ ရန်ကုန်ကနေ ထောက်ကြံ့ အဆင့်ဆင့် လာခဲ့ရတာ၊ ကျွန်တော့်အမေကြီး အခြေအ

မကောင်းဘူးဆိုပြီး ညီမကမှာလို့ လာရတာ၊ ဆရာဝန်အိမ် ကို အဲဒီလူနာအမျိုးသမီးကို ပို့ပေးပြီးတော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြေးရတော့တာဗျာ၊ အမေကလည်း နှလုံးမကောင်း အဆုတ် မကောင်းနဲ့ ရင်တွေကျပ် အမောတွေဖောက်နေတာ သုံး ရက်လုံးလုံးပဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ အမေလည်း ဆုံးတာပါပဲ ဗျာ ...

အမေဆုံးပြီး ရက်လည်ပြီးမှ အဲဒီလူနာအမျိုးသမီး လည်း သတိရတယ်၊ ဒါနဲ့ အဲဒီအိမ်ဘက် သတင်းပေး သွားသေးတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ရောက်တော့ ခြံစောင့်ပဲရှိတယ်၊ ဟိုဆရာဝန်လင်မယားက ဒီကို တစ်ညအိပ်မဲ လာတာတဲ့၊ ဒီခြံနဲ့အိမ် ဝယ်မယ့်သူရှိလို့ ဈေးစကားတွေ ဘာတွေပြော ဖို့ ခဏလာကြတာ၊ အခြံနေတာက ရန်ကုန်မှာပဲတဲ့ ...

ဒီအမျိုးသမီးက ညသန်းခေါင်ကျော်မှာ မီးဖွားတယ် တဲ့၊ ကလေးမွေးပြီးတော့ အခြေအနေ မကောင်းတာနဲ့ နောက်မနက်လင်းမှ သူ့ကို ဆေးရုံပို့ကြတယ်၊ ဆရာဝန် လင်မယားမှာလည်း တစ်ညအိပ်ဆိုပြီးလာတာ၊ ဒီအခြံ အပျက်နဲ့ ကြုံနေတော့ သုံးလေးည အိပ်သွားကြရသတဲ့၊ အမျိုးသမီးကတော့ ဆေးရုံမှာ ဆုံးသွားတယ်ပြောတယ်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ကလေးရော ဆိုတော့ ကလေးကို ဆရာဝန်လင်မ ယားပဲ မွေးစားပြီး ခေါ်သွားရတော့တာတဲ့ ...

၁၉၆

လစဉ်းမိမိ

အမျိုးသမီးမှာ မှတ်ပုံတင်ပါပေမယ့် သူ့မှတ်ပုံတင်ထဲက ဇာတိနေရပ်က လေးမျက်နှာမြို့ဆိုလားပဲဗျာ။ အဲဒီမှာပါတဲ့ လိပ်စာနဲ့ ဆေးရုံက ဆက်သွယ်စုံစမ်းကြည့်ပေးမယ့် ဒီအမျိုးသမီးကို သိသူလည်းမရှိ။ ပိုင်ရှင်လည်းပေါ်လော၊ ဆေးရုံနဲ့ ဟိုဆရာဝန်လင်မယားပဲ သင်္ကြိုဟ်လိုက်ကြရတယ်လို့ သိရတယ်။”

ဦးကျော်ဇော်သည် ဆေးရုံထိလိုက်ကာ ၁၉၈၆-ခုနှစ်က ဆေးရုံရဲ့ သေစာရင်းကို တောင်းကြည့်ခဲ့ပါသည်။ မမြတ်စုအမည်နှင့် မှတ်ပုံတင်ထဲက လိပ်စာကို စာရင်းသွင်းထားတဲ့ ဆေးဆုံးစာရင်းကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ဒီတော့ မြတ်စု ကွယ်လွန်ခဲ့တာ သေချာသွားပြီပေါ့။

ဒီတော့ သူ့အဖို့ရာ ဒေါက်တာဦးမျိုးသိမ်း၊ ဒေါက်တာဦးစိုးသိမ်း ဆိုတဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကိုသာ စုံစမ်းရှာဖွေရတော့သည်။

နောက်ဆုံး အိမ်ရောင်းစဉ်က ဦးမျိုးသိမ်းက ဦးစိုးသိမ်းကို ကိုယ်စားလှယ်ပါဝါလွှဲကာ ဦးစိုးသိမ်းနှင့်သာ လက်မှတ်ထိုးစာချုပ်ရသည် ဆိုပေမယ့် တကယ်တမ်း မြတ်စုနှင့် ဆုံခဲ့သူကလည်း ဦးစိုးသိမ်းပဲလို့တော့ တစ်ထစ်ချပြောမရနိုင်ပါ။ မြတ်စုဆုံစည်းရတာရယ်၊ အိမ်အရောင်းအဝယ် ပြုတာရယ်က ကြားနာနစ်ပေါင်းဆယ်နှစ်နှင့် ဆယ်ငါးနှစ်ကြားထဲမှာ ရှိခဲ့ပြီလေ။

ထိုဆရာဝန်ညီအစ်ကိုကို စုံစမ်းနားစွင့်နေရင်းက ဖျောက်သောသူ ရှာလျှင်တွေ့ ဆိုတာလို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်က ခပြီး သတင်းရခဲ့တော့တာပါ။ စုံစမ်းပြီး လေ့လာကြည့်လိုက်တော့ ဆရာဝန်နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အဲဒီအရွယ် သားအသီးသီးရှိနေကြပါသည်။ ဦးမျိုးသိမ်းကတော့ အဲဒီသားတစ်ဦးတည်း။ ဦးစိုးသိမ်းမှာတော့ သမီးအငယ်တစ်ယောက် ထပ်ရှိသေးသည်။

ဒီမိသားစုနှစ်စုနှင့် လူငယ်လေးနှစ်ယောက်တို့ကို အဝေးကနေပဲ ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေခဲ့တာ နှစ်တောင်ချီလာပါပြီ။

“နောက်ဆုံးအဖြစ်အပျက်ကတော့ သမီးရယ်၊ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ပြီးတော့ ‘.....’ ကားမောင်းသင်တန်းဆိုတဲ့ သင်တန်းတစ်ခုမှာ ဦးစိုးသိမ်းရဲ့ သား အောင်ပွဲက ကားမောင်းသင်ဆရာ လုပ်ပေးတယ်ဆိုတာ မမျှော်လင့်ဘဲ သိလိုက်ရတာနဲ့ အန်ကယ်နဲ့ သမီးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး သမီးကို အောင်ပွဲနဲ့ ကားမောင်းသွားသင်ခိုင်းလိုက်တာပါပဲ ...

အဆက်အစပ်ကလေးရပြီး နောက်ပိုင်း အဝင်အထွက်လေးလုပ်ဖို့ လမ်းဖွင့်တုံ့သဘောပါပဲ။ အန်ကယ်ရော ဖြူနုရော နှစ်ယောက်စလုံးအဖို့တော့ အောင်ပွဲနဲ့ ဝေလဘယ်သူက ငါ့သားလေးများလဲ၊ ငါ့အစ်ကိုများလည်းဆိုတဲ့ ပဟောဠိနဲ့ တထိတီထိတ် ရင်ခုန်ပြီး ရူးနေကြတာပါ သမီးရယ်”

ဦးကျော်စောကို အမရက ခင်မင်ကြင်နာ သနားစွာ ပျက်လုံးလေးအပိုင်းသားနှင့် ငေးစိုက်အံ့ဩနေမိပါသည်။ “ဘာလေးမှန်းလဲ မသိဘူး” ရယ်လို့ တွေးတွေးနေမိတဲ့ ဖြူနုငယ်အပေါ် လည်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးသံယောဇဉ် ဖြစ်သွားမိသည်မှာ ထူးတောင် ထူးဆန်းလှပါသည်။

ဖြူနုငယ်ဟာ ဝေလရဲ့ညီမငယ်လေး။ ဒါမှမဟုတ် အောင်ပွဲရဲ့ညီမငယ်လေး မဟုတ်လား။ ဦးကျော်စော ပြောပြတဲ့ ဇာတ်လမ်းကိုတော့ အမရက အကျိုးအကြောင်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံ မလုံလုံ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါသည်။ ကိုယ့်အဖေအရွယ်ရှိတဲ့ သူ့ဟာနဲ့သူ ကျိုက်တက်ချမ်းသာ အောင်မြင်နေတဲ့ သူဌေးကြီး တစ်လောက်ဟာ အလကားနေရင်း အားအားလျားလျား ဇာတ်လမ်းတွေထွက်ကာ ဖွဲ့နွဲ့သရုပ်ဆောင်နေစရာ အကြောင်းလည်း ဘာမှမရှိပါ။

ဦးမျိုးသိမ်း၊ ဦးစိုးသိမ်းတို့နှင့် ယှဉ်လျှင် သူ့ဟာပိုပြီး အောင်မြင်ကြွယ်ဝနေတဲ့သူ။ ဦးမျိုးသိမ်း၊ ဦးစိုးသိမ်းထံမှ သူ့ဘာမှ မျှော်လင့်ရယူနေစရာ မရှိပါ။ သူကသာ သို့သားရင်းကို ရှာဖွေနေတာ။ သားရင်းဆိုတာ ပေါ်ထွက်လာရင် သူ့စည်းစိမ်ချမ်းသာ တွေထဲကတောင် အမွေခွဲစရာ လူပိုရှိလာဦးမှာလေ။

သူတို့ဘက်က ပေးစရာသာ ရှိပါလျက် အဖေရာ သမီးရာ ဒီသား ဒီအစ်ကိုကို သံသံမဲမဲ ရှာဖွေစုံစမ်း မျှော်လင့်

ကြသည် ဆိုတာ သိရတဲ့ တစ်ချက်တည်းနဲ့တင် သူတို့သားအဖ အမရက အထင်ကြီးလေးစား ခင်မင်သွားရတော့တာပါ။ ဘယ်လမ်းထဲ မျောပါနစ်ဖင်ကာ သူပါ ရင်တွေတုန်ရန်နေရင်း ...

“အဲဒီကိစ္စမှာ သမီး ဘယ်လိုကူညီရပါမလဲ အန်ကယ်”

“သမီးက ကာယကံရှင်တွေနဲ့ အရင်းနီး အချစ်ခင်ဆုံး အနီးကပ်ဆုံးလူ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် သမီး၏ အရင်ဆုံး အန်ကယ် ဖွင့်ပြောပြတာ၊ ဦးမျိုးသိမ်းနဲ့ ဦးစိုးသိမ်းကို အရင်ဖွင့်ပြောဖို့က သူတို့ကြိုက်မယ် မကြိုက်ဘူး၊ သူတို့ ဝန်ခံမယ် မခံဘူး၊ ဒါတွေကို ကြိုမသိနိုင်ဘူးမို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်”

“သူတို့ကို ဖွင့်ပြောတယ်၊ ဖွင့်မေးတယ် ဆိုတာကိုက ဒီသားကို ကိုယ့်သားပါလို့ စောဒကသွားတက်ရာကျပြီ၊ ပြန်တောင်းယူမယ် အဓိပ္ပာယ် တစ်ဝက်ပါနေပြီ၊ မပတ်သက် ချုပ်ရင် ခုလိုတောင် စုံစမ်းဝင်ထွက် ဆက်သွယ်နေစရာ အကြောင်း ဘာမှမရှိဘူး မဟုတ်လား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါ ... ဒါဖြင့် အန်ကယ်ကကော ဘယ်လို ရည်ရွယ်ထားလဲဟင်၊ အန်ကယ်သားကို အန်ကယ်ပြန်ခေါ် တောင်းသွားမှာလားဟင်”

“အင်း ... အဲဒီလိုကြီးတော့ အန်ကယ် မလုပ်လို့ပါဘူး သမီး၊ ဒီမိဘတွေဟာလည်း သားကို ဒီအရွယ်ကြီးထိ

ကျေးဇူးသုတ်သင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြတာပဲလေ။ ခုဆို ခြင်ရသိတာကလည်း သားရင်းနဲ့မခြား ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြတာကိုပဲ တွေ့ရတယ်။ ကျေးဇူးလည်းတင် ကိုယ်ချင်းလည်း စာတဲ့အတွက် အန်ကယ်အိမ်ကို ပြောင်းလာနေတော့ တာမျိုးတော့ အန်ကယ်က မတောင်းဆိုရက်ပါဘူး။

“ဟုတ်စရာ အန်ကယ်”

“ဒါပေမဲ့လည်း မင်းဟာ ငါ့သားပဲ။ ငါဟာ မင်းအဖေ ဆိုတာကိုတော့ သားကို သိစေချင်တယ်။ ဒီအပြင် သူ့အဖေကို မွေးဖွားတော့လည်း အန်ကယ်က အနားမှာမရှိနိုင်ဘဲ သူ့အမေကိုလည်း မစောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့တာဝန်မကျေနိုင်ဘဲ”

ဦးကျော်ဇောက အသံတွေ တုန်ယင်လှိုက်လှဲလာ

အမရပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါသည်။

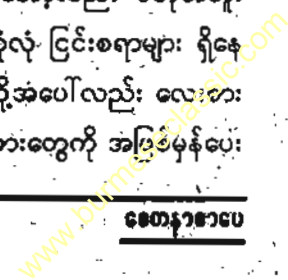
“ဒီတော့ သူ့အပေါ်မှာတော့ အန်ကယ် ပုံပြီးတာဝန်မချင်ပါတယ်ကွယ်။ ခုချိန်ထိ ပညာတတ် လူလိမ္မာ လူကောင်း သူကောင်းလေးဖြစ်အောင်လည်း ဟိုမိဘတွေကပဲ ပျိုးထားလာခဲ့တာ။ အန်ကယ် ဝင်ဖြည့်ပြီး တာဝန်ကျေနိုင်တာလို့ ပစ္စည်းဥစ္စာ အမွေပေးဖို့ တစ်ခုပဲ ရှိတာပါ။ အန်ကယ်လိုချင်တာ ဒါပါပဲ။ သားအဖအဖြစ်သိပြီး ဝင်ထွက်ဆက်ခံချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သားကြီးအဖြစ် အမွေခွဲဝေခံချင်ရချင်ပါတယ်။ ဒါပါပဲ သမီး ...

သူ့မိဘတွေ ရင်ခွင်ထဲကလည်း ဆွဲထုတ်ယူမသွားပါဘူး။ အန်ကယ်ပဲ အပိုင်ဆိုပြီး ပြန်တောင်းယူမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သားကို သိစေချင်တာပါ။”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ အန်ကယ်ကလေးကို အန်ကယ်အဖေအဖေလိုက်လျောနိုင်ဖို့ နီးစပ်လောက်တယ်တော့ ထင်ပါတယ် အန်ကယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ သမီးကိုပဲ အန်ကယ် အကူအညီ တောင်းပါရစေတော့ကွယ်။ ဒီသတင်းစကားကို ဦးမျိုးသိမ်းတို့လင်မယား၊ ဦးစိုးသိမ်းတို့လင်မယားဆိုမှာ သမီးကပဲ ဖွင့်ပြောပေးပါ။ ခွင့်ပြုချက် တောင်းပေးပါ။ သူတို့ဆီက လက်ခံတယ်ဆိုရင်တော့ အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် အသေးစိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို လာပြောပြဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး ...

အခုနေကတော့ အိမ်တစ်အိမ်ပေါ်ကို တိုက်ရိုက်တက်သွားပြီး ခင်ဗျားတို့ သားဟာ ကျွန်တော့်သားအရင်းပါလို့ ပြောဖို့ကိစ္စက မျက်နှာပူဖို့ အားနာဖို့ ထောက်ထားဖို့ ကောင်းစရာတွေ ဖြစ်နေလို့ပါ။ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ သေချာနေပေမယ့် သူတို့ဘက်ကကျတော့လည်း မဟုတ်ဘူးလို့နေတယ် ဆိုတာမျိုး ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ငြင်းစရာများ ရှိနေဦးမလား စသဖြင့်ပေါ့လေ။ သူတို့အပေါ်လည်း လေးစားသောအားဖြင့် သူတို့ကလည်း သားတွေကို အဖြစ်မှန်ပေး

အသိခံနိုင်ရဲ့လား၊ ဆိုတာကအစ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေတာပေါ့ ...

အားလုံး အဘတ်ဘက်က စဉ်းစားပြီးတော့ အရင်ဆုံး ရှင်းပြအသိပေးဖို့ အသင့်တော်ဆုံးနဲ့ နားအလည်နိုင်ဆုံးဟာ သမီးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ အန်ကယ် ယုံကြည်မိလို့ ဖြူနုငယ်က တစ်ဆင့် သမီးကို အရင်အကူညီ တောင်းကြည့်တာပါပဲ။ သမီး သင့်တော်တယ် 'ထင်သလို ကောင်းသလို ကြည့်ပြောပေးပါ'။

“အန်ကယ်မှာ သက်သေအထောက်အထား ဖြစ်နိုင်တာမျိုး တွေ့ရော ရှိပါသလား၊ အန်ကယ်”

“အန်ကယ်မှာ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ စာချုပ်လေးတော့ တစ်စောင်ရှိတယ်။ မြတ်စုရဲ့ ဓာတ်ပုံရှိတယ်။ လက်ထပ်တုန်းက အန်ကယ်လုပ်ပေးထားတဲ့ အန်ကယ်နဲ့ မြတ်စု ဆင်တူရွှေမောင်းကွင်း လက်ထပ်လက်စွပ်လေးပေါ့။ အန်ကယ်ဝတ်တဲ့ လက်စွပ်မှာ ကွင်းအတွင်းဘက်က မြတ်စုလို့ပါပြီး၊ မြတ်စုရဲ့ ရွှေမောင်းကွင်းလေးမှာတော့ ကွင်းအတွင်းဘက်က ကျော်စောလို့ ရေးထွင်းထားတာ ရှိတယ်။ အန်ကယ်လက်စွပ်လေးတော့ အန်ကယ် ပြနိုင်တယ်ပေါ့။ ဒီထက်တော့ ခိုင်ခိုင်လုံလုံကြီး ပြစရာ တခြားအထောက်အထား မရှိပါဘူး”

အမေရသည် ဦးကျော်စောနှင့်ထပ်တူ ရင်ခုန်စိတ်မောနေမိကာ စိတ်တွေလည်း လှုပ်ရှားနေပါသည်။ ကြားလိုက်ရတဲ့ အံ့ဩဘနန်း ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်အတွက် လွမ်းမောသလိုလည်း ခဲစားနေခဲ့ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒီညနေ သင်တန်းကအပြန် သူ့နဲ့လိုက်ပါလို့ အောင်
ပွဲကတောင်းဆိုထားတဲ့အတွက် အမရက ဝေလကို မလိုက်တော့
ဘူးဟု ငြင်းထားလိုက်ပါပြီ။ အတန်းဆင်းတဲ့အခါ အမရက
ဝေလနှင့် လမ်းခွဲပြီး အောင်ပွဲထံ လိုက်လာသည်။ အောင်ပွဲမျက်
နှာက အထူးတလည်ကို စူပုပ်မှုန်တေနေပါသည်။

အမရကလည်း ကိုယ့်စိတ်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငေး
ငိုင်ငိုင် ရှိနေကာ အောင်ပွဲကို သိပ်ဂရုမစိုက်မိ။

“အမရ ... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အင် ... ငါဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“ဪ ... ဒီလိုပါပဲ၊ တွေးစရာလေးတွေ ရှိလို့ပါ”

အမရသည် အန်ကယ်ဦးမျိုးသိမ်းတို့ ဦးဦးစိုးသိမ်း
တို့ကို ပြောဖို့မပြောနှင့် ကိုယ့်အိမ်မှာတောင် ထိုသတင်းစကား
မပြောရဲသေး။ အဓိကတော့ အောင်ပွဲကြောင့်ပင်တည်း။

ဘာသက်သေ ဘာအထောက်အထားမှလဲ မရှိပါပဲ
အကြောင်းပြချက်လည်း မယ်မယ်ရရ မပြနိုင်ဘဲနှင့် အမရသည်
ဦးကျော်စောနဲ့ ဒေါ်မြတ်စုတို့ရဲ့သား ဖြူနငယ်ရဲ့အစ်ကိုဖြစ်မည့်
သူဟာ “အောင်ပွဲ”ပဲလို့ ရင်ထဲမှာ ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်နေပါ
သည်။ ဒါသာမှန်ရင် အောင်ပွဲဟာ ဦးဦးစိုးသိမ်း၊ အန်တီနေခြည်
တို့ရဲ့ မွေးစားသား ဖြစ်သွားတော့မှာ မဟုတ်လား။

ဖေဖေက ဦးစိုးသိမ်းကို ချစ်ခင်သည်။ မေမေကလည်း
အန်တီနေခြည်ကို ချစ်ခင်သည်။ အဲဒီချစ်ခင်မှုတွေကြောင့်ပဲ ဖေဖေ
နှင့်မေမေဟာ (ဖွင့်သာမပြောပေမယ့်) အောင်ပွဲနှင့် ဝေလတွင်
အောင်ပွဲအပေါ် ချစ်ခင်ရင်းနှီး နှစ်လိုမှု ပိုကြပါသည်။

အောင်ပွဲသာ မွေးစားသားဖြစ်နေရင် အောင်ပွဲဟာ
ဦးစိုးသိမ်း ဒေါ်နေခြည်တို့ရဲ့ သားရင်းမဟုတ်ဘူးလို့ သိခွင့်ရလိုက်
ရင် အထူးသဖြင့် မေမေရဲ့အောင်ပွဲအပေါ် ချစ်ခင်နှစ်လိုမှုများ
အေးစက်စိမ်းကားသွားမလား။ အဲဒါကို အမရ တွေးပူပြီး စိုးရိမ်
နေမိပါသည်။

ဝေလမွေးစားသား ဖြစ်နေရင် ကရုဏာသက်ရတာ
လလဲ့လို့ ဘာကံစွမူမရှိ။ ကိုယ်ထင်နေသလို အောင်ပွဲသာဆိုရင်။
အောင်ပွဲကိုလည်း သနားသည်။ အောင်ပွဲ အားများငယ်သွားမလား။
ဟိုတလောကတော့ မေမေကို အမရက ပြောမိသေးတာလေ။
“ကိုယ့်သားလေးပဲ ကားငယ်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မွေးစား
သားမှ မဟုတ်တာ” အစရှိသဖြင့်။

ခုတော့ ... အောင်ပွဲရဲ့ ကင်းကင်းကွာကွာ နေတတ်
မှုများ၊ အမေကို မခွဲမနွဲ့ အဖေကို အရောမဝင် ဆက်ဆံတတ်စွဲ
များ။ အဲဒါတွေကို ပြန်မြင်ယောင်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိပါ
သည်။

“ဘာတွေ့စရာတွေ ရှိနေတာလဲ”

“ဪ ... နင်ကလည်းဟာ၊ ငါ့ဟာငါ ဘာတွေ့တွေ့
ပေါ့”

အမရက သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်နှင့် ပြောလိုက်

ရင်း ...

“နေဦး ... နင်က ငါ့ကို ဘာလုပ်ဖို့ နင်နဲ့ပြန်ဖို့ ခေါ်တာ
လဲ”

“နင့်ကို ပြောစရာရှိလို့”

“အင်း ...၊ ပြောလေ၊ ခု ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ဆိုင်တစ်ဆိုင်ပေါ့”

“သွားလေ”

“ငါက သာမန်ရိုးရိုး ကော်ဖီဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ကိုပဲ သွား
မှာနော်၊ ဟိုတယ်ကြီးက ကော်ဖီဆိုင် အကောင်းစားကြီး
ကိုတော့ သွားမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာအဲဒီဟယ်လဲဟ”

“နင် သိမှာပေါ့”

“မသိပါဘူး”

အောင်ပွဲက သူ့ဂျစ်ကားလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း
မောင်းနှင်နေပါသည်။ ထို့နောက်တော့ အိမ်အပြန်လမ်းပေါ်မှာပဲ
လမ်းခုလတ်မှာရှိတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ဆီ ဝင်လိုက်ပါ
သည်။ ဆိုင်ထဲဝင်ထိုင်ကာ ကော်ဖီမှာပြီးတဲ့ထိ အမရကလည်း
တွေးတွေးငေးငေး။ အောင်ပွဲကလည်း စူပုပ်ပုပ်။

“အမရ ... နင် ဘာတွေ ဒီလောက် စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဪ ... စဉ်းစားစရာရှိလို့ပါ ဆိုနေမှာ ကဲပါ ... နင်
ပြောစရာရှိတာ ပြောတော့”

“ငါမေးမှာ”

“မေးလေ”

“နင် အမှန်အတိုင်း ပြောနော်”

အမရက မျက်ခုံးတွန့်ကာ အောင်ပွဲကို မကျေမနပ်

ကြည့်ရင်း ...

“ငါ နင့်ကို အမှန်မပြောဘဲ ညာပြောဖူးလို့လား”

“ပြီးရောလေ၊ ငါမေးမယ်၊ နင် ဦးကျော်စောနဲ့ ဘယ်လို
ပတ်သက်နေသလဲ”

“ဘယ်သူ !”

“ဦးကျော်စောလေ၊ ဖြူနုငယ် အဖေ”

“ဟိုတစ်နေ့က ဖြူနုငယ်က မွေးနေ့သွားကြတော့ တွေ့ဆုံ
စကားပြောဖူးတယ်လေ”

“ဒါပဲလား”

အမရက အောင်ပွဲကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။
အောင်ပွဲက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း ...

“ငါ မနေ့က နင့်ကို ‘.....’ဟိုတယ်မှာ ဦးကျော်စောနဲ့
ကော်ဖီသောက်နေတာတွေ့တယ်၊ ငါက အဲဒီဟိုတယ်အပေါ်
ထပ်မှာလုပ်တဲ့ ပညာရေး Seminar တစ်ခုကို လာတက်
တာ”

အမရက အောင်ပွဲကို ခေါင်းညှိတ်ရင်း ...

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ ကော်ဖီလာသောက်တယ်”
“နင်က ဘာကိစ္စ ဦးကျော်စောနဲ့ ကော်ဖီလာသောက်ရ
တာလဲ”

စားပွဲထုကာ အော်လိုက်တဲ့ အောင်ပွဲကြောင့် အမရ
က အံ့အားသင့်သွားရင်း ...

“သောက်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“နင် ဦးကျော်စော အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလဲ”
“သိပ်မသိပါဘူး၊ နင်ကကော ဘာတွေသိထားလို့လဲ”
“ငါ့ကို ဖြူနုငယ် ကိုယ်တိုင် ပြောဖူးတယ်၊ သူ့အဖေမှာ
နောက်ထပ် မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရှိ
သေးတယ်တဲ့”
“အဲဒီတော့ !”
“အဲဒီတော့ မကောင်းဘူးပေါ့၊ ဒီလူကြီး အကျင့်မကောင်
ဘူးပေါ့ဟ”

“ဟယ် ... နင် ... ဦးကျော်စောကို အဲလိုစကားမျိုးမပြော
နဲ့ အောင်ပွဲ”

“ဘာလို့ မပြောရမှာလဲ”
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မပြောနဲ့ဆို မပြောနဲ့ဟာ”
“နင်က ဘာကိစ္စ နာနေတာလဲ”

“နာတယ်ဟယ် ... ဘာဖြစ်လဲ၊ လူကြီးကို နင်ပြောစရာ
လား”

“ဒီလူကြီးပုံစံက နည်းနည်းရှုပ်မယ့်ပုံလို့ အစကတည်းက
ထင်တာ၊ မိန်းမတစ်ယောက် ကလေးတစ်ယောက် ရှိသေး
တယ်ဆိုတာ သိကတည်းက မကြိုက်တာ၊ နောက်တော့
ဟိုနေ့ကလည်း နင့်ကို ဟိုဘက်ထောင့်နား သွားရပ်ပြီး
စကားရော ဖွဲရော လိုက်ပြောနေတာ လုံးဝကြည့်မရဘူး”
“ဟဲ့ ... သူက လူကြီးပဲ၊ ငါ့အဖေအရွယ်ဟဲ့၊ စကားကပ်
ပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကော်ဖီခေါ်သောက်တာ ကျတော့ရော”
အမရက ကျွတ်ခနဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက် စုတ်သတ်

“ကော်ဖီသွားသောက်တာ သူ့သမီးလည်း ပါတယ်ဟဲ့၊
ဖြူနုငယ်လည်း ပါတာပဲဟာ”
“မပါပါဘူး”
“နင် မတွေ့ဘူးလား”

“အမရ”

“အင်း”

“အမရ”

“ဘာလဲ”

“အမရ”

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အမရ ... နင့်ကို ... နင့်ကို ငါချစ်တယ်”

“ဘာ”

ရုတ်တရက် မျှော်လင့်မထား၍ အမရ ရင်ဆူ
 ဝန်းခနဲ အလန့်စာကြား ဆောင်ခုန်ကာ ချက်ချင်းဖိုလိုက်ပူနေ
 လာပါသည်။ ဝါးပြင်လေးတွေ ရဲတွတ်ပြီး ရှက်စိတ်နှင့် ကြက်သီး
 မွေးညင်း ထဲလာပါသည်။ အောင်ပွဲသည် ဒီစကားကို အတင်
 အားယူတွန်းထွက် ညှစ်ထုတ်လိုက်သလို ဝန်းကနဲ ပြောလိုက်
 သည်နှင့် မေးစရာကို ရင်ဘတ်၌ကပ်အောင် ခေါင်းကိုငုံ့ချပြီး
 ဖက်ကို မျက်နှာကြီး သိသိသာသာ လွှဲဖယ်ထားလိုက်ပါသည်။
 အောင်မယ် ...၊ သူကပဲတစ်ပြန်စီး နေရခက်နေပြန်
 သေးတော့။ အမရက ချစ်စနိုးတွေးမိကာ မျက်စောင်းတစ်ချက်
 ကတုန်ကယင်ထိုးရင်း တစ်ဖက်လှည့်နေလိုက်ပါသည်။ နှစ်ယောက်
 သား ဟိုဘက်ဒီဘက် မျက်နှာလွှဲဖယ်ကာ အချိန်အကြာကြီး
 ကုန်ဆုံးအောင် ပြန်တီးနေမိကြပြီးသော် ...

“အမရ”

“.....”

“အမရ ... နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလားဟင်”

“နင် ငါ့ကို နင်ပြောချင်တာ ပြောဖို့အတွက် အရင်ဆုံး
 အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်စွပ်စွဲတာ
 မဟုတ်လား”

“ဟာ ... ဘာဆိုလို့လဲဟာ၊ နင်ကလည်း ငါက ဟိုလူ
 ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တကယ်စိတ်ပူလို့ပါ။ ခုခေတ်မှာ
 အကျင့် ခပ်ပျက်ပျက် လူကြီးတွေကလည်း အများကြီးမ
 ဟုတ်လားဟာ”

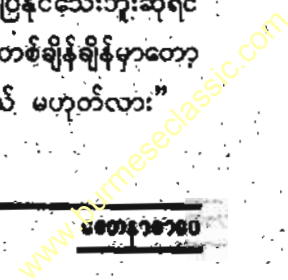
“တော်တော့ ... နင် နောက်ဘယ်တော့မှ ဦးကျော်စောကို
 ဒီလိုစကားမျိုး မပြောနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူက ဘာမို့လဲဟာ”

သူက နင့်အဖေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ။ အမရက စိတ်
 ထောပဲဖြေပြီး အပြင်မှာတော့ ခေါင်းကလေးသာ ယမ်းပြလိုက်ပါ
 သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ခုထိတုန်တုန်းပင်။

“အေးလေ ... နင်က အခုလုံးဝပြောမပြနိုင်သေးဘူးဆိုရင်
 လည်း ဘယ်ဇာတ်နိုင်မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့
 ငါ့ကို ဒီဦးကျော်စောကိစ္စ ပြောပြမယ် မဟုတ်လား”

“ပြောပြမှာပေါ့ အောင်ပွဲရာ”

ပြောဆို သိပ်တောင်အချိန်ဆွဲဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။
မကြာခင်ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ နင်တို့မိဘတွေကို ပြောပြ၊ အဲဒီက
တစ်ဆင့် နင်တို့ သိကြရမှာပဲ မဟုတ်လား။

“အမရ”

“ပြောလေ အောင်ပွဲ”

“နင် ငါ့ကို အဖြေမပေးဘူးလား”

အမရက သူ့ကို မျက်စောင်းချီကာ လှည့်ကြည့်လိုက်
ရင်းက မှန်တောစောနဲ့ ငယ်နေတဲ့မျက်နှာကို သနားသွားမိပါသည်။
ထိုမျက်စောင်းထဲမှာပင် အပြုံးရိပ်က ရောပါသွားရင်း ...

“ယောက်ျားလေးက ခုပဲချစ်တယ် ပြောတာကို ချက်ချင်း
ခေါင်းညိတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး နင် တွေ့ဖူးလား၊ ရှိတယ်
ထင်နေလား”

အောင်ပွဲက မပွင့်တပွင့်နှင့် ...

“ရှိရင်လည်း ရှိမှာပေါ့”

“မရှိဘူး အရူးလေးရဲ့”

အောင်ပွဲ မျက်နှာက ရုတ်တရက် ဝင်းလက်သွား

ကာ ...

“ဒါ ... ဒါဖြင့် နင်က ငါ့ကို ခေါင်းညိတ်မှာပေါ့ ဟုတ်
လား”

အမရက မျက်နှာလေးရဲသွားပြီး ...

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တယ်လေ၊ ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်တဲ့သူသာ မရှိရင်
နေမယ်၊ ငြင်းမယ်ဆိုရင်တော့ ချက်ချင်း ခေါင်းခါမှာပဲ၊
နင်က ချက်ချင်းခေါင်းမညိတ်ချင်ဘူးဆိုတော့ နောက်မှ
ညိတ်မယ့် သဘောပေါ့”

“အောင်မာ ... နင် တော်တော်အတွက်အချက် အခန့်
အမှန်း တော်လား၊ ဟုတ်လား”

“အဲဒါပဲ ဖြစ်နိုင်တာလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

အမရက ပြုံးတုံ့ကလေး လုပ်နေတဲ့ အောင်ပွဲရဲ့
မျက်နှာကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ တွေးနေမိတာက
အမရသည် သူ့ရင်ထဲက အဖြေကို အောင်ပွဲဟာ ဘာရယ်ညာရယ်
ဆိုတဲ့ အပြောင်းအလဲတစ်ခု မဖြစ်ခင် ပေးချင်နေတာပင်။
သူဟာ အန်တီနေခြည်တို့ သားအရင်းဖြစ်ဖြစ် မွေးစားသားဖြစ်
ဖြစ် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အမရရဲ့နလုံးသားထဲမှာ ရှိနေပြီးသား လူ
တစ်ယောက်ဆိုတာ သူ့ကို အသိပေးချင်သည်။

ဒီတိစ္ဆေတွေကလည်း ရက်ပိုင်းအတွက် ပေါ်ပေါက်
တာတော့မှာလေ။

“အမရ ... နင် ဝေလကို ငဲ့နေတာလား”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“နင့်ကို ဝေလ ချစ်တယ်လို့ ပြောပြီးပြီလား”

“ဝေလက ဟိုလိုလို ဒီလိုလို သူပဲ ဦးထားသလိုလို မထိ ခလုတ် ထိခလုတ်နဲ့ အရိပ်အမြွက်ပြတ်စကားမျိုးတွေတော့ မကြာမကြာ ပြောနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုးသားသားလေး နဲ့ ရှင်းရှင်းလေး တစ်ခါမှ နှင်လိုမပြောပါဘူး။ ပြီးတော့ ဝေလ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ ဝေလကို ငဲ့စရာအကြောင်းမရှိ ပါဘူး။”

“ဘာဖြစ်လို့ ငဲ့စရာအကြောင်း မရှိတာလဲ”
“အဲဒါ နှင်ကို ငါက ရှင်းပြနေရမှာလား”
“နှင် ဝေလကို မချစ်လို့ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

အမရက အောင်ပွဲကို မျက်စောင်းတစ်ချက် လှမ်း ထိုးရင်း ...

“အောင်ပွဲ ... နှင်ကို အဖြေပေးဖို့ နှင် ငါ့ကို ဘယ်လောက် ကြာကြာ စောင့်နိုင်လဲ”

အမရက တကယ်တော့ လူလည်ကျတဲ့ သဘောပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာ တကယ်ပဲ တစ်ခါမှ အတွေ့အကြုံ မရှိသေး တာ အမရ သိနေတဲ့ အောင်ပွဲက ကိုယ်ခင်းတဲ့လမ်းကြောင်းပေါ် လျှောက်တတ်ပါ့မလား။ ကြည့်လေ။ အူတူတူနှင့် နဖူးကို နားထင် ကို ပါးကို ဟိုကုတ် ဒီကုတ် လုပ်နေပြန်ပြီ။

“ဟဲ့ ... နှင်စိတ်ထဲမှာ ရှိသလိုပြောလေ၊ ကျွတ် ... နှင် တော့နော်၊ စိတ်ကမရှည်ဘူး။”

“ငါ့စိတ်ထဲကတော့ ချက်ချင်းခေါင်းညိတ်ရင် အကြိုက်ဆုံး ပေါ့၊ မြန်လေ ကောင်းလေပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နှင်ကိုတော့ ငါ ဇွတ်ဘယ်ပြောလို့ရမလဲ၊ နှင်ပြောသလောက်အချိန် ငါက စောင့်ရမှာပေါ့”

“နှင်ကတော့ အဖြေချက်ချင်း လိုချင်တာလား”
“ဒါပေါ့ဟ”

အမရက အောင်ပွဲရဲ့ မျှော်လင့်တကြီး မျက်ဝန်းများ နဲ့ တော့ကပ်ပရွန်းလက်တဲ့ အကြည့်လေးနှင့် ခပ်စိုက်စိုက်လေး နှင်ဆိုင်ကြည့်ရင်း ...

“အောင်ပွဲ ... နှင်ကိုလေ ငါလည်း ချစ်တယ် သိလား၊ ငါ နှင်ကို ဘာကြောင့် ချက်ချင်းအဖြေပေးသလဲဆိုတာ နောက်တော့ နှင် သိလာပါလိမ့်မယ်”

အောင်ပွဲက မယုံကြည်နိုင်သလို ငြိမ်သက်သွားပါ

သည်။

“မေမေ့ကို သမီး ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ဘာများလဲ အချစ်တုံးလေးရယ်၊ မျက်နှာလေးလည်း သိပ်မကောင်းပါလား သမီး၊ ဘာလဲ ... ပြော ... ပြော”

“မေမေ”

“အေး”

“သမီးလေ ပထမတော့ ဒီစကားကို အန်တီနေခြည်နဲ့ အန်တီဂျူလီကိုပဲ တိုက်ရိုက်တန်းပြောရ ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သမီးသိတာမှန်သမျှ သမီးပြီးရင် မေမေ့ကိုပဲ အရင်ဆုံး အသိပေးတိုင်ပင်ရမယ် မဟုတ်လား မေမေ”

ဒေါ်သဉ္ဇာက မျက်ခုံးပင့်သွားရရင်း ...

“အင်း ... မေမေ့ကို အရင်ဆုံး ပြောရမှာပေါ့၊ မေမေမပြောဘဲ မနေခြည်တို့ မဂျူလီတို့ကို အရင်ပြောရမယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုး ရှိလို့လား သမီးရဲ့၊ ဘာပို့လို့လဲ”

“မေမေ”

ဒေါ်သဉ္ဇာက ချီတုံချီတုံ မရဲတရဲ ဖြစ်နေတဲ့ အမရ မျက်နှာလေးကိုကြည့်ရင်း စိုးရိမ်မကင်း ရင်တွေတုန်လာသည်။

“မေမေ ... အောင်ပွဲကို ချစ်လား”

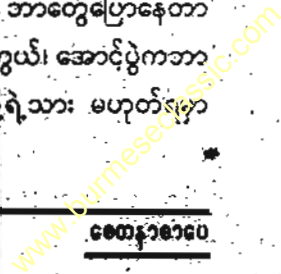
“အောင်ပွဲကို ! အင်း ... အောင်ပွဲကို ချစ်တာပေါ့၊ မနေခြည်တို့ ကိုစိုးသိမ်းတို့ ဆိုတာ ကိုယ်နဲ့အလွန်ရင်းနှီးတာကိုး၊ ဝေလနဲ့စာရင်တောင် အောင်ပွဲကို ပိုသံယောဇဉ်ကြီးမိတာပေါ့၊ ဝေလကိုလည်း ကိုယ့်တူသားလိုပဲ သဘောထားပေမယ့် အစ်ကိုကြီး ဦးမျိုးသိမ်းတို့ မဂျူလီတို့နဲ့ကျတော့ သိပ်ကြီး အတွင်းကျကျ မရင်းနှီးဘူးမို့လား၊ အောင်ပွဲကိုတော့ ရင်းရင်းပြောရရင် မနေခြည်တို့သား ဖြစ်နေလို့ ပိုချစ်တယ်”

အမရ မျက်နှာလေးက ပိုပြီးငယ်ကျသွားရရင်း ...

“မေမေ ... အောင် ... အောင်ပွဲက အန်တီနေခြည်တို့ ဦးဦးစိုးသိမ်းတို့ရဲ့သား ... သား မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်ကော”

ဒေါ်သဉ္ဇာက ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် သမီးဖြစ်သူ ဦးငြိမ်ငေးကြည့်နေလိုက်မိပြီးမှ ...

“သမီး ... ငါ့သမီး အချစ်တုံးလေး၊ ဘာတွေပြောနေတာတုံး၊ မထိတ်သာ မလန့်သာပါလားကွယ်၊ အောင်ပွဲကဘာကြောင့် မနေခြည်တို့ ကိုစိုးသိမ်းတို့ရဲ့သား မဟုတ်မှာတုလဲ”

“ဟိုလေ မေမေ ... မွေးစားသား ဖြစ်နေရင်လေ”

“မွေးစားသား !!”

ဒေါ်သဉ္ဇာက ရင်ဘတ်ကို ဖြတ်ခနဲရိုက်မိကာ ...

“အောင်မယ်လေး ... ကြမ်းကြား လေကြား၊ ဘယ်လို စကားတွေတုန်း သမီးလေးရဲ့ ဘာတွေပြောနေတာတုန်း၊ ဒုက္ခပါပဲနော်၊ ဟိုတစ်ခါလည်း ပြောသေးတယ်၊ အောင်ပွဲက မွေးစားသားများလား ဆိုတာမျိုး၊ မေမေ ဘာပြောလဲ သမီး၊ သူများမိသားစု သူများအတွင်းရေးကို ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘဲ မပါရဘူး၊ မဝေဖန်ရဘူးလေ”

“မေမေရယ် ... ဖြစ်ခဲ့ရင်လို့ သမီးက မေးကြည့်တာပါ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်မှာမို့တုန်း သမီးရဲ့”

“ဖြစ်နိုင်စရာတွေ ရှိနေလို့ပေါ့၊ မေမေရဲ့”

“ဖြစ်နိုင်စရာတွေ !”

ဒေါ်သဉ္ဇာက အမရကို စေ့စေ့အကဲခတ်နေရင်း ...

“ဘာတွေလဲ သမီး၊ ဘယ်သူက ဘာတွေပြောလို့လဲ”

“အဲဒါတွေ မေမေ့ကို ပြောပြမလို့ပါ၊ တကယ်လို့များ ... တကယ်လို့များလေ မေမေ၊ အောင်ပွဲဟာ အန်တီနေခြည်တို့ ဦးဦးစိုးသိမ်းတို့ရဲ့ သားအရင်း မဟုတ်ဘဲ မွေးစားသားများ ဖြစ်နေခဲ့ရင် မေမေ အောင်ပွဲကို သံယောဇဉ်တွေ မပျက်ပါနဲ့နော်၊ အချစ်ခင် မလျော့ပါနဲ့နော် မေမေ”

“အင်း ... အင်း ... မပျက်ဘူး၊ သမီး ဘာတွေကြားလဲ သာပြော”

“အခု သိရသမျှက အောင်ပွဲ သို့မဟုတ် ဝေလ တစ်ယောက် ယောက်က သူတို့မိဘတွေရဲ့ မွေးစားသား ဖြစ်နေပြီထင်တယ် မေမေ၊ အဲဒီအန်ကယ်က လိမ်ညာမပြောရင်ပေါ့၊ အဲဒီအန်ကယ်ကလည်း ဘာမှ လိမ်ပြောစရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး၊ အောင်ပွဲမဟုတ်ရင် ဝေလ၊ ဝေလမဟုတ်ရင် အောင်ပွဲ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ မွေးစားသားဖြစ်ဖို့ သေချာသလောက် ဖြစ်နေတာ မေမေ ...

ဝေလ ဆိုရင်တော့ သမီးအတွက် ဘာမှပြောစရာ ကိစ္စ မရှိပေမယ့် အောင်ပွဲသာ ဖြစ်နေခဲ့ရင်တော့ မေမေ အောင်ပွဲကို သံယောဇဉ်လျော့သွားမှာ သမီး အဖြစ်မခံနိုင်လို့ပါ၊ နော် မေမေနော်”

ဒေါ်သဉ္ဇာက အမရကို အံ့အားတသင့်ကြည့်ရင်း ...

“သမီး ... သမီးနဲ့အောင်ပွဲက ...”

“ခေမေ ... သမီးနဲ့ အောင်ပွဲ ချစ်သူတွေဖြစ်နေပြီ မေမေ”

ဒေါ်သဉ္ဇာက ရင်ဘတ်ကို ဖြန်းခနဲပုတ်ရင်း ...

“ဟောတော် ... ဘယ်တုန်းကတည်းကလဲ၊ တယ်လည်းပီရီပါလားအေ”

“နစ်ရက်ပဲ ရှိပါသေးတယ် မေမေ”

www.burmeseclassic.com

“မအေကိုလည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ ဖွင့်မတိုင်ပင်ပါလား သမီးရယ်”

“သမီးက အောင်ပွဲကို ဘယ်လိုအနေအထားပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်တယ်ဆိုတာ သက်သေပြချင်လို့ မွေးစားသားဟာ သူလား၊ ဝေလလား၊ မသေချာခင် ခေါင်းညိတ်လိုက်တာပါ”

ဒေါ်သဉ္ဇာက သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်သာချရင်း -

“ကဲ ... ကဲ ...၊ ညည်း ဘယ်က ဘာတွေများ ကြားထား သလဲ ပြောပါတော့ အချစ်တုံးရယ်၊ ရင်တထိတ်ထိတ်ရီ လိုက်တာ”

“ဒီလိုပါ မေမေရယ်၊ ဖြူနုငယ်ကလေး ..... ”

အမရသည် အဖြစ်အပျက်တွေကို စိကာစဉ်ကာနှင့် တစ်လုံးချင်း တစ်ခွန်းချင်း မေမေကို ပြောပါသည်။ ဖြူနုငယ် စတင်ချဉ်းကပ်လာတာ၊ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အပြင် အမေကိုပါ အဖွဲ့ကျအောင်ပေါင်းတာ။ ဒါတွေကို မေမေလည်းအကြမ်း ဖျဉ်းတော့ သိဝေမယ့် အသေးစိတ် အဖြစ်အပျက်လေးတွေပါ ပြန်ပြီးပြောပြသည်။

ဖြူနုငယ်မွေးနေ့ သူ့အိမ် လိုက်သွားကြကတည်းက ဖြူနုငယ်အဖေဟာ အောင်ပွဲနှင့် ဝေလကို အထူးအရေးပေး အလေးထား ဆက်ဆံခြင်းနှင့် တစ်ပြိုင်နက် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း စစ်စစ်

ပေါက်ပေါက် အကဲခတ်လေ့လာနေခဲ့တာ။ အမေရကိုတော့ တစ်ဦး တည်းသော အနီးစပ်ဆုံး ဘေးလူအဖြစ်နှင့် ခင်မင်မှု ရယူခဲ့တာ။

ဟိုတစ်နေ့က ကော်ဖီသောက်ဖို့ဆိုပြီး ဖြူနုငယ် လာခေါ်သွားပြီးတဲ့နောက် သူ့အဖေကြီးနဲ့ပါ အတူကော်ဖီသောက်ရင်း နောက်ကြောင်းဇာတ်လမ်းတွေ သိခွင့်ရခဲ့တာ။ အောင်ပွဲနှင့် ဝေလတို့ရဲ့ မိဘနှစ်စုံတွဲထံ ရှေ့ပြေးစကားသွင်းဖို့ အမေရကို ဦးကျော်စောက အကူအညီ တောင်းခဲ့တာတွေ။

ရှေ့ပိုင်းတုန်းက တစ်ခွန်းပြော တစ်ခွန်းထောက်၊ မေးခွန်းတစ်ခါထုတ်နှင့် ရှိခဲ့တဲ့ ဒေါ်သဉ္ဇာသည် ဇာတ်ရည်ထည် လာလေ စကားသံ မထွက်တော့ဘဲရှိလေ။ ပါးစုပ်ကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်လိုက်၊ ရင်ဖိလိုက် အံ့အားအသင့်ကြီးသင့် စိတ်အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားနေတော့သည်။

“မေမေရယ် သမီးစိတ်ထဲမှာလေ ဘာဖြစ်လို့လဲတော့မသိဘူး၊ အဲဒါဟာ အောင်ပွဲပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ချည်းပဲ စိတ်ထဲ ထင်နေမိတယ်၊ ဝေလကို လုံးဝမထင်မိတာ ဘာကြောင့်လဲတော့ သမီးလည်း မသိဘူး၊ အောင်ပွဲဟာ အန်တီနေခြည်တို့ရဲ့ မွေးစားသား ဖြစ်နေမှာ စိုးရိမ်ပြီး မဖြစ်စေချင်လို့လား မသိပါဘူး၊ သူပဲလို့ပဲ ထင်နေမိတယ် မေမေရယ်”

ဒေါ်သဉ္ဇာက တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း -

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

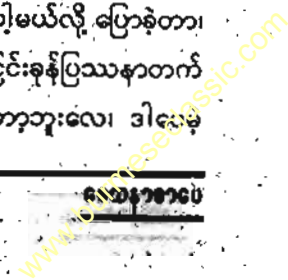

သု.ဟာသု ရေရွတ်သလို ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်နေပါသည်။

“မေမေ ဒီကိစ္စတွေ မေမေ သိလားဟင်”
 “မေမေ မသိပါဘူး အချစ်တုံးလေးရယ်”
 “အောင်ပွဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”
 “မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တာပဲ သမီးရယ်”
 “ဒါဖြင့် ဝေလရော ဖြစ်နိုင်လား မေမေ”
 “ဝေလလား !!”
 “ဟင် ... မေမေ ! ဟုတ်လား ... ဝေလလား”
 “.....”
 “မေမေ ဝေလဆိုရင် ဒုက္ခပဲ”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “ဝေလက ဖြူနုငယ်ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်၊ သဘာက
 နေတယ် မေမေ”
 “ဟင် ... သမီးကိုပဲ ဒီညီအစ်ကိုက လုပ်နေတာ မဟုတ်
 ဘူးလား”
 “ဝေလက အောင်ပွဲကို အရုံးမပေးချင် အလျှော့မပေးချင်
 တဲ့စိတ်မျိုးနဲ့သာ အပြိုင်အဆိုင် လုပ်နေတာမျိုးပါ မေမေ
 ရာ၊ ဒါပေမဲ့ ခုနောက်ပိုင်းတော့ သူ့ ဖြူနုငယ်ကို နည်းနည်း
 စိတ်ဝင်စားနေပြီ၊ သမီး သိတယ်၊ ညတိုင်းလိုလိုလည်း
 ဖြူနုငယ်နဲ့ ဖုန်းပြောနေကြတာ”

“ဖြူနုငယ်ကကော”
 “ဖြူနုငယ်ကတော့ ရိုးရိုးပေါ့ မေမေရဲ့၊ ဒီနှစ်ယောက်တည်း
 က တစ်ယောက်က သူ့အစ်ကိုရင်းလို့ သူက ကြိုသိနေတဲ့
 သူပဲဟာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့စကားအပြောအဆိုတွေကို အကဲခတ်
 ကြည့်ရင်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုကလည်း အောင်ပွဲကို
 သူ့အစ်ကိုဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပိုထင်နေပုံပဲ မေမေ၊ အောင်ပွဲ
 က သူ့အပေါ် ပိုရိုးသားဖြူစင်တာကိုး၊ ဝေလကတော့
 နည်းနည်း ဆန်းပြားချင်တဲ့ လက္ခဏာလေးတွေ ပြနေတော့
 သူက မနည်းပုတ်ချနေတဲ့ အခြေအနေမျိုးပဲ၊ သမီးလည်း
 လေ ဘာအကြောင်းပြချက် ဘာသက်သေမှ မရှိဘဲနဲ့
 အောင်ပွဲပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ထင်နေမိတယ်၊ ဒီကိစ္စတွေ
 မေမေ တကယ်ပဲ မသိတာလားဟင်”

ဒေါသဉာဏ် နဖူးကြောကို တွန့်ရွံ့ကာ နက်နက်
 နည်းနည်း စဉ်းစားတွေးတောနေပုံနှင့် ...
 “မွေးစားသားဟာ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် သမီး ဘာမှမလုပ်နဲ့
 တော့”
 “မေမေ ... အန်ကယ်ဦးကျော်ဇောက သမီးကို အကူညီ
 တောင်းတာပါ၊ သမီးကလည်း ကူညီပါမယ်လို့ ပြောခဲ့တာ၊
 နောက်ပိုင်း လက်ခံတာ ငြင်းဆိုတာ ငြင်းခုန်ပြုသနာတက်
 တာတွေကတော့ သမီးတို့နဲ့မဆိုင်တော့ဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့

တစ်ဖက်က ဒီလိုပြောလာတယ်၊ ဒီလိုထင်နေတယ် ဆိုတာကိုတော့ သမီး ပြောပေးမှဖြစ်မယ်”

“သမီး မပြောနဲ့၊ မေမေ ပြောပါမယ်၊ သမီးက ကလေးမဟုတ်လား၊ အသက်နှစ်ဆယ့်သုံး ဆိုတာဟာလည်း ဒီကြီးတွေ မျက်စိထဲအတွက်တော့ ကလေးပါပဲ သမီးရဲ့ လူကြီးတွေကို သမီးက ဒီကိစ္စပြောတယ်ဆိုတော့ မကောင်ပါဘူး၊ မကျေနပ်စရာရှိရင် သမီး မကျေနပ်ခဲနေရပါမယ်၊ မေမေ ပြောပေးပါမယ်၊ ဒီကိစ္စကို မနေ့ခြည်တို့လင်မယား မကျူလီတို့လင်မယား နားထဲရောက်ဖို့ မေမေဘာသာမေကြည့်လုပ်လိုက်ပါမယ်”

“မေမေ ပြောပေးမှာပေါ့နော်”
“ဟုတ်တယ်၊ မေမေ ပြောပေးမယ် သမီး”
“မေမေ”

ဒေါ်သဉ္ဇာက သမီးဖြစ်သူရဲ့ မျက်နှာကလေးချစ်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“မေမေ ဒီကိစ္စတွေ မသိဘူးဆိုပေမယ့် အန်ကယ်ဦးမျိုးသိနဲ့ ဦးဦးစိုးသိမ်းတို့တစ်တွေဟာ အဲဒီ ထောက်ကြံ့မှာအရေးဆိုင်အိမ် ရှိဖူးသလား၊ မကြာ မကြာ ရောက်နေကြတာဆိုတာရော၊ အဲဒါရော ဟုတ်လား”

ဒေါ်သဉ္ဇာက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ...

“ဟုတ်တယ် သမီး”

“ဟင်”

“သူတို့ညီအစ်ကို အမွေရမယ့် အမွေဆိုင်ကြီး ထောက်ကြံ့မှာရှိတယ်၊ သီးပင်စားပင်ကြီးတွေနဲ့ သိပ်သာယာ ငြိမ်းချမ်းတာ”

“ဟုတ်တယ်ပေါ့နော်၊ မေမေရော ရောက်ဖူးလားဟင်”

“အင်း ... မေမေလည်း ရောက်ဖူးပါတယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

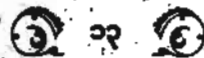
“ကြာလှပါပြီ၊ ကိုစိုးသိမ်းရော အစ်ကိုကြီးဦးမျိုးသိမ်းရော မိတ်ဆွေတွေ ခေါ်ခေါ်သွားပြီး ပျော်စွဲစားရုပ်ကြဲတဲ့ အလေ့အထ အရမ်းဝါသနာပါကြတာပဲ၊ မေမေလည်း ပျော်စွဲစားထွက်ရင်း တစ်ခါ ရောက်ဖူးခဲ့ပါတယ်”

“မေမေ အဲဒီတုန်းက အောင်ပွဲတို့ သမီးတို့ မွေးပြီလားဟင်”

“ဟင်အင်း ... မမွေးသေးဘူး”

အမရက မေမေမျက်နှာကို ဝေးကြည့်နေမိပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာပဲ မေမေ အန်တီနေ့ခြည့်အိမ်ထဲ သွားတာ အမရ သိသည်။ အိမ်မှာလည်း မေမေနှင့် ဇေဇေ တာကျိတ်ကျိတ်။ အန်တီနေ့ခြည့်နှင့် မေမေလည်း သူကဆက်လိုက် ကိုယ်ကဆက်လိုက် တစ်ချိန်လုံး ဖုန်းတွေလည်း ပြောနေကြ အမရကတော့ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ ဘာသံထွက်လာမလဲကို တမမဖြစ်နေမိကာ ...

“မေမေ ဘာထူးလဲဟင်”

“မထူးပါဘူး သမီးရယ်”

“အန်တီနေ့ခြည့်ရော အန်တီဂျူလီရော ပြောပြီးပြီလေ”

“အင်း”

“သူတို့က ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ငြင်းလား ဝန်ခံလား မေမေ”

“ဝန်ခံဘူး”

“ဟင် ... ဒါဖြင့် ဦးကျော်ဇောက ညာပြောတယ်လို့ သဘောလား”

“လူများနိုင်တာပဲလေ သမီး။ ထောက်ကြံ့မှာ ဆရာဝန်ရယ် လို့ ဒီလူပဲရှိတော့မလား၊ တခြားဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ လည်း ဒီအမျိုးသမီး ပါသွားနိုင်တာပဲလေ”

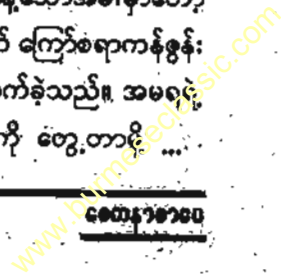
“ဒီဆရာဝန်နဲ့ ပါလာခဲ့တာတော့ သေချာတာပဲဟာ၊ အဖြစ် အပျက်တွေက ချိတ်ဆက်တွေနဲ့လေ၊ ကွင်းဆက်တွေတစ် ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ချိတ်မိတာမျိုးလေ၊ ဦးကျော်ဇော မိန်းမ ဒေါ်မြတ်စုက တခြားတစ်နေရာ ရောက်သွားတာဆိုရင် လည်း ဒီအိမ်ကိုပိုင်တဲ့ ဆရာဝန်ညီအစ်ကိုထဲက တစ်ယောက် ကတော့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားခဲ့ တာ အမှန်ပဲဟာ”

“တော်ပါတော့ သမီးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိစ္စကို စွမ်းစွမ်း တမံကြီး ဖော်ထုတ်ချင်နေတာလဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ မနေ့ခြည့်တို့ မဂျူလီတို့ လက်မခံရင် ဝန်ခံရင် ဒီတိုင်း ပဲ ထားလိုက်ရမှာပဲပေါ့”

“ဦးကျော်ဇောက ဒီတိုင်းကြီးပဲ ဘယ်ထားလိုက်မလဲ မေမေ”

“မေမေပါ ခေါင်းတွေနောက် စိတ်တွေရွံ့ပဲလာပြီ”

အမရမှာ မရေမရာ စဝေစဝါနှင့် မေမေ ပြော လောက်ကို မတင်ကျ မကျေပဲပါ။ တစ်နေ့သောအခါမှာတော့ ကျွန်ုပ်တို့က ဈေးလေးတစ်ခုကို ညနေဘက် ကြော်စရာကန်စွန်း နယ်လေး မှိုလေး သွားဝယ်ရင်း အမရ ရောက်ခဲ့သည်။ အမရရဲ့ နားမှာ ဈေးဝယ်နေတဲ့ အန်တီနေ့ခြည့်ကို တွေ့တာပဲ ...

“အန်တီနေခြည်”

ဒေါ်နေခြည်က လှည့်ကြည့်လာကာ ...

“ဟဲ့ ... အချစ်တုံးလေး၊ တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သမီး မှီနဲ့ကန်စွန်းရွက် ဝယ်ချင်လို့”

* “ခိုင်ခိုင်တောင် ခေါ်မလာဘူး၊ ကဲ ... လာ ... အန်တီနဲ့ တူတူလျှောက်”

“အန်တီနေခြည်”

“ဟင်”

“မေမေ ... ဟိုကိစ္စ ပြောတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ဘယ်ဟာလဲ”

“ဖြူနယ်ရဲ့အဖေ ဦးကျော်စောက်ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေး၊ အောင်ပွဲတို့ ဝေလတို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေး”

“အို ... ဒီလူကြီး ဘာတွေ မဟုတ်တမ်းတရမ်း လျှောက် ပြောတာမှန်း မသိဘူး၊ ဟုတ်မှ မဟုတ်တာ၊ သမီးခေါင်း ရှုပ်ခဲပြီး တွေးမနေနဲ့ အချစ်တုံးလေး၊ ထားလိုက်စမ်းပါ ကွယ်၊ ကိုယ်မှမသိတာ”

“အန်တီဂျူလီရော”

“သူလည်း မသိဘူး”

“ဟေး ... အမရ မေမေ မပါဘူးလား”

နောက်ဘက် ခပ်ကပ်ကပ်က အသံကြောင့် အမရ ကို လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အန်တီဂျူလီက သူ့အိမ်က ကောင်မလေးနှင့် ခြင်းဆွဲလျက်သား။

“မေမေ မပါဘူး အန်တီ”

“နေပါဦး၊ ခုတလော ဘယ်လိုလဲ၊ သဘာဝနဲ့ နေခြည် တာတွဲတွေ့လိုက်၊ အခု နေခြည်နဲ့ အမရ တွဲတွေ့လိုက်နဲ့ ပါလား၊ ဘာကိစ္စပိစ္စတွေ ရှိနေပြီးတော့ တပုးတွဲတွေဖြစ် နေကြတာလဲ ဆိုတာ စိတ်ဝင်စားနေတာ”

အမရက အန်တီဂျူလီ မေးခွန်းကြောင့် အံ့သြသွား အန်တီနေခြည်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အန်တီဂျူလီကိုလည်း မေမေ ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား ဟင်”

“ဘာလဲ သမီး၊ ဘာမှမပြောပါလား”

“ဟင် ... ပြောပြီးပြီဆို အန်တီနေခြည်”

“အေးလေ ... မဂျူလီ မေ့နေလို့ပါ၊ ကဲ ... သမီးလည်း မှီဝယ်မယ်ဆို ရှေ့မှာလေး၊ ရှေ့ဆက်လျှောက်ကြရအောင်”

“ခဏလေး နေခြည်၊ ဘာမှမကြာပါဘူး၊ အမရက ဘာ ပြောနေတာလဲဆိုတာ ကိုယ်က သိချင်နေတာ၊ ကိုယ့်နာမည် လည်း ကြားလိုက်တယ်ဆိုတော့ ကိုယ်သိချင်တယ်”

“ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မရှိပါဘူး မဂျူလီရယ်”

အမရက အန်တီနေခြည်ကို အံ့သြသြလေး လှည့် ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပုံစံအရ ဒီကိစ္စကို အန်တီဂျူလီကို အန်တီ နေခြည် အသိမပေး မပြောပြရသေးဘူးဆိုတာ သိသာနေသည်။

အန်တီနေခြည်က မပြောပြဘူးဆိုတာ မေမေကလည်း ပြောမပြု ဆိုတာနှင့် သဘောတစ်ထပ်တည်းပဲပေါ့။

ဘာကြောင့် အန်တီဂျူလီကို မပြောပြချင်ကြရတာလဲ။ အမရ ခေါင်းထဲ ပပောဠိဖြစ်ကာ ငှုစင်းစင်းလေး တွေးနေမိပါသည်။

“ဘာလဲ ... မအေချင်း တွဲတွေ့လိုက်၊ နေခြည့်နဲ့အတူ တွဲတွေ့လိုက်ဆိုတော့ ဒီအုပ်စု နှစ်ခုကြားထဲမှာ ထူးထူးခြားခြားကိစ္စများ ရှိနေတာလား၊ မင်္ဂလာကိစ္စတို့ ဘာတို့ဆိုရင်လည်း ပြောဦးနော် စောစောစီးစီး”

“ပြောပါ့မယ် မဂျူလီရယ်၊ မကြာခင် ပြောပါ့မယ်”

အမရက ဘာမှဝင်မပြောတော့ဘဲ စဉ်းစဉ်းစားစားလေးနဲ့သာ ငြိမ်နေမိပါသည်။

“ဟိုရှေ့မှာ ဖက်ဆွတ်မို့သည် ရောက်နေတယ် မဂျူလီလေးဝယ်ဦးမလား၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီးတွေ၊ ကျွန်မတို့ ခုပဲသွားဝယ်ကြမလို့”

အန်တီနေခြည့်က စကားကို သိသိသာသာ လွှဲချလိုက်ပါသည်။

“မို့က ဟိုသားအဖ လုံးဝမကြိုက်တတ်ကြလို့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းစားတာမို့ တော်ရုံနဲ့ မချက်ဖြစ်ဘူး နေခြည့်ရဲ့”

“ဒါဖြင့်လည်း ညနေကျ မဂျူလီ စားမို့ ဟင်းတစ်ခွက်ပဲ ပိုပေးလိုက်မယ်၊ သွားလိုက်ဦးမယ် မဂျူလီရေ၊ မှီတွေကုန်သွားမှာစိုးလို့”

ဒေါ်နေခြည့်က အမရလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲကာ စကားဖြတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ အမရသည် အန်တီနေခြည့် ဆွဲခေါ်ရာ ပါလာရင်း ...

“အန်တီနေခြည့်”

“.....”

“အန်တီဂျူလီကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောသေးတာလဲဟင်”

“ဟိုတလောက်ပဲ အောင်ပွဲက အန်တီကို ဖွင့်ပြောလာတာလဲ သိလား အချစ်တုံးလေး၊ သားနဲ့ အမရ ချစ်နေကြပါပြီတဲ့၊ ကြားလိုက်ရတာ အန်တီ အိုလည်းသြ ဝမ်းလည်းသာ၊ ငြော်... အချစ်တုံးလေးတော့ အောင်ပွဲနဲ့ ဝေလ ဘယ်သူ့ကိုများ သံယောဇဉ်ပိုသွားမလဲလို့ အမြဲတထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေခဲ့ရတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်သားဖြစ်တဲ့ အောင်ပွဲက သမီးအပေါ် ရူးရူးမူးမူး ဦးဦးဖျားဖျား စွဲလမ်းမြတ်နိုးရှာတာ အန်တီက မိခင်ပီပီ အတွင်းသိ အစင်းသိကိုးကွယ် ...

ငါ့သားလေးများ ကျန်ရစ်ဖြစ်ရရင် ဒုက္ခဟဲ့လို့ ပူနေရတာ၊ သားဆီကလည်း ဒီစကားကြားရော ဝမ်းတွေသာ နေရတာ။ သမီးအမေ မသဉ္ဇာနဲ့လည်း ပြောဆိုတိုင်ပင်ပြီး ပြီး၊ ကလေးတွေကိစ္စကို အဖေတွေနဲ့ပါ တိုင်ပင်စီစဉ်ကြမယ်လို့”

အန်တီနေခြည့်က အမရ မေးခွန်းကို မပြောဘဲ ခုချိန်မှာ အမရအဖို့ သည်းခြေကြိုက်ဖြစ်မယ့် စကားမျိုးတွေ

ပြောခြင်းဖြင့် အာရုံကို လွှဲပစ်တာလို့ပဲ အခရက ထင်မိပါသည်။ အမရသည် အန်တီနေခြည့်ကိုတော့ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာနှင့် ပြောရ ဆိုရလည်း ရှိသူပီပီ ...

“အန်တီနေခြည့်၊ သမီးမေးတာကို ပြောပြပါ။ စကားမလွှဲ ပစ်ပါနဲ့၊ အန်တီဂျူလီကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိစ္စ မပြောတာလဲ ဟင်”

“ဒီကိစ္စကြီးက ဘာမှမှ မဟုတ်တာ၊ မဂျူလီက သိတဲ့ အတိုင်း စိတ်က ခပ်ဆတ်ဆတ်ရယ်၊ ပြောလည်းအပိုပဲ၊ သူလည်း စိတ်ဆိုးနေမှာစိုးလို့”

“ဒီကိစ္စကြီးက လုံးဝမဟုတ်ဘူးတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အန်တီနေခြည့်ရဲ့၊ အန်တီနေခြည့်က မဟုတ်မမှန်တဲ့ကိစ္စ လို့ ထင်နေတာဟာ ဒီကိစ္စနဲ့ မပတ်သက်လို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ် မှာပေါ့၊ အန်တီ သမီးကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါ။ သမီး က အောင်ပွဲရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်နေပါပြီ အန်တီ၊ ကိုယ့်ချစ်သူ ရဲ့ မူလဇာန်ဖြစ် နောက်ကြောင်းကို အမှန်အတိုင်း သိခွင့် ရထိုက်တဲ့သူပါ ...

သမီးကလေး အောင်ပွဲဟာ ဦးကျော်ဇော ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲက ကလေးပဲလားလို့ ထင်မိတာ၊ အကြောင်း ပြချက်တော့ မရှိပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုပဲ အဲလိုထင် နေမိတာ၊ အဲဒါကြောင့် သမီး သူ့ကိုချစ်တဲ့အချစ်ဟာ သူ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ဘဝကလာလာ အပြောင်းအလဲ ရှိရှိ

မရှိရှိ သူ့ကိုပဲ သန့်သန့်စင်စင်လေး ချစ်တာဆိုတာ သူ နားလည်စေချင်လို့ မြန်မြန်ကြီးကို အဖြေပေးလိုက်တာ ပါ ...

ဒီကိစ္စတွေ ပေါ်မလာခင် အဖြေထွက်မလာခင် သမီးအချစ်ဟာ ဘာနဲ့မှ မပတ်သက်ဘူး ဆိုတာ သက်သေ ပြချင်လို့ သူ့ကို ခေါင်းညိတ်လက်ခဲလိုက်တာပါ အန်တီ၊ အဲဒါကြောင့် သမီးကိုတော့ မှန်မှန်ပြောပြပါနော် အန်တီ၊ အောင်ပွဲက ဦးကျော်ဇော ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲက ဒေါ်မြတစ်စု ဆိုတာရဲ့ကလေးပဲလားဟင် အန်တီနေခြည့်၊ အောင်ပွဲကို အန်တီနေခြည့်တို့ မွေးစားခဲ့တာလားဟင် ... သမီးကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါနော်”

ဒေါ်နေခြည့်က လျှောက်နေဆဲ ခြေလှမ်းများကို ခပ်လိုက်ပါသည်။ အမရကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်၍ အမရလက် ထို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ကာ ...

“သမီး ... အန်တီ မညာဘူး၊ အမှန်အတိုင်း ပြောပြတာ၊ အောင်ပွဲဟာ အန်တီကိုယ်တိုင် ဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးခဲ့တဲ့ သား အရင်းပါ”

“အန်တီ တကယ်ပြောတာလားဟင်”

“တကယ်ပြောတာ၊ ဒီစကားကို သမီး အကြွင်းမဲ့ ယုံလိုက် ပါ။ အန်တီတစ်သက် မသားမပြောဖူးဖူးလို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ စကားအရာလှအောင် နားခံသာအောင် မသိသင့်တဲ့သူ

မသိအောင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးတွေကြောင့် မုသား သုံး
ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာတော့ လုံးဝမုသားမပါဘူး။
အရိုးရှင်း အမှန်ကန်ဆုံး ပြောတာမို့ ငါ့သမီးလေး ယုံပါ။
အောင်ပွဲက အန်တီသားအရင်းပါ။ ကျန်တာတွေတော့
အန်တီ ဘာမှမပြောလိုဘူးကွယ်”

“တိတိ ... တိတိ”

“ဟယ်လို ... အောင်ပွဲ”

“အေး ... ငါ နင့်ဆီခေါ်နေတာ လိုင်းမအားဘဲ Busy ဖြစ်
နေတယ်”

“အဲဒါ ငါကလည်း နင့်ဆီခေါ်နေတာဟဲ့၊ နင်လည်း
Busy ဖြစ်နေတာ”

“ငါက အိမ်က ဘယ်နှနာရီ ထွက်မလဲ မေးမလို့၊ နင် ဘာ
ပြောမလို့လဲ”

“အေးဟယ် ... ငါကလည်း ဒီညနေ ငါတို့ကားမောင်းတဲ့
ကိစ္စ ဖျက်လိုက်ဖို့ နင့်ကို လှမ်းပြောမလို့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ညနေစောင်း ခြောက်နာရီလောက် အလင်းရောင်
လည်းလျော့စ၊ မှောင်လည်း မမှောင်သေးတဲ့ နေဝင်ချိန်မှာ

အောင်ပွဲနှင့် အမရက ကားမောင်းသင်နေပါသည်။ အာရ်စီတူး
ကျောင်းဝင်းထဲ အိမ်အိုင်စီတိုင်းနားက ပတ်လမ်းတစ်လျှောက်
ပတ်မောင်းပြီး အမရကို အောင်ပွဲက ကားမောင်းသင်ပေးနေတာ
ပါ။

“ငါသွားစရာရှိလာလို့”

“ဘယ်ကိုလဲ ... ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ဝေလနဲ့ဟ”

“ဝေလနဲ့ ! ဘယ်ကိုလဲ”

“ဝေလက ငါ့ကို စကားပြောစရာရှိတယ်ဆိုပြီး ခုနက
ဖုန်းဆက်ချိန်းတော့ အေး ... လိုက်ခဲ့မယ်လို့ ငါပြောလိုက်
တယ်။ ဒီနားလေးတင်ပါ။ မြိုင်ဟောဝန်စားသောက်ဆိုင်
တင်ပါ။ ဒီနေ့ ကားမောင်းတော့တူးလေ”

“ဟာ ... နင်ကလည်း”

အောင်ပွဲ အသံက မကျေမနပ်နှင့် ...

“ဝေလက ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာ နင်က အေး ... နား
ထောင်မယ်ဆိုပြီး လိုက်သွားစရာလား၊ ဒီကောင် နင့်ကို
ရည်းစားစကား ပြောမလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မပြောပါဘူးဟဲ့၊ ငါ့တို့ သူ ရည်းစားစကား မပြောပါဘူး၊
သေချာပါတယ်”

“ဟာ ... နင်က ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်မှာလဲ”

“ပြောနိုင်ပါတယ်ဆို”

www.burmeseclassic.com

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ နင်က ငါ့ရည်းစား၊ ငါ့ချစ်သူလေ၊ တခြားကောင်လေးတစ်ယောက် ချိန်းခေါ်တာကို လိုက်သွား ခွင့် မရှိဘူးလေ”

“ဟဲ့ ... ခုဟာက ဝေလပဲဟာ”

“ဝေလလ ... ဘာဖြစ်ဖြစ်”

“အောင်ပွဲကလည်းဟာ သဝန်တိုသလိုလို လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ဝေလက ငါ့ငယ်သူငယ်ချင်းဟဲ့၊ ခုချိန်မှာ ငါ သူ့ထံ ပေးပေးမမလုပ်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိတယ်”

“ခုချိန်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘယ်အချိန်လဲ၊ ဘာဖြစ်နေတာလို့လဲ”

အမရက ခဏတဖြုတ် စဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“နင့်အမေ နင့်ကို ဘာတွေများ ပြောသေးလဲ”

“ဘာကိုလဲ၊ နင် စကားမလွဲနဲ့”

“နင့်အမေ နင့်ကို ထူးထူးခြားခြား ဘာပြောသေးလဲ”

“ဘာဆို ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မပြောဘူး၊ ဘာထူးထူးခြားခြားကိစ္စ ရှိလို့လဲ၊ ဝေလနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဘာမှမရှိပါဘူး၊ နင့်အမေ ဘာမှမပြောရင် ဘာမှမရှိပါပေါ့”

“ဟာ ... ဝေလည်ချောင်ပတ်နဲ့ ဘာတွေလဲဟာ၊ နင့်အမေ အန်တီသွားနဲ့ ငါ့အမေလည်း ဟိုနှစ်ရက် သုံးရက်က

တွတ်တွတ် တွတ်တွတ်နဲ့၊ နင့်အမေအိမ် လာသေးတယ်လေ၊ ငါ့အမေနဲ့ စကားတွေပြောကြတာ အကြာကြီး၊ ငါကပထမ ငါတို့ကိစ္စ ပြောနေတယ် ထင်တာဟာ၊ နောက်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ အနားရောက်တော့ စကားပြော ရပ်ပစ်တယ်၊ အဲဒါဘာတွေလဲ၊ ဘယ်သူတွေ ဘာဖြစ်နေလဲ”

“ငါလည်း သေချာမသိဘူး”
အမရက လျှော့ချလိုက်ပါသည်။ လူကြီးတွေက တောင် မပြောဘဲ အုပ်ထားတာကို အမရက ဖွင့်ပြောလိုကောင်း ပါမလား။ ပြီးတော့ အန်တီနေခြည်က ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောပြီးပြီလေ။ အောင်ပွဲဟာ သူ့စိုက်နဲ့လွယ်မွေးတဲ့ သားအရင်းပါတဲ့။ လူကြီးတစ်ယောက်က အမရ မျက်ဝန်းထဲ နေစေကြည့်၍ အလေးအနက်ပြောတဲ့စကားကို အမရ ယုံကြည်ရမှာပင်။ အောင်ပွဲဟာ အန်တီနေခြည် မွေးစားသား မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ပြီးပြီပေါ့။ ဒီကိစ္စတွေ သူ မသိလည်း အရေးမကြီးတော့ဘူးပေါ့။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ဝေလကို အမရ ကရုဏာသက်နေရတာဖြစ်သည်။ အရာရာကို အထက်စီးကဆရာကြီးလုပ်တဲ့ ဝေလဟာ ဒီတိုင်းဆိုတော့ မွေးစားသားလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပေါ့။ အောင်ပွဲမဟုတ်ရင် ဝေလပဲပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့ အန်တီဂျူလီကို မပြောရကြဘဲ အသိမပေးတော့တာဖြစ်သည်။ အန်တီဂျူလီက မထင်လျှင် မထင်သလို ပီသားလေးနှင့် ဘေးလျှာ ဆုလည်းပြောတတ်တဲ့ ခပ်တင်းတင်းပုံစံ မဟုတ်လား။

ဝင်မပါချင် မစွက်ဖက်ချင်တော့တဲ့ သဘောနှင့် မေမေရော အန်တီနေပြည်ပါ ခပ်လျှိုလျှို နေလိုက်ကြတာမျိုးပင်။ ဒီအနေအထားမျိုးမှာ ဝေလကို အမရက (ဘာအကြောင်းကြောင့် ပဲဖြစ်ဖြစ်) ပစ်ထားတာမျိုး မဖြစ်ချင်။ ကိုယ်မကြိုက်တဲ့ စကား မျိုးပြောရင်တောင် ပြောပါစေ၊ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှင်းပြင်ြင်းပယ် ရုံပါပဲ။

ဝေလကလည်း အမရကို ချစ်ရေးဆိုတော့မည့်သူမှ မဟုတ်တာ။ ဝေလ ဖြူနုငယ်ကို ချစ်ခင်သံယောဇဉ် နောင်တွယ် နေတာ အမရ သိသည်။

“အခု ဝေလကလည်း ဘာတွေပြောစရာရှိပြန်တာလဲ”

“ဒါတော့ သူပြောပြီးမှ ငါသိရမှာပေါ့ အောင်ပွဲရယ်”

“ငါလည်း လိုက်မယ်”

“ဟာ ... နင်ကလည်း၊ ငါ သိရပြီးရင် နင့်ကိုပါ ငါပြန် ပြောပြမှာပေါ့။ နင်က ဘာကိစ္စ လိုက်ရမှာလဲ၊ နင်နဲ့ဝေလ က မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားဆယ်ခွန်းပြောရင် ခြောက်ခွန်း က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တီးနေ နက်နေတာတွေ လိုရင်းကို ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ... ဒါပဲဟာ၊ ငါအင်္ကျီ လဲရဦးမယ်၊ ဝေလက ထွက်လာတော့မယ်တဲ့”

“ဟုတ်ပဗျာ၊ ဟိုဘက်မှာ သူကား ခုပဲထွက်သွားပါပြီ အောင်ပွဲအသံက အောင့်သက်သက်။”

“ဒီကောင်ကို နင်နဲ့ငါ ချစ်နေပြီဆိုတာ တစ်ခါတည်း ပြောပြခဲ့”

“အေးပါ ... ပြောပြခဲ့မယ်”

“ပြီးရော”

“ပြန်ရောက်မှ နင့်ကို ဖုန်းဆက်ပြောပြမယ်နော် အောင်ပွဲ၊ ငါ့ကို စိတ်တွေ့ကောက်မနေနဲ့၊ ဒါပဲနော်”

အမရက ဖုန်းချ၊ အင်္ကျီအပြေးအလွှားလဲ။ ဓာတ် လှေကားနှင့် အန်ဒါဂရောင်းကားပါကင်ဆီ ဆင်းခဲ့ပါသည်။ ဝေလရဲ့ကားက ပါကင်မှာရောက်နေပြီ။ အမရ တက်လိုက်တာ နှင့် မောင်းထွက်လာပါသည်။

“ဝေလ”

“.....”

“ဟဲ့ ... ဝေလ၊ နင် နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

“ကောင်းပါတယ်”

“မျက်နှာကြီးက အူတူတူ ပျက်တက်တက်ကြီးနဲ့ ထာဖြစ် နေတာလဲဟင်”

အန်တီနေပြည်ဆီကများ သတင်းစကားတစ်ခုခု သူတို့အိမ် ရောက်သွားပြီလားဟု အမရက ရင်တွေ့ခန့်လှုပ်သွား တာ ...

“ဝေလ ... နင့်အမေ ဘာပြောလို့လဲဟင်”

ဝေလက အမရစကားကို အံ့အားသင့်ဖို့နှင့် ...

“ငါ့အမေက ဘာပြောရမှာလဲ၊ ဘာမှမပြောပါဘူးဟ”

“တကယ် ဘာမှမပြောဘူးလား”

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ၊ မေမေကတော့ ဘာမှမပြောဘူး၊ နင်သိရင် နင်ပြောပြလေ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါက နင်မျက်နှာပျက်နေလို့ လျှောက်စဉ်းစားကြည့်နေတာပါ၊ ကံ ... ဒါဖြင့် နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကိုပြော”

ဝေလသည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြည့် ပူပန်သော မျက်နှာလေးနှင့် သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ဂရုတစိုက် တယုတယ မေးနေသော အမေ့ကို တွေ့ရလေ ပိုပြီးတစ်မျိုးကြီးဖြစ်လေပင်။ သူ့ဘာဖြစ်နေတာလဲဆိုတော့ အမေ့အပေါ်များ အပြစ်ရှိမလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခံစားနေရတာ။

ဝေလသည် သွေးတိုးစမ်း စကားစောကံတဲ့သဘောလောက် ဖြူနုငယ်ကို နည်းနည်းချင်း ချဉ်းကပ်နေရာမှ သူ့ကို ခေါင်းချည်းခါ၊ ပုတ်ထုတ်ပစ်နေတဲ့ ဖြူနုငယ်ကြောင့် အလေးအနက် အတည်အတံ့ ချစ်ခွင့်ပန်ဖို့ တောင်းဆိုဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ယုံကြည်သေချာလာပြီ။ သူဟာ ဖြူနုငယ်အပေါ် စွဲလမ်းတယ်၊ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာထက် ပိုလာပြီ။ တကယ်ကို ချစ်နေမိပါပြီ။

အဲဒီလို ပရော့ကွက်တစ်ခု မစ်ရှင်တစ်ခုကို ဖြူနုငယ်ကို လိုက်တော့မည့်ကိစ္စမှာ အမေ့ကို ဝေလက အားနာနေမိတာ

ပါ။ အရင်ကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ အမေ့တို့ပဲ သံယောဇဉ်အကြီးဆုံးဖြစ်တာ အမေ့ကို သူများလက်အပါမခံချင်၊ သူများပိုင်ဆိုင်မှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ရှိခဲ့ပါသည်။

တစ်ချိန်မှာ ဖွင့်ပြောမယ်၊ ကိုယ့်ပဲ ပိုင်ဆိုင်မယ်လို့ ဝဲ သတ်မှတ်ထားခဲ့တာ။ ချက်ချင်း ဖွင့်မပြောဖြစ်ခဲ့တာကတော့ သူ့မသိစိတ်ကိုက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသေမချာဖြစ်နေခဲ့လို့ ဖြစ်မှာပင်။ အောင်ပွဲ ပုံစံက အမေ့ကို သံယောဇဉ်တွေ ပိုလာတာသိသာလာတော့လည်း ကိုယ်က လက်လွှတ်မခံနိုင်တဲ့ သဘောနှင့် သူသိရှင်ကြား ကာဆီးကာဆီး လုပ်တာတွေထောင်မှ ရှိခဲ့သေးတာ။

သူများလက် အပါမခံနိုင်တဲ့ အကြောင်းမျိုး အမေ့ကိုလည်း ဝေလည်ချောင်ပတ်နှင့် မသိမသာ အသိပေးခဲ့သေးတာပေ။ တရားဝင် အတိအလင်းတော့ ဘာမှမပြောဖူးခဲ့ပေမယ့် စကားအပတ်တင်ရုံကလေးတော့ ဦးစားမိသေးတယ် မဟုတ်လား။ နုလို ဖြူနုငယ်ကို အတိအလင်း ချစ်ရေးဆိုတော့မယ်ဆိုတော့ မျက်နှာခပ်ပြောင်ပြောင်နဲ့ ဘာမှမပြောမဆို အမေ့ကို ကျောခိုင်းဆစ်ရမှာ မျက်နှာတွေ ပူနေတာပါ။

သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲဝင်ထိုင်ကာ စားစရာမှာ ငြိမ်းလျှင် ...

“အမေ့”

“အင်း”

“နင်ကလေ ငါ အရမ်းခင် အရမ်းသိယောစဉ်ကြီးပြီး အရမ်းချစ်တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းလေး ဆိုတော့”

“ဝေလ”

“အင်း ... ဘာလဲ”

“ဟို ... ငါ ... ငါလည်း နင်ကို ပြောရဦးမယ့်စကား ရှိတယ်ဟာ၊ နင်ကလည်း ငါအခင်ဆုံး ယောက်ျားလေး ငယ်သူငယ်ချင်းပါဟာ၊ ဒါပေမဲ့ နင်ကို ငါ ဖုံးထားမိသလို မျိုး အသိမပေးရသေးတာ ရှိတယ်ဟာ”

ဝေလရဲ့ စကားအစမှာပင် အမရက အဓိပ္ပာယ် ကောက် လွဲမိကာ သူနှင့်အောင်ပွဲ ချစ်နေကြပြီဆိုတာကို အသိ ပေးဖို့ အိုးနင်းခွက်နင်း အစပျိုးမိသည်။ ဝေလက အမရထံ အံ့အားတသင့်ဖြစ်ရင်း ...

“အဲဒါ ဘာလဲ”

“ဟိုလေ ... ငါနဲ့ အောင်ပွဲလေ”

“နင်နဲ့အောင်ပွဲ ဘာဖြစ်လဲ”

ဝေလအသံက စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် တက်ကြွကျယ် လောင်လာသည်။

“ငါ ... ငါနဲ့ အောင်ပွဲနဲ့”

“ဘာလဲ ... နင်တို့ ချစ်သူဖြစ်သွားကြပြီလား”

“ဟုတ်တယ် ဝေလ၊ အဲဒါက ...”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟုတ်လား ... ဟား ဟား”

ဝေလက ခုမှအမြစ်ကင်းဆုတ်စစ်ယောက်လို အူမြူး သွားပြီး စားပွဲကိုကျော်၍ အမရ ငယ်ထိပ်ကို လက်နှင့်လှမ်း ဖုတ်လိုက်ပါသည်။

“အား”

အမရက ခေါင်းလေးပွတ်ကာ ပြုံးဖြူဖြူဖြစ်နေတဲ့ ဆလကို သင်္ကာမကင်းကြည့်ရင်း ...

“နင်က ဘာကိစ္စ ပျော်သွားရတာလဲ၊ ငါကတော့ ငါတို့ သုံးယောက်ထဲမှာ နင်က သတ်သတ်ပဲ့ကျန်ရစ်သလိုမျိုး ခံစားသွားရမလားလို့ အားတွေနာပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ တာ၊ နင်က ခုမှ စိတ်လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသလို ရှစ်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ သူငယ်ချင်းနှစ် ယောက်အတွက် ကျွန်ုပ်ရက်ကျူးလေးရှင်းပါ၊ ဟိုကောင်က ညီဝမ်းကွဲလည်းဖြစ်၊ ငါ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရဲ့ ချစ်သူလည်း ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတော့ ပျော်စရာကြီးပေါ့ဟာ၊ ခွေးကောင် သွက်သလား မမေးနဲ့၊ အူသလိုလို ထူသလိုလိုနဲ့ လက်က မြန်သားပဲ၊ မပြောမဆိုနဲ့ ငါ နရင်းအုပ်ဦးမယ်၊ ဒီကောင် တော့ ...”

“နင်က ဘာပြောမလို့လဲ”

“အဟင်း”

ဝေလက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ...

“ငါ့က မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း အရင်းအချာဆိုလို့ နင်ပဲ ရှိလို့ နင့်ကို တိုင်လည်းတိုင်ပင်ချင် အသိပေးချင်တာရယ်၊ နောက်ပြီးတော့ နင့်လိုပဲပေါ့ဟာ၊ ငါ ရည်းစားရသွားရင် နင့်ကို ချန်ထားရစ်ခဲ့တယ်လို့များ နင် စိတ်မကောင်းများ ပြစ်သွားမလားလို့ ဆိုပြီးတော့ ... ဟဲ့ ဟဲ့”

“အောင်မာ ... နင် နာဦးမယ်၊ နည်း ရည်းစားထားတာ ငါက ဘာကိစ္စ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမှာလဲ”

“နင်လည်းပဲ ...”

“တော်စမ်းပါ၊ ငါတို့ဟာနဲ့ မတူပါဘူး၊ ကဲ ... ထားပါ တော့၊ နင်က ရည်းစားထားတော့မယ်ပေါ့၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“အင်း ... ဖြူနုငယ်ဟာ”

အမရတ ပါးစပ်လေး အဟောင်းသား ပွင့်သွားကာ စိတ်ထဲလည်း ရှုပ်ထွေးလေးနင့်သွားရပါသည်။

“ငါ သူ့ကို နောက်သလို စေ့သလိုမျိုးလေးတွေတော့ စကားပစ်ကြည့်ဖူးပေမယ့် သူက ပုတ်ချတယ်ဟာ၊ ရည်းစား ရှိတယ်ပဲ ပြောနေတာ၊ ငါ အပြင်က ငါ့ရဲ့တခြားဘော်ခါ တွေကတစ်ဆင့် သူ့နောက်ကြောင်းကို ဇာတ်လမ်းဆုံစမ်း ကြည့်ပြီးပြီ၊ ဘယ်တုန်းကမှ ရည်းစားမထားဖူးဘူး၊ အခု လည်း မရှိဘူး၊ ကြည့်ရတာ ငါအပြောင်အပြက်လုပ်နေ သလားဆိုပြီး ပိတ်ချထားတာများလား မသိပါဘူးဟာ ...”

အဲဒါ နင့်ကို အခု တိုင်လည်း တိုင်ပင်ရင်း၊ အကူ အညီလည်းတောင်းရင်း၊ ဒီစကားတွေ ပြောချင်လို့ ခေါ်လာ တာပါ၊ ငါ့သူငယ်လေး ... စား ... စား”

ဝေလက ရောက်လာတဲ့ စားစရာတွေကို အမရတက တိုးပေးရင်း ရယ်ရွန်းရွန်းပြောသည်။ အမရတတော့ ခေါင်းတွေ ထူပူကာ ဝေလကို အကျဉ်းအကျပ်ကျတဲ့ ရုပ်မျိုးနှင့် ကြင်ကြင် နာနာ ကြည့်မိရင်း ...

“ဝေလ”

“အင်း”

“နင်က ငါ့ကို ပထမတိုင်ပင်တာ၊ ဒုတိယ အကူညီတောင်း တာ၊ ဟုတ်တယ်မှလား”

“အင်းလေ”

“ပထမဆုံး တိုင်ပင်တဲ့အဆင့်မှာပဲ ငါ တန်ကွက်တယ်၊ နင် ဖြူနုငယ်ကို မချစ်နဲ့၊ လုံးဝ ခေါင်းထဲက ထုတ်ထား လိုက်ပါဟာ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ နင့်ကိုယ်နင်ပြောပြီး မေ့ပစ် လိုက်ပါ၊ ဒါဆိုရင် ဒုတိယဆင့်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ဆိုတဲ့ကိစ္စ ကိုလည်း ငါ လုပ်မပေးနိုင်တာ နင် သဘောပေါက်ရော ပေါ့”

“ဟာ”

ဝေလက အမရကို အံ့အားထုသင့်ကြည့်ကာ ...

“နင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“နင်ကြားတဲ့အတိုင်းပဲဟာ”

“ဟာ ... အစိပွယ်မှ မရှိတာ၊ နင်က ငါ့သူငယ်ချင်း တော့ သူငယ်ချင်းပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ရည်းစားထားမယ့် ကိစ္စကို နင် ကန့်ကွက်ခွင့်မှ မရှိတာ၊ နင့်အနေနဲ့ ဖြူနုငယ် က မကောင်းဘူးဆိုရင် ငါ့ကို အသိပေးလို့ အကြံပေးလို့ ရပါတယ်၊ ဆုံးဖြတ်ဖို့က ငါ့ကိစ္စပါ၊ နင်က မချစ်နဲ့လို့ ပြောတာကြီးကကျတော့”

“ဝေလ ... ဖြူနုငယ်ကို ငါလည်း ချစ်တယ်၊ ခင်တယ်၊ မကောင်းတာလည်း ဘာတစ်ချက်မှ ခုထိမတွေ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နင် မေ့လိုက်ပါ၊ နင်အသက်ထွက်အောင် တောင်းဆိုဦး ဖြူနုငယ်က နင့်ကို ငြင်းမှာပဲ၊ အဲဒါအပြင် ... ကျွတ်”

“ပြော ... ဆက်ပြောလေ၊ သူက ဘာအတွက် ငါ့ကိုငြင်း မှာလဲ၊ ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ငါက သူတို့လောက်မချစ် သာဘူးပေါ့၊ အဲလိုလား၊ သူတို့မိသားစုပုံစံက ပြည့်ဝပါ တယ်၊ ဒီလိုအရိပ်အယောင်မျိုး မရှိပါဘူး၊ သူ့အဖေကြီး ကိုယ်တိုင်ကိုက ငါ့ကိုရော အောင်ပွဲကိုရော လက်မခံနိုင်တဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ခင်ခင်မင်မင် ရောရောဝင်ဝင် တမင်တကာ ခေါ်ကြည့်တာလေ၊ နင် သဘောမပေါက်ဘူးလား”

“တမင်တကာ ခေါ်ကြည့်တာ ငါလည်းသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါနဲ့ပဲ နင်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သဘော တူလို့ ပြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဟာ ... ဒါဆို ဘာလဲ ... ပြော၊ ဒါဆိုဘာလဲ”

“ဝေလ”

“ပြော”

“ငါ မပြောနိုင်ဘူးဟာ”

“အမရ ... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဝေလ ... နင် နောက်သလို စသလို စကားတစ်လုံးနှစ် လုံး ပစ်သွင်းနေတာတောင် ဖြူနုငယ်က အလိုက်အထိုက် ပြန်တုံ့ပြန်လို့လား၊ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းတာပဲမို့လား”

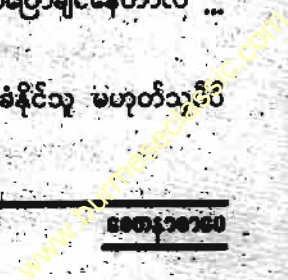
ဝေလက တစ်ခဏ စဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“သူက ရည်းစားရှိတယ်လို့ ငြင်းတယ်၊ အဲဒီရည်းစားဆို တာ တကယ်မရှိဘူးဆိုတာ ငါ အခုသိတယ်လေ၊ နောက် သူက မောင်နှမတွေလိုပဲ ချစ်ခင်ပါတဲ့၊ ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ် နိုင်ပါ့မလဲဟာ၊ နင် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ သူ့ကိုချစ်ပါတယ် ဆိုမှ မောင်နှမလို ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဝေလ”

“ဘာလဲ ... နင်ကလည်း ဝေလ ... ဝေလနဲ့၊ ဒီမှာမည် ခေါ်လို့ သိပ်ကောင်းနေလား၊ ဘာပြောချင်နေတာလဲ ... ပြော၊ ဘာတွေမှန်းကို မသိဘူး”

ဝေလက စိတ်ရှည် သည်းခံနိုင်သူ မဟုတ်သူပီ ပီ ချွဲဖြိုးတိုလာပုံ ရပါသည်။

“ဝေလ ... နင့်အမေက နင့်ကို ဘာမှမပြောဘူးဆိုရင် နင့် အန်တီနေခြည့်ကို သွားမေးကြည့်ကြည့်ပါလား။”

“ဘာကိုလဲ၊ ငါက ဘာကိုမေးရမှာလဲ”

“နင့်ကို ဘာစကား ပြောစရာရှိသလဲလို့ မေးကြည့်လိုက် ပါ။ အန်တီနေခြည့်ဆိုမှာမေးဖို့ ငါက မေးခိုင်းတာလို့ ပြောလိုက်ပေါ့။”

ဝေလက အမေရုမျက်လုံးထဲကို နူးစိုက်ရှာဖွေကြည့် စုရင်း ...

“အဲဒါ ဘာလဲ၊ အန်တီနေခြည့်ကကော ဘယ်ကပါလား တာလဲ”

“လူကြီးတွေ ပိုသိတဲ့ကိစ္စမို့ပါ။”

“ငါ့အမေ ဘာမှမပြောနိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို အန်တီနေခြည့် က ဘာကြောင့် ပြောနိုင်နေရမှာလဲ၊ အဲဒါဘာအကြောင်း လဲ”

အမေရုက မျက်နှာလေး လွှဲထားလိုက်ပါသည်။

“အမေရု”

“.....”

“ဘာအရပ်အထွေးကိစ္စတွေ ရှိနေတာလဲ၊ ဒါတွေကို သိနေတာလား ... ဟုတ်လား အမေရု ပြဿနာတစ်ခု နေလို့လား၊ ဘာပြဿနာလဲ”

“ငါဝင်ပါလိုက်တာ မှားသွားမှာမျိုးကို ငါ ကြောက်တယ် ဝေလ”

“နေပါဦး၊ ဒီအရုပ်အထွေးပြဿနာထဲ အောင်ပွဲပါ ပါနေတာ လား”

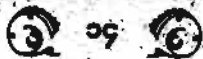
“အင်း ... သူလည်း အကျုံးဝင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခု နင် က ပိုအရေးပါတယ်”

ဝေလ မျက်နှာက စိုးရိမ်မကင်း အေးစက်စက်တင်း ပြန်သွားရင်း ...

“အဲဒါ ဘာကိစ္စလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ”

သွားစေ မေးလိုက်သံက ကမူးရှူးထိုး နိုင်လှပါသည်။

အန်တီဂျူလီယာ့ ဖုန်းလားချိန်မှာ မေမေ အိမ်မှာမရှိပါ။ ခိုင်ခိုင်က အန်တီဂျူလီ ဖုန်းဆိုပြီး လာခေါ်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“အမေရ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“သမီးတို့ ဘာကိစ္စတွေ ရှိနေတာလဲ၊ အန်တီကို ပွင့်မွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ”

“ရှင်”

“ဟိုတစ်နေ့က ဈေးမှာတွေ့လို့မေးတာလည်း နေခြည်က စကားကို ဖြောင့်ပဲလွှဲပစ်တာ သမီးလည်း ကြားတာပဲ၊ ဒီနားမှာ ဒီသုံးအိမ် ဆွေလိုမျိုးလို နေကြတာလေ၊ သမီးတို့ အိမ်က အမျိုးမတော်ဘူး ဆိုပေမယ့်လည်း ဆွေမျိုးလိုဖြစ်နေတာပါ၊ သမီးတို့နှစ်အိမ်က သိနေတဲ့ကိစ္စတစ်ခု အန်တီတို့အိမ်က မသိရဘူးဆိုတော့ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေဘူးလား။”

ကိုယ်နဲ့လည်း ဘာမှမသက်ဆိုင်တဲ့ကိစ္စ ဆိုရင်တော့ အန်တီ မစပ်စုပါဘူးကွယ်၊ အခုက အန်တီတို့နဲ့လည်း ဆက်နွယ်ပတ်သက်မယ်လို့ မုန်းဆလိုရတယ်၊ သမီး ဟိုတစ်နေ့က နေခြည်ကို ပြောနေတဲ့အထဲ အန်တီနားမည်ပါ နေတာလေ၊ ဘာကြောင့် အန်တီတို့ကမှ မသိရဘူး ဖြစ်တာလဲ ...

ခုလည်း အိမ်မှာ ဝေလက ဂျီပြန်ကျနေတာ၊ မေမေတို့ လူကြီးတွေကြားမှာ ဘာအရှုပ်အရှင်းတွေ ရှိလဲတဲ့၊ မေမေ မပြောရင် အန်တီနေခြည်ကို မေးကြည့်လို့ အမေရက ပြောလိုက်တယ်တဲ့၊ မေမေ ပြောမှာလား သွားမေးရမှာလားတဲ့၊ ဟဲ့ ... ဘာကိုမေးရမှာလဲ ဆိုတော့ ဘာပြောစရာရှိလဲလို့သာ မေးလိုက်လို့ သမီးက သင်လိုက်တယ်ဆို”

“... ..”

“အဲဒါ ဘာတဲ့ သမီး၊ ဘာတွေရှုပ်နေတာလဲ၊ ဝေလနဲ့ရော ဘာပတ်သက်နေလဲ၊ အန်တီကိုပြောပါ၊ ပြောမှဖြစ်မယ်၊ အခုမေးလို့မှ သမီး မပြောရင်တော့ အန်တီအနေနဲ့ သမီး အန်ကယ်ကိုပဲ ပွင့်ပြောပြီး ကိုစိုးသိမ်းဆီကို တိုက်ရိုက်မေးခိုင်းတော့မှထင်တယ်”

အမေရက နှုတ်ခမ်းလေးချင်းပွတ်ပြီး စဉ်းစားအားယူနေမိပါသည်။

“ဟယ်လို ... အန်တီ ပြောတာ ကြားလား အမရ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“သမီး ပြောမှာလား”

“ဟုတ် ... သမီး ပြောပါမယ်”

အမရသည် ထိုဇာတ်ကြောင်းကို ဒုတိယအကြိမ် ပြောကံအဖြစ် အန်တီဂျူလီယံ ငြိမ်ငြောရပြန်ပါသည်။ ဒီတစ်ခါ တော့ အရမ်းဇာတ်ကြောရှည်အောင် ဆွဲမဆန့်တော့ဘဲ တိုတိုနှင့် အရေးကြီးတာ အကုန်ပါအောင် ဖြတ်ချဲ့ရပါသည်။ စကားတွေ ဆုံးတဲ့ထိ “အင်း” “အင်း” လိုက်တာကလွဲပြီး လုံးဝခဲစားခွန်းဖြတ် ကာ မထောက်တဲ့ အန်တီဂျူလီယံ အမရထက် စကားဆုံးလျှင် ...

“ဪ ... ကျွတ် ကျွတ်၊ ဒီလိုဇာတ်လမ်းတွေ ရှိသလား၊ အံ့ဩစရာကြီးပါလားနော်၊ အနီးကပ်ဆုံး အမျိုးရင်းချာ တောင်မှ မသိခဲ့ရပါလား”

“ရှင် ... အန်တီ”

“သေချာတာကတော့ ဝေလ လုံးဝမဟုတ်တာပဲလေ၊ ဒီတော့ အောင်ပွဲပေါ့၊ ဒီလိုဇာတ်လမ်းမျိုးတော့ ရှိမယ်ထင်ခဲ့တာ လုံးလုံး သံသယဝင်စရာ မရှိတာ”

“ဝေလက !”

“ဝေလ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဝေလကို အန်တီကိုယ်တိုင် မွေး တာပဲဟာ”

“ရှင်”

“ဝေလ မဟုတ်ရင် အောင်ပွဲပဲပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အန်တီ ... အန်တီနေခြည်က အောင်ပွဲ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်”

“နှစ်ယောက်တည်းက တစ်ယောက်က ဒီဇာတ်လမ်းဆိုရင် တော့ ဝေလ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် အောင်ပွဲပဲပေါ့၊ ဒီလိုငြင်း လို့ ဘယ်ရမှာလဲ၊ ဇာတ်လမ်းထဲပါတဲ့ ဆရာမနဲ့လင်မယား ဆိုတာ သူတို့လင်မယားပဲပေါ့”

“အန်တီနေခြည်က အောင်ပွဲကို သူကိုယ်တိုင် စိုက်နဲ့လွယ် ပြီး မွေးဖွားခဲ့တာတဲ့”

“အောင်ပွဲကို ကိုယ်တိုင် သူက စိုက်နဲ့လွယ်မွေးတယ်ဆို တော့ ဝေလကရှေး စိုက်ငှားနဲ့ မွေးခဲ့တာမို့လို့လား”

“ဟို”

“သမီး ... နေခြည်က အောင်ပွဲကို မွေးစားသားလို့ အသိ မခံချင်လို့ ဖုံးကွယ်ပြီး ညာပြောနေတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“ရှင်”

“သူ့သားကို သူချစ်လို့ ညာပြောတာက အကြောင်းမဟုတ် ဘူး၊ သူညာတော့ ဒီဘက်ကို ပုံကျလာမှာလေ၊ သူတစ် ယောက်ပဲ စွပ်စွဲခံရတာဆိုရင် သူ့ဟာသူ ဖန်ပဲခံ ငြင်းပဲ ငြင်းငြင်း ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ အန်တီလည်း ဘာမှစွက်မက်

စရာ မလိုဘူး၊ ခုဟာက ဒီတစ်ယောက် မဟုတ်ရင် ဟို တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာ၊ ဟိုတစ်ယောက် မဟုတ်ရင်လည်း ဒီတစ်ယောက်ဖြစ်မှာ ...

ဒီတော့ သူက မျက်စိမှိတ်ငြင်းရင် ဝေလလိုလိုဖြစ် နေမှာပေါ့၊ ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဝေလက အန်တီမှိတ် ထဲက ထွက်လာတာ၊ အန်တီ အသိဆုံး၊ လိမ်ညာစရာလည်း အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဒီတော့ ဝေလ မဟုတ်တာ သေချာနေ တယ်၊ ဒါဆိုရင် အောင်ပွဲပဲပေါ့။ နေခြည် တမင်ဖုံးဖိပြီး ညာပြောနေတာပဲ”

“အန်တီနေခြည်က သူ လုံးဝမညာဘူးဆိုပြီး သမီးကို အလေးအနက် ပြောပါတယ် အန်တီ”

“ပါးစပ်က ပြောတာပဲကွယ်၊ ပြောလို့ရတာပဲပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒီမှာ သမီး၊ နေခြည် မရိုးသားတာကို စဉ်းစားကြည့်၊ ဒီ ကိစ္စ အန်တီကို လုံးဝမပြောဘူး တွေ့လား၊ ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲဆိုတော့ အန်တီကြားရင် အန်တီက ငြင်းမှာ ပဲဆိုတာ သူ သိပြီးသား၊ အန်တီ ငြင်းရင် သူပဲ ကျန်ပြီ လေ၊ အဖြေက ပေါ်နေပြီပေါ့၊ ဒါကြောင့် အန်တီငြင်းမေ အောင် အသိတောင်မှ မပေးတာ၊ တော်တော်ကြောက်နဲ့ ကောင်းတာ၊ အန်တီ ဖြေရှင်းမရအောင် သက်သက်အင်

မပေးဘဲထားတာ၊ အန်တီ မသိ၊ အန်တီ မငြင်းနိုင်တော့ ဝေလကပဲ မွေးစားသားဖြစ်သယောင်ယောင် သူ ရောချ ထားလို့ ရတာပေါ့”

အမရသည် ခေါင်းတွေ ထုပုဂ္ဂိုလ်ထွေးကာ ခေါင်း တောင် မူးလာပါသည်။ အန်တီဂျူလီ ပြောတာလည်း ယုတ္တိတော့ ရှိသား။ အန်တီဂျူလီကို ဖွင့်မပြောပြဘဲ ဘာကြောင့် နှုတ်ဆိတ် နေသနည်း။ ပြောလျှင် အန်တီဂျူလီက ထရှင်းစားနှင့် ဝေလ မဟုတ်တာ ပေါ်လွင်သွားပြီး အောင်ပွဲ ဟုတ်တာ ခေါ်သွားမှာစိုး လို့လား။ ဒီတိုင်း အန်တီဂျူလီကို ဖွင့်မပြောဘဲ ထားလိုက်တော့၊ အမရ စိတ်ထဲ ဝေလပဲ ဖြစ်မှာလို့ ထင်ယောင်ထင်မှား ယုံကြည် သွားအောင်လား။

“အန်တီ ... ဝေလက ... ဝေလက ... တကယ်ပဲ”

“ဝေလကို အန်တီမှိတ်နဲ့ မွေးခဲ့တာပါဆို”

“ဟို ... အောင်ပွဲကိုလည်း အန်တီနေခြည်က သူကိုယ်တိုင် သူ့မှိတ်နဲ့ ...”

“ဒီမှာ သမီး အမရ၊ ဟိုဘက်က သတင်းမှားရင်တော့ အန်တီလည်း မသိဘူး၊ ဟိုဘက်က ပြောတာ မှန်ကန်တိကျ တယ်၊ ဝေလနဲ့ အောင်ပွဲထဲက တစ်ယောက်ဟာ ဦးကျော် ဇောသား ဖြစ်တာ သေချာတယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒါ အောင်ပွဲ ပဲ၊ အဲဒီ ထောက်ကြံ့က ခြံဆိုတာလည်း တကယ်ရှိခဲ့တာပဲ

ဟာ၊ အန်တီတို့က အသွားနည်းပြီး ကိုစိုးသိမ်းတို့ကသာ အသွားများခဲ့တာလေ”

အမရ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့ပါ။

“ခြောက် ... မနေ့က သမီးက ဖြူနုငယ်ကို မေ့ထားလိုက်ပါလို့ ပြောတယ်ဆိုတာ ဒါကြောင့်ပေါ့၊ ဝေလသာဖြစ်ခဲ့ရင် ဝေလနဲ့ ဖြူနုငယ်ဟာ အဖေတူ အမေကွဲ မောင်နှမ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုကြောင့်ပေါ့”

“ဟုတ်တဲ့ပါ အန်တီ”

“ဒါဖြင့် အသေချာဆုံး အရှင်းဆုံးကတော့ အန်တီ ဝေလကို ဖြူနုငယ်နဲ့ သဘောတူ ပေးစားလိုက်ရင် ပြီးသွားမှာပဲ”

“ရှင်”

“ဘယ်သူကမှတော့ မောင်နှမ တော်စပ်နေမယ့် သူနှစ်ယောက်ကို ဖြစ်နိုင်တာလည်း သိသိနဲ့ ပေးစားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အန်တီဟာလည်း ဝေလကို မွေးစားသား မဟုတ်တာ ပြချစ်ရုံသက်သက်နဲ့တော့ သူညီမဖြစ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ မပေးစားဘူးလို့တော့ သမီး ယုံပေးနိုင်တယ် မဟုတ်လား ...

ဖြူနုငယ်အဖေလည်း အန်တီကို ဒီလိုတော့ ယုံကြည်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဝေလဟာ တကယ်ပဲ ဒီဇာတ်လမ်းနဲ့ မပတ်သက်ပါဘူး၊ မွေးစားသား မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြူနုငယ်နဲ့ ဘာမှမတော်ပါဘူးဆိုတာ ပြနိုင်ဖို့ အန်တီ သူတို့ကိစ္စ

ကို ခပ်မြန်မြန်လေးပဲ နားပောက်စီစဉ်လိုက်တော့မယ်၊ ဦးကျော်စောဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အန်တီကိုယ်တိုင် မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်မယ်”

အမရသည် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားရပါသည်။

အမရတို့သင်တန်းက စောလွတ်လိုက်၍ သင်တန်းနဲ့အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာခဲ့တဲ့ အမရသည် လှေခါးရင်းကျ အောင်ပွဲကို စောင့်နေဖို့ဝင်၊ သို့သော် လှေကားရင်းမှာ လတ်လေးနီကပြီး ရပ်စောင့်နေတဲ့ ဖြူနုငယ်ကို မြင်လျှင် ...

“ဘယ်သူ စောင့်နေတာလဲ ဖြူနုငယ်”

“အစ်မကိုပဲ စောင့်နေတာ၊ ဖြူနုလိုက်ခဲ့ပါလား၊ ဖြူပြောစရာရှိလို့”

အမရကလည်း ဖြူနုငယ်နှင့် စကားပြောချင်သည်ဖြစ်ရာ သင်တန်းမလွတ်သေးတဲ့ အောင်ပွဲရဲ့ဖုန်းဆီ မက်ဆေ့ဂျ်နဲ့ ဖြူနုငယ်နှင့် ပါသွားပြီဆိုတာ ပြောခဲ့ကာ ဖြူနုငယ်ရဲ့ကားဆီတက်ပြီး လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။ မနီးမဝေးက အိုက်စီကရင်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး အိုက်စီကရင် မှာစားရင်းက ...

“ကိုဝေတို့သားအမိ အိမ်လာသွားတယ် မမရယ်”
 “အေး ... အဲဒါကိုပဲ သိချင်နေတာ၊ ဘာတဲ့လဲ ဖြူ”
 “ကိုဝေက သူ့အမေနဲ့ တူတူလာခဲ့မယ်ဆိုတော့ ဖြူက
 ဖေဖေကိုလည်း ပြောထားရတာပေါ့၊ ဖေဖေလည်း စိတ်
 တွေလှုပ်ရှားလို့ပေါ့၊ အန်တီဂျူလီက အိမ်ရောက်တော့
 ကိုဝေက သားရင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သူကိုယ်တိုင်မွေးခဲ့တာဖြစ်
 ကြောင်း ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုဝေ မွေးစာရင်းလည်း
 ထုတ်ပြတယ်”

“သေချာတာပေါ့”

“ဟုတ် ... မွေးစာရင်းမှာတော့ အဖေက ဒေါက်တာဦးဇွဲ
 သိမ်း၊ အမေက ဒေါ်ဂျူလီရင်ပဲလေ၊ ဖေဖေနဲ့လည်း လေ
 ပေးတွေ့ဖြောင့်ပြီး အရင်ခေတ်က ယူနီဗာစတီမှာ ဘယ်သူနဲ့
 ခင်တာ၊ ဘယ်သူက ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတာ စသဖြင့်နဲ့
 ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်တွေပါ ပြောကြသေးတာ၊ တက္ကသိုလ်
 မတိမ်းမယိမ်း ရောက်ကြတာချင်းဆိုတော့ သူသိတဲ့သူနဲ့
 ကိုယ်သိတဲ့သူတွေချင်း တချို့က တူနေပြီး စကားပြောတွေ
 ကောင်းနေကြတာ အစ်မရဲ့ ...

နောက်တော့ အန်တီဂျူလီကလေ ကိုဝေက ဖြူထံ
 ဘယ်လိုအရေးထားတာ၊ သံယောဇဉ်ကြီးတာတွေ ထ၊ ပြော
 ပါလေရော”

“အဟိ”

အမရက ပုံစံကို မှန်းဆကြည့်ကာ ရယ်မိသည်။
 ဖြူနုငယ်ကတော့ ဖြူသောအသားတွင် ပါးပြင်ကလေးတွေ ရံတက်
 လာရင်း ...

“အစ်မရယ် ... သမီးမတောင်းရဲ့ တမယ်ပါပဲ”

“တို့ကိုပြောတော့ နားကိုဖောက်မှာလို့ ပြောတာ”

“ပထမဆုံးအကြိမ်မို့ သွင်းသွင်းကြီးတော့ ပြောမသွားတာ
 နေမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘာရည်ရွယ်တယ်ဆိုတာ လူတိုင်းတွေး
 နိုင်ပါတယ် အစ်မရယ်၊ နားလည်နိုင်ပါတယ်၊ ဦးနောက်
 ရှိတာပဲဟာ၊ သူပြောတဲ့သဘောက သူကိုယ်တိုင်က ဖြူကို
 သူ့သားနဲ့ ကြည့်ဖြူနိုင်တယ်ဆိုတာဟာ သူ့သားက ဖေဖေ
 သား မဟုတ်ကြောင်း အကောင်းဆုံး သက်သေပေါ့လေ။
 ဟိုကိစ္စနဲ့ ဒီကိစ္စကို ယှက်နွယ်ပြီး လှည့်ပတ်ကျေ့ပိုက်ပြော
 သွားတာ စကားပြော ကောင်းသလား မမေးနဲ့ ...

စကားပြောတာက ယဉ်ကျေး အထက်တန်းကျနေ
 တော့ ဖေဖေလည်း စိတ်ကသိကအောက်ကြီးတော့ မဖြစ်
 ပါဘူး၊ အလိုက်အထိုက်ပဲ ပြန်ပြောပါတယ်၊ ကိုဝေကတော့
 ပြုံးမိမိပေါ့၊ ဖြူကတော့ ကိုဝေကို မျက်စောင်းကြီးပဲ ထိုး
 ပစ်လိုက်တာပဲ၊ သူ့အမေကို သူ ပူဆာတာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဖြူက ဝေလကို မကြိုက်ဘူးလား”

“ဟွန့်”

“ကိုယ်နဲ့ မတော်စပ် မပတ်သက်ဘူး ဆိုရင်တော့ ဝေလကို မငြင်းပါနဲ့လား ငါ့ညီမရယ်၊ ဝေလက အစ်မကိုလည်း အကူအညီ တောင်းထားတယ်၊ ကုန်းချပေးဖို့ သူက ရွတ်တိရွတ်နောက်သာ လုပ်တတ်ပေမယ့် ဒီလို ခိုင်ခိုင်မာမာ လေးလေးနက်နက် တကယ်ချစ်မိတယ်ဆိုတာ ဖြူတစ်ယောက်ကိုပဲ ရှိသေးတာ”

“အာ ... အစ်မကလည်း သူ့သူငယ်ချင်းဘက်က”

“အဟင်း ဟင်း ... ဒါပေါ့ ဖြူရဲ့၊ အစ်မက ဖြူကိုလည်း ချစ်လို့ပေါ့၊ ဝေလ ယူမယ့်မိန်းမက ဖြူဆိုရင် အစ်မတို့ လေးယောက် တစ်ဖွဲ့တည်း တစ်အုပ်စုတည်းဖြစ်ပြီး ဖျော်စရာကြီးပေါ့”

“ဟင် ... အစ်မနဲ့ ကိုပွဲက ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေပြီပေါ့”

“အင်း”

“ဟင် ... ဒါဆိုရင် ကိုပွဲက ဖြူအစ်ကိုဖြစ်ရင် အစ်မက ဖြူယောက်မပေါ့နော်၊ ဟီ ဟီ ... ဖျော်လိုက်တာ၊ အစ်မကို ဖြူက သိပ်ချစ်တာ”

“ဖြူဖေဖေက ဝေလအပေါ် ဘာတဲ့လဲ”

“အန်တီဂျူလီတို့ ပြန်သွားတော့ ဖေဖေက ပြောပါတယ် ဒီကိစ္စကတော့ သမီး ဦးနောက်နဲ့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရမယ် ကိစ္စပဲတဲ့၊ ဒေါက်တာဦးမျိုးသိမ်း ဆိုတာ နာမည်ကောင်”

တဲ့ သမားတော်ကြီး အစ်ယောက်ပဲဆိုတော့ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့သူ ရှိပြီးသားတဲ့၊ သူတို့သား ဝေလဟာလည်း ကလေးကလေးတော့ မဟုတ်တဲ့အတွက် ဖြူ စဉ်းစားတာကို စွက်ဖက်ဖို့မရှိဘူးတဲ့၊ အန်တီဂျူလီကလည်း ကိုရေကို လုပ်ငန်းခွင်သွင်းတော့မှာတွေ၊ သီးခြားကုမ္ပဏီတစ်ခု ခွဲစထောင်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာတွေကအစ အသိပေးသွားတာလေ၊ ဖေဖေကတော့ ဖြူသဘောပဲ ဖြစ်မှာပါ၊ ဘာမှပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းတာပေါ့ ညီမရဲ့၊ ဝေလကို လက်ခံလိုက်စမ်းပါဟယ် ... သိလား”

“ဟာ ... အစ်မကလည်း လိပ်မကြီးပဲ၊ သူ့သူငယ်ချင်းဘက်ပဲ ယက်နေတာ”

“ဟား ဟား ဟား”

ဖြူနုငယ်ဆံတွင် ဝေလအပေါ် ခါးခါးသီးသီး အရိပ်အယောင် ပကတိမရှိ၊ ငြင်းဆန်မည့်သဘောမျိုးလည်း မဖွင့်ဟ။ ဒီလောက်ဆို တော်ပြီပေါ့။ နဂိုကိုက နှစ်လိုမှုရှိတဲ့ သံဃောစဉ်ပေါ်မှာ အခြေခံပြီး သူ့ဟာသူ ဖြည့်စွက်ဆုံးဖြတ်သွားမှာပင်။

“အစ်မ ... ဒါဖြင့်ရင် ကိုပွဲက ဖြူအစ်ကိုဖြစ်မှာပေါ့နော်”

“အင်း ... ဒီလိုပဲဖြစ်မှာလို့ ထင်ရတာပေါ့ ဖြူရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီနေခြည်ကကျတော့လည်း ...”

ဖြူနုငယ်က မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် ပျားဖူးသလဲ ...

“ဘာတဲ့လဲဟင် ... အစ်မကို ဘာပြောလဲ”

“အောင်ပွဲကို သူ့ ဝိုက်နဲ့ လွယ်မွေးခဲ့တာတဲ့၊ သူ လုံးဝမညာ ပါဘူးတဲ့”

ဖြူနုငယ် မျက်နှာလေးက ညှိုးနွမ်းသွားရကာ ...

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင် အစ်မ၊ ဘယ်သူက အမှန်ကို ပြောနေပြီး ဘယ်သူက အမှားကိုပြောနေတာလဲ ဟင်၊ ကိုစေ့အမေကတော့ ဖြူနုတောင် သဘောတူတယ် ဖြစ်နေတာလေ”

“အင်း ... အစ်မလည်း ခေါင်းရှုပ်ပြီး ဦးနှောက်တွေခြောက် နေတာပဲ ဖြူရယ်၊ အန်တီနေခြည် ပြောတဲ့ စကားကိုလည်း ညာပြောနေတာလို့ အစ်မက မထင်ဘူး၊ အစ်မကလည်း အန်တီနေခြည်ကို အောင်ပွဲဟာ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဘယ်မိဘ ရဲ့သား ဖြစ်ပါစေ အစ်မ ချစ်မှာဆိုတာ ပြောပြပါတယ် ...

တကယ်တော့ တစ်ယောက်ယောက်က ညာနေတယ် ဆိုရင်လည်း မကောင်းတဲ့သဘောထားနဲ့ တမင်လိမ့်ညာမှာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်သက်လုံး ဖွင့်မပြောခဲ့ဘဲ သား အရင်းလို ထားခဲ့တဲ့အတွက် ခုမှ မွေးစားသားဆိုရင် သား ရဲ့စိတ်မှာ အားငယ်ပြီး အယုံအကြည် ကင်းမဲ့သွားမလား သူတို့နဲ့ စိမ်းကားဝေးကွာသွားမလား ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်မှုမျိုး တွေနဲ့ ဖွင့်မပြောချင်ဘဲ ထားတာမျိုးပါ”

“ဖြူ နားလည်တာပေါ့ အစ်မရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖြူရော့ ပေပေရော့ကလည်း တစ်သက်လုံးက ဘယ်နားရှိမှန်းမသိ ခဲ့ရတဲ့ အစ်ကိုရင်း သားရင်းကို အရမ်းတွေ့ချင်တာပဲ၊ တွေ့တာနဲ့ ကျူးပြီးပက်မစ်လိုက်ချင်တာ၊ အစ်မလည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးပဲ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမ မရှိချင် ဘူးလား၊ ဖြူကတော့ သိပ်ရှိချင်တာပဲ”

“အစ်မလည်း ရှိချင်တာပေါ့”

“ခုတော့ ဖြူမှာ စပ်တင်နဲ့ငန့်ကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ဒီနှစ် ယောက်ထဲက တစ်ယောက်လို့လည်း သိနေတယ်၊ နှစ် ယောက်လုံးဘက်ကလည်း ငြင်းနေတယ်၊ ဒီအဖြစ်အပျက် နဲ့ ကြုံခဲ့ရတဲ့ ဆရာဝန်လင်မယားဟာ သူတို့မဟုတ်ဘူးလို့ အန်တီဂျွလီက ပြောတယ်၊ တကယ်ဖြစ်နိုင်ချေများရှိက တော့ ကိုပွဲလို့ပဲ ဖြူ ထင်နေတာ”

အမရမှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိပါ။ စိတ်ရှုပ်ရှုပ် နှင့်သာ ဟိုတွေး ဒီတွေးတွေးနေမိသည်။ တကယ်လို့များ အန်တီ မြေခြည်က ဇွတ်ငြင်းနေပါတယ် ဆိုရင်လည်း မပေါ်ပေါ်အောင် လိုက်မဖော်သင့်ပါ။

“ဟိ ဟိ ဟိ”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် အမရက ဖုန်းကိုဖွင့်နားထောင် လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“အမရ နဘယ်မှာလဲ၊ ငါလည်းလာခဲ့မလို့၊ အတော်ပဲ
ငါလည်း မေမေခိုင်းထားတာ စာတိုက်ကြီးမှာ ခဏဝင်ပြီး
မေမေညီမဆီ ဆန်ဖရန်ကို ဖာဆုပ်တချို့ ဝင်ပို့နေတာ
ပြီးသွားပြီ၊ နင်နဲ့ ပြန်ရယ်ဆီ လိုက်ခဲ့မလို့”

“မေမေ ... ခဏလေး”

အောင်ပွဲက သူ့ရဲ့လက်နှစ်ဖက်လုံးကိုဆွဲကာ စည်း
ခန်းထဲ ခေါ်လာတာမို့ ဒေါ်နေခြည်က လိုက်ပါလာရင်း “ဘာလဲ
သားရဲ့” လို့ မေးပေမယ့် အောင်ပွဲက ဆက်တိတွေဆီ ရောက်တဲ့
ထိ ဘာမှမပြောဘဲ ဒေါ်နေခြည်ကို ဆက်တိတစ်ခုမှာ ထိုင်ချစေ
လိုက်ပါသည်။

“မေမေ ကျွန်တော် မေးစရာရှိတယ်”

အောင်ပွဲ မျက်နှာက ထက်သန်မှုတစ်ခုနှင့် ဖိုးရိမ်
တံကြီးထန်နေကာ ...

“ဖြူနယ်တို့အဖေ ဦးကျော်စောက ပြောတဲ့ကိစ္စကို မေမေ
သိပြီးပြီဆို”

ဒေါ်နေခြည်က အောင်ပွဲကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သက်
ပြင်းတစ်ချက် ဖိုးရိမ်လိုက်ပါသည်။ အင်းလေ ... ဒီကိစ္စကလည်း

www.burmeseclassic.com

ဒီလောက် အလွယ်တကူ ဘယ်ပြီးဆုံးသွားနိုင်ပါ့မလဲ။ ဦးကျော်စော ဆိုသူကလည်း နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် စုံစမ်းရှာဖွေလာတာ။ သတင်းရနိုင်မယ့် ကွင်းဆက်တွေကို တရွေ့ရွေ့ တအိအိ စုံစမ်း ယူလာတာ။ လျှပ်တစ်ပြက် ဝုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ သိခဲ့ရတဲ့ အချက် အလက်တွေမဟုတ်။

တစ်နေ့တစ်လန့် ပုဂံအယ်ပြေးမလဲ ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ ဇွဲရှိရှိစောင့်ပြီး သတင်းစုဆောင်းလာတာ။ အချက်သေးသေးလေး တစ်ချက်နဲ့တစ်ချက် နှစ်တွေချီကာ ကွာခြားပြီးမှ သူ သိခွင့်ရ တာ။

မွေးစားတဲ့ မိဘတွေမပင် ကလေးကို ဒီလောက်ချစ် မက်ဖက်တွယ်ထားချင်ရင် သူက ဖခင်ရင်း၊ သွေးသားရင်း၊ အသက်ဆိုင်ဆုံးသူ၊ သူ့အဖို့ ပိုပြီးတော့တောင် တန့်န့်ခံစားနေရ မှာပေါ့။ ဒါတောင် သူက ပြန်မခေါ်ဖူးပါဘူး။ သူ့ဘက်က တာဝန်ကျေထိုက်တဲ့ တာဝန်ကျေခွင့်ရရင် တော်ပါပြီဆိုပြီး သား အဖဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် သိချင် လက်ခံစေချင်တာမျှ သာ။ သဘောထား ဖြည့်ရှာပါသည်။

သို့ပေမဲ့လည်း ကိုယ့်ဘက်မှာကျတော့လည်း ...။

“အဲဒါ တကယ်အမှန်လား မေမေ”

“အဲဒါ တကယ်အမှန်လား ဆိုတာကတော့ ဦးကျော်စောပဲ သိမှာပေါ့။ မေမေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မှာလဲ သား သူမြောတဲ့ စာတ်လမ်း ကြားရတာပဲဟာ”

“မေမေ ... ကျွန်တော့်ကို ရှင်းရှင်းပြောပါ။ ကျွန်တော်က အဲဒီ ... အဲဒီ ကလေးပဲလား၊ မေမေတို့ မွေးစားထားတာ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး သား၊ သားကို မေမေ မွေးတာပါ။ မေမေ အမရကိုလည်း ပြောပြပြီးပါပြီ။ သားက မေမေသားရင်းပါ”

“အန်တီဂျူလီကလည်း ဝေလက သားရင်းဆို !”

“သူလည်း အဲလိုပဲ ပြောမှာပေါ့၊ သားရယ်”

အောင်ပွဲက ကြမ်းပေါ် ခူးထောက်၍ သူ့အမေပေါင် ပေါ် လက်နှစ်ဖက် တင်ထားရာမှ နောက်ကိုဆုတ်၍ ကြမ်းပေါ် ခြေပစ်လက်ဖစ် ဖင်ချထိုင်လိုက်ပါသည်။

“မေမေတို့က ဒီလိုချည်း ပြောနေတော့ အမှန်တရားက ဘာလဲ၊ ဟိုအမေကလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအမေကလည်း မဟုတ်ဘူး”

“မေမေကတော့ မဟုတ်ဘူး ခိုင်ခိုင်ခိုခိုမှာမာပဲ ငြင်းမှာပဲ၊ ကိုယ့်သားရင်းကိုတော့ မွေးစားသားပါလို့ ဘာပြောစရာ ရှိသလဲ”

“ဒါဖြင့် အန်တီဂျူလီက လိမ်နေတာ ဆိုတဲ့သဘောလား”

“သူလည်း လိမ်တယ်လို့ ဘယ်စွပ်စွဲလို့ ရမလဲ၊ အမှန်ပဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အခု အန်တီဂျူလီက ဖြူနုငယ်ကိုလောင်း ဦးကျော်စောဆီမှာ သမီးတောင်းတော့မလို့ အကိုအမိက

ပြောခဲ့ပြီ။ အဲဒါ အမှန်ပဲ။ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း ဝေလက အမရကို ခေါ်တိုင်ပင်ပြီးပြီ။ ပြုနုငယ်ကို သူ့ ရျစ်ခွင့်ပန် မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ဝေလကလည်း ပြုနုငယ်ကို တကယ် စိတ်ဝင်စားပြီး သူ့အမေကလည်း တကယ်သဘောတူနေတာ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ သား”

“အဲဒီတော့ သူတို့ဘက်က သေချာခိုင်လုံသလို ဖြစ်နေတာပေါ့ မေမေရ၊ ကျွန်တော်ပဲ မခိုင်လုံသလို ဖြစ်နေတာ”

“သားဟာ မေမေသားရင်းပါဆိုတဲ့ မေမေပါးစပ်က ပြောတဲ့စကားက သားအတွက် မခိုင်လုံဘူးလား”

“အခုက လူတိုင်းအတွက် ခိုင်လုံရမှာလေ မေမေ၊ ဒီတိုင်းထားလို့ ရမလား”

“ဒီတိုင်းထားလို့ ဘာလို့ မရရမှာလဲ၊ ကံ ... ဒီနှစ်ယောက်လုံး ကျွန်မတို့ ကျွန်မတို့ရဲ့သားအသီးသီးဖြစ်ပါတယ်လို့ မေမေတို့က ပြောမယ်၊ သူ ဘာလုပ်မလဲ၊ မင်းတို့ ဝေလတို့ကို စွတ်အိမ်ပေါ်က လာခွဲချသွားလို့ ရနိုင်လား၊ သူ ဘာပဲပြောပြော ဘယ်လိုပဲ သံသယရှိရှိ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ပြီးပြီပေါ့၊ ဒီကိစ္စတွေ သားခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ပါ၊ ခေါင်းရှုပ်ခဲ တွေးမနေနဲ့”

“မတွေးလို့ မရဘူး မေမေ၊ ခုဆိုရင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တထင်ထင် တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေရတယ်”

“မင်းက ဘာကို ထင်နေတာလဲ၊ မင်းလိုမျိုး ဝေလရော ဖြစ်နေလို့လား၊ ဝေလက အေးအေးဆေးဆေးပဲ လူ့အမေ တစ်ခွန်းပြောရင် ယုံထားတာပဲ မဟုတ်လား”

ဒေါ်နေခြည်အသံက စိတ်တိုသံ ပေါက်လာပါသည်။

“ဝေလ ယုံတာက သူ့ကို သူ့အမေက ပြုနုငယ်နဲ့ ပေးစားမှာလေ၊ ဒါအနိုင်လုံးဆုံး၊ အယုံကြည်ရဆုံး သက်သေပြချက်ပဲလေ”

“ဪ ... အဲဒီတော့ ငါကကော မင်းကို ပြုနုငယ်နဲ့ ပေးစားနိုင်စွမ်းလို့ လိုက်ပေးစားရမှာလား၊ ဟုတ်လား”

“မဆိုပါဘူး မေမေရ၊ ကျွန်တော်မှ ပြုနုငယ်ကို မကြိုက်တာ”

“ဒါဖြင့် ငါက နင့်ကို ဘယ်လိုသက်သေပြရမှာလဲ အောင်ဌ့ရဲ့ ... ဟင်၊ အမေတစ်ယောက်လုံးက ပြောပြတာကို နင်က ဘာကြောင့် မယုံနိုင်တာလဲ”

ဒေါ်နေခြည်သည် ဒေါသလည်းထွက် စိတ်မကောင်းနည်းဖြစ်ကာ အသံတွေ့တုန်ပြီး မျက်ရည်လည်လာပါသည်။

“ကျွန်တော် စိတ်မချဘူး မေမေရဲ့၊ ကျွန်တော် မွေးစားသားဖြစ်ရမှာ ငြောက်တယ်”

အောင်ဌ့ကလည်း အမေဖြစ်သူကို ကတုန်ကယင် ခတ်ဟစ်ပြောရင်း သူ့ပါ မျက်ရည်တွေ လျှံကျမတတ် ဖြစ်လာသည်။ ဒေါ်နေခြည်သည် ရင်ထုမနာနှင့် ပါးပေါ် မျက်ရည်တွေ ထုတ်တုတ် ပြုတ်ကျလာပါသည်။

“ဒီမှာ အောင်ပွဲ၊ နင့်ဘဝတစ်သက်မှာ ငါဟာ မွေးစားသားများလားလို့ သံသယဝင်ရ အားငယ်လောက်အောင် ငါက ဘာတစ်ခုများ ပြုခဲ့ဖူးသလဲ၊ ငါ့ရဲ့ပြုစုယုယမှု၊ မင်းအဖေရဲ့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှုမှာ သားအရင်း မဟုတ်လို့ပါလို့ သံသယဝင်လောက်တဲ့ မျိုးသွင်းချက်မျိုးများ ရှိခဲ့ဖူးလို့လားဟဲ့ ... ဟင် ...”

သားရင်းပါလို့ ယောဒီ မအေရင်းက ဒီလောက်ပြောနေတာကို နင်က မယုံချင်ရအောင် ငါတို့က နင့်အပေါ်ဘာများ ပျက်ပျက်ကွက်ကွက် နှိပ်နှိပ်စက်စက် ရှိခဲ့သလဲ ဘာတွေ လိုအပ်ခဲ့သလဲ၊ ခင်အေးချမ်းနဲ့ယှဉ်ရင်ရော နင်အောက်ကျနောက်ကျ ရှိခဲ့ရဲ့လား၊ ကိုယ့်အတိုင်းအတာထဲက ကိုယ်ပဲ၊ သူများဟိန်းဒီဖုန်းဆို ဟိန်းဒီဖုန်း၊ သူများကားဆို ကား၊ မင်းကိုလည်း ဖြည့်ဆည်းခဲ့တာ မဟုတ်လား ... အောင်ပွဲ ... ဟင်”

“မေမေ ... မေမေ ... အဲဒီပစ္စည်းတွေ ရုပ်ဝတ္ထုတွေကို ကျွန်တော် ထည့်မတွက်ပါဘူး၊ ဒီလိုဟာတွေကို ကျွန်တော် မပုဆာရဘဲ မေမေနဲ့ ဖေဖေ အမြဲတမ်း ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

အောင်ပွဲ အသံက ရိုက်သံပေါ်လာပါသည်။ သူတို့အိမ်ရဲ့ ပေါ်တီကိုအောက် ဧည့်ခန်းတံခါးအပြင်ဘက်မှာ အမှတ်မထင် ရောက်နေတဲ့ အမရပေါ် မျက်နှာညှော်

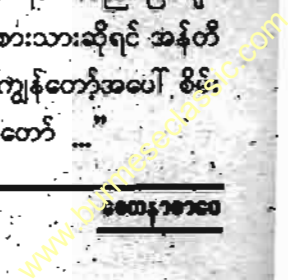
စီးကျလာရပါသည်။ အောင်ပွဲနှင့်အတူ အိမ်ပြန်လာကာ လွယ်အိတ်ချပြီးသည်နှင့် အောင်ပွဲကို စိတ်မချလိုက်ကို ပြန်လိုက်လာတာ၊ ဖြူနုငယ်နှင့် အမရထံ ရောက်လာပြီး အဖြစ်အပျက်တွေကို အသေးစိတ် အကြောင်းစုံ သိသွားပြီးတဲ့နောက် အောင်ပွဲ မျက်နှာပျက်သွားတာကို အမရ ရိပ်မိနေ၍ သူ့အမေကို ဝူးဝူးခါးခါးသွားလုပ်တော့မှာ စိုးရိမ်ပြီး ပြန်လိုက်လာတာ။

ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပြီ။

“ရုပ်ဝတ္ထုတွေ ပြည့်စုံတယ် ထည့်မတွက်ဘူးဆိုတော့ ငါတို့ရဲ့မေတ္တာတရားတွေ သားကြီးဩရသဆိုပြီး ချစ်ခင်အားကိုးထားရတာတွေကိုတော့ နင်က မပြည့်စုံဘူးလို့ ထင်တာလား ဟင် ... အောင်ပွဲ၊ နင်က ဒီချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုပဲ တွက်ပြီး သံသယဝင်နေတာဆိုတဲ့ သဘောလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ မေမေတို့ဘက်က ဘာမှမပျက်ကွက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောတာဆိုတာ မှားရင် မေမေကိုတောင်းပန်ပါတယ်၊ ကန်တော့ပါတယ်၊ အခုက ဖြူနုငယ်ကလည်း ကျွန်တော့်ကိုပဲ သူ့အစ်ကို ထင်နေတာ၊ ကျွန်တော် မွေးစားသားမဖြစ်ချင်ဘူး မေမေ ဒါကြောင့်ပါ ...”

ဖေဖေတို့ မေမေတို့ရဲ့ သားအရင်းပဲလည်း ဖြစ်ချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က မွေးစားသားဆိုရင် အန်တီ သဉ္ဇာတို့ အမရတို့ စိတ်မှာလည်း ကျွန်တော့်အပေါ် စိမ်းသွားမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားမှာ ကျွန်တော် ...”

“အောင်ပွဲ”

အမရက ဆိုနှင့်နှင့်လေးခေါ်ကာ ဧည့်ခန်းထဲဖြေ
ဝင်သွားမိပါသည်။ အောင်ပွဲ ထိုင်နေတဲ့ ကြမ်းပေါ်မှာပဲ အနားနား
တိုးထိုင်ရင်း အောင်ပွဲရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါ
သည်။

“နင့်ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ငါ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲပါဘူး
ဟ၊ ငါ နင့်ကိုချစ်တာက ဒီအတိုင်းပါပဲ အောင်ပွဲရယ်”

“ကဲ ... မွေးစားသား ဖြစ်သွားတော့ရော လမ်းဆေးက
အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ သူရဲ့သားသမီး ဖြစ်သွားမှာမှ မဟုတ်
တာ၊ ကိုယ့်ထက် အဆတစ်ရာ ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီးရဲ့သား
သမီး ဖြစ်သွားမှာ၊ ဘာမှဂုဏ်ဒြပ်သိမ်ငယ်မသွားဘူး၊ သူ
တို့မှာလည်း ကံကြမ္မာက ဒီလိုဇာတ်ကြောင်း ဖန်လာလို့
သာ အဖေတစ်နေရာ ကလေးတစ်နေရာ အမေကဆုံး
ဖြစ်ရတာ၊ ဂုဏ်ငယ်စရာ အားငယ်စရာ မျက်နှာငယ်စရာ
ဘာမှမရှိဘူး၊ အဖေဖြစ်တဲ့သူက ကိုယ့်ကို အမွန်တမြတ်
တန်ဖိုးထားပြီး နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် လိုက်ရှာဖွေစုံစမ်း
ခံရတာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ ဘာမှကို မရှိဘူးလို့ သဘောပေါက်
တာ”

“ဟာ ... မေမေက မဟုတ်ဘူးလည်း ငြင်းသေးတယ်
ဖြေသိမ့်နိုင်ဖို့လည်း တရားချသေးတယ်၊ ဘာကိုအတည်
ယူရမှာလဲ”

“အားလုံးကိုသာ အတည်ယူ”

“ကျွန်တော်က မွေးစားသားကို မဖြစ်ချင်တာ၊ ဘယ်သူဌေး
ကြီးရဲ့သားမှလဲ မဖြစ်ချင်ဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့သားပဲ
ဖြစ်ချင်တာ၊ မဖြစ်ရမှာကို ဝမ်းနည်းတာ”

“လူပုံကြည့်တော့ ဂျစ်ကန်ကန် မှုန်တေတေနဲ့ အသည်းက
နုသလား မမေးနဲ့၊ မင်းမဖြစ်ချင်တာ လုံးဝဖြစ်မနေဘူး
သား၊ ယုံလို့ပြောရင် တစ်ခွန်းပဲ ယုံလိုက်၊ ဒါပဲ”

www.burmeseclassic.com

၂၇၆

အဲဒီနေ့ကတော့ အမရရဲ့မွေးနေ့။ ရုံးပိတ်ရက် တနင်္ဂနွေ၊ ပြဿနာတွေ ဆုံးခန်းတိုင်သွားမယ့်နေ့ရယ်လို့ နံနက် စော အိပ်ရာထချိန်က မသိနိုင်ခဲ့။ မေမေ ကိုယ်တိုင်ချက်သော အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကို အနီးနားက ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေကို ခိုင်ခိုင် နှင့်အတူ ဆွမ်းချိုင့်ဖို့ပြီးပြီ။ အမရရဲ့ မွေးနေ့တိုင်း မေမေက တစ်ခုခု ချက်ပေးကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေကိုကပ်၊ မိတ်ဆွေ အိမ်တချို့ ပို့လေ့ရှိခဲ့စမြဲ။ ဒီနှစ်တော့ ပြုနုနုကလေးကိုပါ အိမ်လာစား ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ထားသည်။

“မေမေ အောင်ပွဲတို့၊ ဝေလတို့ အိမ်တွေ ပို့လိုက်တော့ မယ်”

“အေး ... သမီးလေး ... ရော့။ နှစ်ချိုင့် ပြင်ထားတာ ခိုင်ခိုင်နဲ့သွား”

ခိုင်ခိုင် တစ်ချိုင့်၊ အမရ တစ်ချိုင့် ဆွဲကာ အောင်ပွဲ တို့အိမ်ဘက် ထွက်လာပါသည်။ အောင်ပွဲတို့ခြံတွေနား ရောက် လျှင် ...

“ခိုင်ခိုင် ... နင်က အန်တီဂျူလီတို့အိမ်ဘက် ဝင်ပို့လိုက်၊ ငါက အန်တီနေခြည်တို့အိမ်ဘက် ဝင်ပို့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ချိုင့်လှယ်ပြီးရင် ဒီဘက်ကူးလာခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နောက်ထူးတဲ့ အောင်ပွဲတို့ရဲ့ ခြံတံခါးကို အသာအယာ တွန်းဝင်လာခဲ့တဲ့ အမရက အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီး ပိတ်ထားတာကို ကြည့်ပြီး အိမ်ရှေ့ဘက် မသွားတော့ပါ။ နောက်ပေးမီးဖိုဘက် အပေါက်က ဝင်နိုင်ဖို့ တိုက်နံ့သားမှ ပတ်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

“မင်း အဲဒါ မြှစ်စိ လုပ်မနေနဲ့လေ”

ထမင်းစားခန်းပြတင်းပေါက်နား ရောက်လှရောက် ခင်တွင် ပြတင်းပေါက်မှ လွင့်လှဲထွက်လာတဲ့ အန်ကယ်ဦးမျိုး သိမ်းရဲ့ အသံကျယ်ကျယ် အောင်အောင်ကြီးကို ကြားလိုက်ရတဲ့ အတွက် လန့်ပြီး အမရ ခြေလှမ်းများ တဲ့သွားပါသည်။ သူတို့ ကလေးတစ်တွေနှင့် အရှေ့မဝင်လှတဲ့ အန်ကယ်ဦးမျိုးသိမ်းကို တော့ ဦးဦးစိုးသိမ်းလို မရင်းနှီးပဲ အမရက ကြောက်ပါသည်။ သူ့ရှိတဲ့ စကားဝိုင်းနားဆို နေတောင်မနေရဲပါ။

“ဒီကိစ္စက တအံ့နွေးနွေးနဲ့ ဖြစ်နေကြတာဆို၊ ဂျူလီပြောမှ ငါ မနေ့တစ်နေ့ကမှ သိတာ၊ က ... မင်း ငါ့ကိုပြောစမ်း၊ ဟိုကောင်မလေးအဖေ ပြောနေတဲ့ ဇာတ်လမ်းက အမှန် ဟုတ်မဟုတ်”

“ကိုကို ... ကျွန်တော် သိပ်မပြောချင်ဘူး”

“မပြောချင်လို့ ဘယ်ရမလဲကွ၊ အခု အိမ်မှာ အောင်ပွဲလည်း မရှိဘူးမို့လား၊ ဓာတ်ဆီသွားထည့်တယ်ဆို၊ အငယ်မရော”

“အပေါ်မှာ ကျူရှင်ဆရာမနဲ့”

“အေး ... ကလေးတွေ မရှိတာ အတော်ပဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်း စိုးသိမ်ရဲ့၊ အခုဖြစ်နေတဲ့ မင်းပုံစံကိုကြည့်ရင် ဒီဇာတ်လမ်းဟောင်းက အခြေအမြစ် မရှိတာတော့ မဟုတ်တော့ဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီ၊ ငါလည်း ဘာမှ မသိရပါလား”

“ဒါကတော့ ကိုကိုကို ပြောဖို့လည်း မလိုအပ်လို့ပါ”

“ဘာလို့ မလိုအပ်တာလဲ၊ ကံ ... ဝေမနေနဲ့ အတည်ပြောစမ်း၊ အောင်ပွဲက မင်းတို့ မွေးစားထားတာလား”

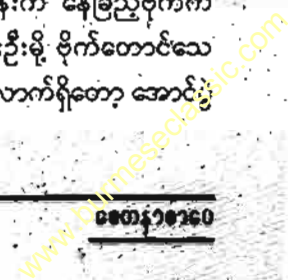
အမရက တိုက်နံရံကို ကပ်လိုက်ကာ ပြတင်းပေါက်ဘက် ခေါင်းလေးစောင်းပြီး ချောင်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ စားပွဲမှာ အန်တီနေခြည်လည်း တိတ်ဆိတ်ပြီး ထိုင်နေပါလား။ လက်ပိုက်ကာ ခေါင်းငုံ့ထိုင်နေသည်။ ဦးဦးတို့ အန်တီတို့ဟာ အန်ကယ်ဦးမျိုးသိမ်းကို ကြောက်ရွံ့လေးစားကြပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရ၊ အောင်ပွဲက နေခြည်ကိုယ်တိုင် မွေးတာပါဗျ၊ လမစေသေးဘဲ ခုနစ်လတောင် ကောင်းကောင်းမပြည့်ချင် ပြည့်ချင်မှာ မွေးချလိုက်လို့ ပလူမွေးပလူတောင်လေးကို မနည်း အသက်လှ ကျန်းမာအောင် ကုထားခဲ့ရတာ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီတုန်းက အဖြစ်အပျက်က ဘယ်လိုလဲ၊ ထောက်ကြံ့မှာဆင်းတဲ့ ဆရာဝန်လင်မယား ဆိုတာ မင်းတို့လင်မယားပဲ၊ မငြင်းနဲ့၊ ငါတို့လင်မယားလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဒီခြံကို သွားတာပဲလို့ ရောမချနဲ့၊ သူတို့အခုပြောတဲ့ အချိန်ပိုင်းကဆိုရင် ဝေလ မွေးပြီးကာစပဲ ရှိသေးတယ်၊ လသားပဲရှိမယ်၊ ငါက ဝေလ မမွေးခင် သုံးလေးလကတည်းက အင်္ဂလန်ထွက်သွားပြီလေ ...

ဝေလ နှစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်ခွဲမှ ငါ ပြန်ရောက်တာလေ၊ အဲဒီဆရာဝန်လင်မယားဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ငါတို့လင်မယား မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့လင်မယားပဲ၊ ဒီတော့ အဲဒီတုန်းက အဲဒီအမျိုးသမီး မွေးလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ကလေးက အောင်ပွဲပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“အောင်ပွဲက နေခြည် မွေးတာပါဆို ကိုကိုကလည်း၊ ကျွန်တော့်သားပါဗျ၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက နေခြည်ပိုက်က ငါလဲ မပြည့်တပြည့် ရှိနေပြီး၊ သားဦးမို့ ဗိုက်တောင်သေချာမထွက်သေးတာ၊ နောက်နှစ်လလောက်ရှိတော့ အောင်ပွဲကို မွေးတာပဲ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီတုန်းကမွေးတဲ့ ကလေးကကော၊ သေသွားလား”

“.....”

“ဟေ့ကောင် ... ငါမေးနေတယ်လေ၊ ဝါ့ကိုပြောပြတာ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲကွာ”

အမရသည် ခြံစက ဝင်လာတဲ့ နိုင်နိုင်ကို လက်ယပ်ခေါ်ကာ လက်ညှိုးလေး နှုတ်ခမ်းမှာကပ်၍ တိတ်တိတ်နေဖို့ အချက်ပြလိုက်ပါသည်။ နိုင်နိုင်က အမရ အနား လာကပ်ရပ်ပြီး အမရလိုပဲ ငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်ရောက်သွားလဲ အဲဒီကလေး၊ ပြောလေကွာ”

“အဲဒီတုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ပဲ ထိန်းသိန်းစောင့်ရှောက်ထားတာပါ။ ကလေးအမေလည်း ဆုံးသွား၊ အဆက်အစပ်ကလည်း စုံစမ်းမရတော့ ကုသိုလ်လည်းရပါတယ်၊ ကိုယ်ပဲ ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ရန်ကုန်ပြန်ခေါ်ခဲ့ကြတာ၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်လကျော်လောက်တော့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားတယ်၊ အဲဒီကတည်းကတော့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က တောင်းတာပါပဲ၊ နေခြည်ကလည်း ကလေးလေးကို ချစ်နေတာနဲ့၊ နောက်မှ အောင်ပွဲကို လ၊ မစေပဲ မွေးတာ ဖွားတာ၊ အောင်ပွဲက အရမ်းချူချာပြီး သူ့ကို ရှင်သန်အောင် မနည်းဂရုစိုက် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရတာတွေနဲ့ မနိုင်မနင်း ပြစ်လာတယ်”

“နောက်တော့ရော”

“နောက်တော့ အဲဒီမိတ်ဆွေကလည်း ဇွတ်ပဲ မွေးစားပါရစေဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပေးလိုက်တယ် ကိုကို၊ သူ့မိန်းမကလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက အမျိုးသမီးရောဂါဖြစ်ပြီး ကလေးမရနိုင်တာမို့လို့”

“ဪ ... ဒါဖြင့်လည်းကွာ၊ ဟိုကောင်မလေးတို့ သားအဖကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောပြပြီး အဲဒီမိတ်ဆွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးလိုက်ပေါ့၊ ကျန်တာ သူတို့ချင်းရှင်းပေါ့၊ မင်းအနေနဲ့ ဒီလူတစ်ယောက်ရဲ့ရှင်သွေးကို တခြားတစ်ယောက်ကို လက်လွှဲပေးအပ်ပြီး ဟိုကသိလို့ စုံစမ်းဆက်သွယ်လာတဲ့အခါမှာ ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်မိတ်ထားလို့ မရဘူးလေ စိုးသိမ်း၊ ဟိုဘက်ကများ တရားတွေ ဘာတွေ ဇွဲလာရင် ခက်ဦးမှပယ်၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး”

ဦးမျိုးသိမ်း အသံက ခဏတိတ်သွားပြီးမှ ...

“ငယ်ငယ်ကတည်းက အမျိုးသမီးရောဂါနဲ့ ကလေးမရနိုင်တော့တဲ့သူ ဆိုတာက သဗ္ဗာများလား၊ မင်းသူငယ်ချင်း ထူးအောင်မိန်းမ သဗ္ဗာက ငါတို့ဆေးကျောင်းတက်နေတဲ့ အချိန်လောက်မှာ သူတို့ရှည်းစားတွေ ဘဝမှာပဲ အမျိုးသမီးရောဂါနဲ့ အသည်းအသန် ကုခဲ့ရတာ မှတ်မိနေတယ်”

“.....”

www.burmeseclassic.com

“ဟင် ... ဟောကောင်၊ ဒါဖြင့် အဲ ... အဲဒီကလေးက အမရလား”

“ဗွမ်း ...”

အမရ လက်ထဲက အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချိုနှင့်က လက် မှလွတ်ကာ သမံတလင်းပေါ် ဗွမ်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားရတော့သည်။

“ဟယ် ... ချစ်တုံးလေး”

ခိုင်ခိုင်က အလန့်တကြား ယောင်ယမ်းအော်လိုက် ပါသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲက ခုံသံများ လူသံများ။ ချိုင့်ကို ကုန်းကောက်တည့်မတ်နေတဲ့ ခိုင်ခိုင်ကို ထားရစ်ခဲ့ကာ အမရက အိမ်ဘက်တစ်ရိန်ထိုး ပြန်ပြေးလာခဲ့ပါသည်။

“ဟယ် ... အချစ်တုံးလေး ... သမီးရေ၊ ဟယ် ... ချစ်တုံး လေး ကြားသွားပြီ အစ်ကိုရဲ့”

နောက်ဘက်က အန်တီမြေ့ခြည့် အသံက စိုးရိမ် တကြီး ကပ်ပါလာခဲ့ပါသည်။ ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်တုန်ကာ ဝမ်း နည်းလိုက်မိပြီး အပြေးပြန်လာတဲ့ အမရသည် ကွန်ဒိုအဆောက် အအုံကြီးရဲ့ Basement က ကားပါကင်ထဲ ရောက်လာလျှင် ဖေဖေကားကို အပြင်ဘက်ရေဆေး၊ အတွင်းဘက် သုတ်နေတဲ့ ဦးချစ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ပါသည်။

ဒီကွန်ဒိုက ကားတွေကို ရှက်ခြားလာပြီး ရေဆေး သုတ်ပေး လုပ်တတ်တဲ့ ဦးချစ်ဟာ မနက်ဆို တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း

က သော့တွေလိုက်ယူ၊ အောက်မှာ တစ်ကားပြီးတစ်ကား၊ ဆေး တန်ဆေး သုတ်တန်သုတ်၊ လပေးနှင့် ငှားထားသူပင်။ ဖေဖေ ကားကို လက်စသတ်လိုက်ပုံနှင့် တံခါးတွေပိတ် သော့ခတ်နေတဲ့ ဦးချစ်ထံ အမရက ပြေးသွားလိုက်ကာ ...

“ဦးချစ် သမီးကိုသော့ပေး”

“ဟေ ... ငြော် ... ရော ... ရော၊ သမီးပဲ ယူသွားတော့”

နောက်တစ်ကားဆီ သွားနေတဲ့ ဦးချစ်က ဖေဖေ ကားပေါ်တက် စက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်လိုက်တဲ့ အမရကို အံ့အား တသင့် ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ပါသည်။ ကားကို ကမူးရှူးထိုးသာ မောင်းထွက်လာသည်။ ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မသိ။ ရင်ထဲနှင့်ကာ ဝမ်းပန်းတနည်း ဖိုလိုက်နေတာပဲ သိပါသည်။

တကယ်တမ်း ကားမောင်းမကျွမ်းသေးတဲ့ အမရ သည် သူမောင်းနေကျဖြစ်တဲ့ လမ်းတစ်မျိုးတည်းကိုပဲ မောင်းရ တာ။ ဓါတိုင်း အောင်ပွဲနှင့် ကားမောင်းသင်သလိုပင် ကျွန်တိုင်း ဘုရားလမ်းအတိုင်း အောက်ဘက်ဆင်းလာ၍ မင်းဓမ္မလမ်းမီးဖွင့် မှာ ဘယ်ဘက်ချိုးလိုက်သည်။ မင်းဓမ္မလမ်းအတိုင်း မောင်းလာ ရင်း ပါရမီလမ်းရောက်တော့ ဘယ်ဘက်ချိုး၊ အိမ်အိုင်စိတ်ဝင်း ဂိတ်က မောင်းဝင်လာ။

ဒီလမ်းကြောင်းသည်သာ အမရ မောင်းဖူးတဲ့လမ်း။ အဲဒီလမ်းမကြီးပေါ်မှာသာ ကားကို ဘေးထိုးရပ်လိုက်ကာ စတီ

ယာရင်ပေါ် မျက်နှာမှောက်ချပြီး ငြိမ်သက်နေမိပါသည်။ မျက်ရည် တော့မကျမိပါ။ အံ့ဩတုန်လှုပ်ပြီး ဝမ်းနည်းဆွေးမြည့်သွားတာပါ။ ကိုယ့်ဘဝကြီးဟာ ဘဝအစမှာ ကမောက်ကမံ ဖြစ်ခဲ့တာပါလား။ ကံကောင်းလွန်းအားကြီးလို့ပဲ ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့မွေးစားချစ်မြတ်နိုးခြင်းကို ခံခဲ့ရတာ။

ဟိုတစ်နေ့က အန်တီနေခြည် ပြောတဲ့စကားတွေ ပြန်ကြားယောင်လာသည်။ အောင်ပွဲကို ပြောသလိုနဲ့ ဘေးမှာရှိတဲ့ ကိုယ့်ကို ပြောနေခဲ့တာကိုး။

“..... လမ်းဘေးက အခြေအမြစ်မရှိတဲ့သူရဲ့ သားသမီး ဖြစ်သွားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်ထက် အဆတစ်ရာ ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီးရဲ့သားသမီး ဖြစ်သွားမှာ၊ ဘာမှ ဂုဏ်ဒြပ်သိမ်ငယ်မသွားဘူး၊ သူတို့မှာလည်း ကံကြမ္မာက ဒီလိုဇာတ်ကြောင်း ဖန်လာလို့သာ အဖေတစ်နေရာ၊ ကလေး တစ်နေရာ၊ အမေကဆုံး ဖြစ်ရတာ၊ ဂုဏ်ငယ်စရာ အား ငယ်စရာ မျက်နှာငယ်စရာ ဘာမှမရှိဘူး၊ အဖေဖြစ်တဲ့သူ က ကိုယ့်ကို အမွန်တမြတ် တန်ဖိုးထားပြီး နှစ်ပေါင်းနှစ် ဆယ်ကျော် လိုက်ရှာဖွေ စုံစမ်းခဲ့ရတာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ ဘာမှကို မရှိဘူးလို့ သဘောပေါက်ထား ... ..”

ဒီစကားတွေဟာ အန်တီနေခြည် အမေကို ရည်ရွယ် ပြောတာပေါ့။ မေမေခမျာ ခုတလော မျက်နှာကို ပျက်နေတာ

မရွှင်မပျနှင့် နေထိုင်လို့ပင် မကောင်းချင်။ အမေရဟာ မွေးစား သမီးရယ်လို့ ပေါ်လွင်သွားတာမျိုး မေမေ မဖြစ်စေချင်ရှာဘူးပေါ့။ ပေါ်သွားမှာ ဝန်ခံရမှာ စိုးရိမ်ကြောက်လန့် နေရှာတာ။ စိမ်းသွား မလား ဝေးကွာသွားမလားတွေ မေမေ တွေးပူနေမှာပေါ့။

ခုချိန်မှာ ရင်ထဲမှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေအပေါ် စိမ်းကား အေးစက်သွားတဲ့ ခံစားချက် လုံးဝမဖြစ်ဘဲ တုန်လှုပ်နွေးပိုစွာ ပိုပြီးတောင် ချစ်လာမိသလိုပင်။ ပိုင်ရှင်မဲ့ ကလေးလေးကို မိဘမဲ့ ကျောင်း ပို့လိုက်ကြရင်တောင် ခုချိန်မှာ ကိုယ် ဘာဖြစ်နေမည် မှန်းဆမရပါ။

အန်တီနှင့် ဦးဦးရော ဖေဖေနှင့် မေမေရောဟာ ကျေးဇူးကြီးမားလွန်းကြသူတွေပါ။

မွေးကတည်းက ချစ်ကြလွန်းအားကြီးလို့ မေမေရော အန်တီနေခြည်ပါ သူ့ကို “ချစ်တုံးလေး” “အချစ်တုံးလေး” လို့ ချွတ်ပျားမချ တဖွဖွ ခေါ်ခဲ့တဲ့အထိပဲ မဟုတ်လား။ ဟိုနေ့က အန်တီနေခြည် အောင်ပွဲကို မချီတင်က ပြောနေသလိုပဲ ...

“နင့်ဘဝတစ်သက်မှာ ငါဟာ မွေးစားသားများလားလို့ သံသယဝင်ရ အားငယ်ရလောက်အောင် ငါ့ရဲ့ပြုစုယုယမှု မင်းအဖေရဲ့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှုမှာ သံသယဝင် လောက်တဲ့ ချို့ယွင်းချက်မျိုးများ ရှိခဲ့ဖူးလို့လားဟင်”

ဆိုတာ။

အယ်လိုပြန်တွေးလို့မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မွေးစားသမီးလို့ ထင်မိစေလောက်သော အပြုအမူမျိုး ဖေဖေနှင့် မေမေမှာ မရှိခဲ့တာပါ။ အခုနောက်ဆုံး အချိန်စက္ကန့်ပိုင်းအထိ ဒီအဖြစ်မှန်မျိုးကို နည်းနည်းတောင် မတွေးမိခဲ့ဖူးတာ ကြည့်ပါလား။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီလောက်ထိ တုန်လှုပ်အံ့အားသင့်ရတာပါ။ ခုလောက်ဆို မေမေတို့ အန်တီနေခြည်တို့ ပူပန်ကြလှရော့မည်။ အမရက ကားစက်ကို ပြန်နှိုးလိုက်ပါသည်။

“တီ တီ တီ”

“အမရ”

ကားဟွန်းသံများ။ အော်ဟစ်သံများ။ အမရက နောက်ကြည့်မှန်မှ လမ်းကြည့်လိုက်ရာဝယ် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ဘေးကပ်ထိုးရပ်သော ကားသုံးစီးနှင့် အောင်ပွဲ၊ ဖြူနုငယ်၊ ဝေလတို့ကို တွေ့ရပါသည်။ အောင်ပွဲက ကားရပ်ဆင်းကာ ရှေ့ဆုံးမှ စိုးရိမ်တကြီး ပြေးလာသည်။

“အမရ ... စိတ်ပူလိုက်တာဟာ၊ နင် မောင်းတတ်တာ ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိသေးလို့ ဒီကို အရင်လိုက်လာရှာကြည့်တာ ငါလည်း ဆီထည့်ကပြန်ရောက်၊ ဖြူနုငယ်ကလည်း နင့်အိမ်ရောက်လာ ဒါနဲ့ ဝေလပါ ကားသုံးစီး လမ်းသုံးလမ်း ခွဲရှာဖို့ ထွက်လာကြတာ၊ ဒီကိုတော့ အီရင်ဆုံး တူတူငိုကြည့်ကြတာ”

အောင်ပွဲက ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ကာ ပလက်ဖောင်းမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး ကားထဲက အမရရဲ့ပါးနစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ညှပ်ကိုင်ကာ သူ့ဘက်လှည့်သည်။

“အမရ ... နင့်ကို ငါ သိပ်ချစ်တာနော်၊ နင့်ကို အားလုံး ချစ်ကြတာပဲဟာ၊ ခုဆို ဖြူနုငယ်လည်း နင့်ကိုချစ်တယ်၊ နင့်အမေနဲ့ ငါ့အမေကတော့ ပြောမနေနဲ့တော့၊ သူတို့ဒီလောက်တောင် အကြင်နာပိုပြီး ချစ်ခဲ့ကြလို့ အချစ်တုံးလေး၊ အချစ်တုံးလေး ဖြစ်နေတာ ခုမှသိရတော့တယ်၊ အခု အိမ်မှာ ငါ့အမေရော အန်တီသဉ္ဇာရော အရမ်းငိုပြီး ကျန်ခဲ့ကြပြီဟာ၊ သိပ်စိတ်ပူနေကြပြီ”

“အစ်မ ... အစ်မ”

ဖြူနုငယ်က အပြေးရောက်လာကာ မျက်ရည်လည်လည် မရဲတာရဲ့နှင့် အောင်ပွဲ နောက်နား ရပ်နေပါသည်။ ဝေလပါ နောက်ကလာရပ်ရင်း ...

“အမရ ... ခုမှ ကောင်းသွားတာဟာ၊ ငါတို့က ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်၊ နင်တို့က ညီအစ်မနှစ်ယောက်လေ”

“အို ... ကိုဝေကလည်းနော်”

အမရက ပြုံးလိုက်ပါသည်။

“ညီမလေး ဖြူ၊ ကိုယ့်ကို မရမက လိုက်စုံစမ်း ရှာဖွေနေတဲ့ အဖေနဲ့ ညီမလေးမျိုး ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရထားတာ အရမ်း

ဝမ်းသာမိတယ်။ မေမေနဲ့ မေမေ့ကိုလည်း ပိုချစ်ပြီး ပို
ကျေးဇူးတင်လာတယ်။ သမီးရင်းလို ဝိုင်းချစ်ပေးခဲ့တဲ့
ဦးဦးနဲ့ အန်တီနေ့ခြည့်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ် ...

ငါ တုန်လှုပ်သွားလို့ ခဏလေး တစ်ယောက်တည်း
သေချာစဉ်းစားချင်လို့ ထွက်လာတာပါ။ ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါ
ဘူး။ ငါ ငိုတောင်မငိုဘူး တွေ့လား။ ဖြူနဲ့ အောင်ပွဲသာ
ငိုမလို့ ဖြစ်နေတာ”

“နင် စိတ်ထိခိုက်သွားတယ် မှတ်လို့ပေါ့ဟ”

“ဟင့်အင်း ... ငါ စိတ်မထိခိုက်ပါဘူးဟာ။ ငါ့ဘဝကို ငါ
အရမ်းကျေနပ်ပါတယ်။ မြန်ကြစို့။ ငါတို့အိမ်ကိုပဲ အားလုံး
လိုက်ခဲ့နော်။ တူတူမုန့်စားမယ်”

မကြာခင်မှာတော့ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် လေးစင်း
တန်းစီနေတဲ့ ကားတန်းက ရှစ်မိုင်လမ်းဆုံဘက် ဦးတည်မောင်း
ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

